Ellen
MEISTER
Vieți
paralele

Ellen Meister

Vieţi paralele

Traducere din limba engleză:
RUXANDRA TÂRCĂ

Editura LIRA
2012

The Other Life
Ellen Meister
Copyright © 2011 Ellen Meister

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Vieți paralele - ELLEN MEISTER

Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Nechiti
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarț
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

ISBN ePub: 978-606-600-827-3
ISBN PDF: 978-606-600-828-0
ISBN print: 978-606-600-781-8

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Pentru Max, Ethan şi Emma

Prolog

1973

În ziua când se hotărî să îşi pună capăt zilelor, Nan Gilbert se trezi curând după prânz în sunetul radioului din curtea vecinului. Piesa nu îi era deloc cunoscută, dar vocea o mai auzise. Era Paul Simon cântând fără Garfunkel. Şi, chiar dacă *Kodachrome* era un cântec trist despre zilele pline de culoare ale tinereţii, i se părea bizar lui Nan, care nu-şi mai putea imagina că oamenii ar mai putea vedea lumea în orice fel de lumină.

Viaţa ei devenise cenuşie. Dumnezeu ştie că mai fusese deprimată şi înainte, însă niciodată până atunci nu mai văzuse lumea pe de-a-ntregul întunecată. Era ca şi cum sarcina transformase totul într-o masă complet opacă. Se ridică în capul oaselor şi sorbi din paharul cu apă de pe noptieră, apoi se ridică – fiecare acţiune îi era închisă parcă într-o cutie neagră. Nu vedea nici o geană de lumină pe nicăieri şi îi lipsea concentrarea necesară pentru a duce la bun sfârşit vreo activitate.

Stătea în dormitor încercând să îşi aducă aminte ce avusese de gând să facă. Trebuie să fi fost ceva… ceva.

Nan închise ochii pentru a îndepărta orice sursă de distragere a atenţiei, iar gândul îi veni în minte ca o strălucire metalică. Asta era, cuţitul ei X-Acto. Îl vedea limpede – cilindrul de crom cu lamă triunghiulară, detaşabilă în vârf. Era într-o cană din camera din spate, unde îşi ţinea pensulele. Merse acolo.

Aşezată pe fotoliu lângă fereastră, ţinu obiectul în mână şi îşi examină reflexia în instrumentul îngust. Îşi putea vedea doar o singură zonă a feţei o dată. Ochii. Mijlocul nasului. Nările. Buzele. Fragmente a ceea ce era odinioară. Gândea deja ca un om de pe altă lume.

Nu avea rost nici măcar să meargă la baie ca să o facă. Ar lăsa mizerie oricum. Dacă va sângera pe pernele moi din fotoliu, el va putea arunca pur şi simplu totul. Nu ar mai rămâne nimic din ea.

Carnea de la încheietura mâinii părea cenuşie în lumina soarelui, dar linia albastră în diagonală era la fel de accentuată ca o hartă rutieră ce îi arăta pe unde să o ia. Înfipse vârful lamei şi tremură la ascuţimea durerii. Senzaţia era atât de

precisă, aproape se confunda cu plăcerea. Trase cuţitul în jos, deschizându-şi vena cu o uşurinţă incredibilă. Nan îşi depărtă genunchii cât să îşi poată aşeza încheietura pe pernă, lăsând sângele să se scurgă în vata absorbantă.

Nu dură mult ca degetele de la mâni şi picioare să se răcească. Asta era bine, gândi ea. Curând avea să adoarmă şi cam asta ar fi tot. Bebeluşul începu să i se mişte în burtă. Mai întâi o lovi uşor, însă, mai târziu, simţi o răsucire puternică, de parcă s-ar fi întors cu totul.

– Stt, spuse ea, ţinându-şi mâna pe burtă. N-o să fii singur.

Nan închise ochii şi bebeluşul se întoarse iarăşi. Era o mişcare mai amplă decât simţise până atunci.

– Hai… nu te opune, spuse ea, sau poate doar gândise asta. Nu îşi mai dădea seama dacă vorbea sau nu. Începu să plutească şi simţi o presiune uriaşă când bebeluşul împingea în jos. „Nasc“, gândi ea, „aici, acum“.

– Împinge, Nan! spuse cineva. Împinge!

Ea deschise ochii către o lumină dreptunghiulară puternică. Dincolo de ea putea distinge trăsăturile soţului ei. Picioarele îi erau sprijinite în suporturile mesei ginecologice.

Închise ochii şi reveni în fotoliu. Murea. Îi deschise şi se găsea în sala de naşteri, aducând pe lume un copil în culori tehnicolor încântătoare. Cele două realităţi erau perfect logice pentru Nan. Decizia de a trăi şi cea de a muri erau puse în scenă simultan. A fi sau a nu fi. În mod spectaculos, decizia era a ei şi doar a ei.

Nan închise ochii şi pluti, lăsând întunericul să pună stăpânire pe ea. Undeva suna un telefon. Deschise ochii şi sala de naşteri dispăru. Era în fotoliu lângă fereastră, cu sângele curgându-i între picioare. Bebeluşul nu mai mişca. Întinse mâna dreaptă şi luă telefonul.

– Am nevoie de ajutor, spuse ea.

Capitolul 1

În prezent

Quinn Braverman avea două secrete pe care le ascundea de soţul ei. Unul era motivul real pentru care îl preferase pe el în defavoarea lui Eugene, fostul ei iubit nevrotic, lipsit de stimă de sine, semifaimos: să-i arate mamei că greşea. *Era în stare* să aibă o relaţie cu un om normal, stabil.

Celălalt era faptul că Quinn ştia de existenţa unei alte vieţi, în care făcuse cealaltă alegere. Cele două vieţi aveau o desfăşurare paralelă, ca nişte drumuri aflate pe laturile opuse ale unui munte. Acolo, în partea cealaltă, Quinn, care rămăsese cu Eugene, înainta în povestea ei urbană dramatică, extenuantă emoţional, fără copii. Aici, Quinn, care se căsătorise cu Lewis, trăia în suburbiile din Long Island, conducea un Volvo şi era gravidă cu al doilea copil.

Dar partea importantă a secretului – partea care o uimea şi o încânta – era că ştia că era posibil să treacă de la o viaţă la alta. Existau portaluri.

Uneori le descoperea din greşeală. Cum se întâmplase luna trecută la supermarket, când îşi băgase mâna adânc într-o ladă cu fasole verde, ca să caute păstăile proaspete de dedesubt. Îl văzu pe Isaac, fiul său de şase ani, holbându-se la bezelele Lucky Charm din căruciorul altcuiva şi îşi dădu seama după expresia lui că se gândea să ia cutia. El îi aruncă o privire – glasul conştiinţei – şi ea clătină scurt din cap.

– De ce? se plânse el.

– Pentru că nu luăm lucruri care nu ne aparţin.

Era o lecţie importantă, şi intenţiona să fie sticlă, însă când el îşi încrucişă braţele şi se îmbufnă, Quinn râse. Ceva din această bosumflare atât de inocentă, îi topi inima. Când adulţii se comportă astfel, e pur şi simplu insuportabil, deşi ea îi scuza mereu asta lui Eugene, fostul iubit. Dependenţa lui de ea îi scosese la iveală lui Quinn latura tandră. El era nesuferit, răutăcios şi adesea atât de nefericit, încât alinarea lui era pentru ea practic o slujbă cu normă întreagă. Dar, desigur, asta era firea lui Quinn – avea simţul protecţiei. Toţi anii aceia în care avusese grijă de mama ei cu toane îi adânciseră acest simţ şi Quinn era atrasă de cei cu probleme ca plantele de lumina soarelui.

Se gândi la asta în timp ce alegea fasolea verde. Ruda cea mai apropiată a acelei nevoi de a te face util era vina, tovarăşa constantă a lui Quinn. Conştiinţa o măcina în permanenţă. Făcea oare suficient de multe pentru Isaac? Pentru Lewis? Făcuse destule pentru Eugene sau îi ruinase viaţa părăsindu-l atunci? În vreme ce toate gândurile astea îi treceau prin minte ca un vârtej, masa solidă de legume crude de sub degetele ei părea că se îndepărtează singură, la fel ca un magnet respins de polul opus. Ştia că atinge celălalt capăt şi că, dacă ar mişca fasolea verde, ar găsi o fisură pe fundul lăzii, o ruptură în universul ei care ar fi apărut în acele momente, când alegerile pe care le făcuse pentru a-şi schimba propriul destin se intersectau cu alegerile pe care nu le făcuse. Quinn îşi mişcă degetele, gândindu-se la viaţa pe care nu o alesese. Dacă dorea, îl putea lăsa pe Isaac în mijlocul raionului de legume şi fructe din Waldbaum şi se putea strecura pentru a pătrunde altundeva, cu o viaţă complet diferită.

Mai ştia şi că exista un portal la subsolul casei ei, în spatele vechii scânduri pentru călcat încastrate în perete. Nu îl deschise niciodată, nici măcar nu îi plăcea să se uite la el. Dar din primul moment în care păşise înăuntru şi o văzuse sprijinită de zidul fundaţiei, ştiuse.

Căutaseră o casă de luni de zile şi această casă colonială veche de o sută de ani de pe Ţărmul Nordic avea cam tot ce îşi doreau. Când agentul imobiliar se îndepărtă, şi Lewis îi şopti că acolo se simte ca acasă, Quinn ezită. El avea dreptate, desigur, dar era oare indicat să trăiască într-o casă cu o trapă de evadare? N-avea ea oare să se trezească într-o noapte după vreo ceartă stupidă despre cine a parcat pe care parte a aleii şi ar fi tentată să evadeze?

Quinn nu credea că ar putea face asta. Dar simpla posibilitate era suficientă să o facă să o împiedice să-i spună lui Lewis despre asta sau despre oricare alt portal din viaţa ei. Bineînţeles, el ar fi dorit să fie asigurat că nu va fi niciodată părăsit, iar Quinn nu era sigură că poate face o astfel de promisiune.

La începutul relaţiei lor era tentată să îi spună despre această a doua viaţă a ei, despre care ştia că există, dar pe care nu îndrăznise niciodată să o viziteze. Dar se întrebă cum s-ar simţi dacă Lewis ar avea o astfel de trapă de evadare în viaţa *lui*, iar gândul o făcu să tremure de frică. Quinn îşi petrecuse întreaga copilărie încercând să suporte căderile depresive imprevizibile ale mamei ei şi reuşise să îşi construiască o viaţă adultă proprie, lipsită de astfel de griji. Pur şi simplu nu îl putea împovăra pe Lewis cu un astfel de chin.

În cele din urmă, secretul se adâncise atât de mult în peisajul relaţiei lor, încât devenise mai simplu să îl ignore decât să îi acorde importanţă, iar Quinn ştia că era datoria ei să îşi protejeze pentru totdeauna bărbatul de acest adevăr periculos.

În cele din urmă, desigur, ea consimţise să trăiască în casă, în pofida trapei de evadare. Şi, în cei patru ani care urmaseră, nici măcar nu deschise vreodată vechea scândură pentru călcat pentru a vedea ceea ce simţea că se află în spatele ei. Astăzi însă, în timp ce Lewis dormea, Quinn stătea pe marginea patului, gândindu-se la veştile primite de la doctor şi visa cum ar fi să meargă tiptil la subsol şi să dispară.

Era ziua pentru amniocenteză. Lewis îşi luase liber de la serviciu ca să o însoţească la test. De dimineaţă, Isaac stătea în faţa castronului cu cereale, cufundându-şi degetul în lapte şi pictând forme pe masă.

– Ce faci? îl întrebă Quinn, luând un prosop de hârtie.

– Fac pui de găină, spuse Isaac. Vezi?

Quinn se opri să se uite la ceea ce crease fiul ei. Liniile de lapte se intersectau, transformând tot ceea ce pictase într-o pată amorfă.

– Ăla e ciocul? întrebă ea.

El încuviinţă din cap.

– Şi astea sunt mâinile.

– Puişorii tăi au mâini? râse ea.

– Altfel unde şi-ar mai pune ceasurile de mână? spuse Lewis intrând în bucătărie. O sărută pe Quinn. Cum te mai simţi?

– Bine deocamdată.

Vorbiseră despre greţurile ei matinale. Lui Quinn nu îi plăcea să se vaite, dar greţurile erau cel mai mare coşmar pentru ea. Şi, la începutul sarcinii, chiar şi cel mai slab miros o putea trimite la baie, aproape înecându-se. Acum, la treisprezece săptămâni de sarcină, începea al doilea trimestru şi avea mai multe zile bune decât rele.

– Scumpule, îi spuse ea fiului său, data viitoare când vrei să desenezi, ia-ţi creioane şi hârtie. Masa este ca să mâncăm.

– Masa este ca să mâncăm? spuse Lewis, ciocănind suprafaţa tare. Nu e de mirare că îi lipsesc dinţii din faţă. Îi făcu cu ochiul lui Isaac, care râse, lăsând să i se prelingă din gură conţinutul lingurii de Honey Nut Cheerios. Am înţeles, îi zise Lewis lui Quinn şi luă un şerveţel.

Ea şovăi. Era acel gen de moment domestic care îi declanşa de obicei un răspuns de genul „du-te şi lasă-mă pe mine să mă ocup de asta“, dar astăzi se întâmplă altceva. Era iritată şi întârzia. Încuviinţă din cap şi merse sus să se îmbrace.

Încercă trei bluze diferite, devenind tot mai irascibilă după fiecare probă. Nimic nu era destul de lejer cât să îi ascundă silueta care luase proporţii şi nu era tocmai pregătită pentru haine de gravidă. Se privi cu atenţie în oglindă, încercând să fie cât mai obiectivă. Părul ei drept şi negru avea strălucirea sarcinii şi asta îi plăcea. Iar bluza bleumarin arăta drăguţ cu tenul ei deschis. Dar va observa cineva oare uşoara pată de grăsime de la mijloc?

Se gândi la bluza care atârna pe uscătorul de la subsol, aşteptând să fie călcată. Era curată. Era destul de largă. Era confortabilă. Singura problemă era că nu voia să meargă acolo jos. Nu astăzi, când se simţea atât de fragilă. În mod normal, putea trece pe lângă vechea scândură pentru călcat fără mari probleme. Dar în astfel de zile pline de nelinişte ca aceasta ura să i se aducă aminte ce repede putea să evadeze.

Quinn avea treizeci şi şase de ani, destui încât amniocenteza să fie obligatorie. Dar mai trecuse prin această procedură cu şapte ani înainte, când fusese însărcinată cu Isaac, pentru că obstetricianul ei era un tip precaut care credea că femeile însărcinate trebuie să profite de toată ştiinţa medicală disponibilă. Aşa că ştia exact la ce să se aştepte. O să intre într-o cameră mică şi întunecată, unde va vedea pe un ecran înclinat imaginea bebeluşului ei pentru a observa anumite aspecte ale formelor, în timp ce tehnicianul radiolog va face capturi ale la diverselor imagini şi măsurători. După aceea, Sally Bernard, obstetricianul ei, va veni să efectueze amniocenteza. Doctorul Bernard va folosi imaginea de pe ecran ca să nu atingă bebeluşul cu acul folosit ca să extragă un eşantion de lichid amniotic. Aceea era partea care o speria pe Quinn. Dacă doctoriţa nu era atentă? Dacă o clipă uita că bebeluşul era o fiinţă umană reală şi fragilă şi era neglijentă?

Nebunie generată de hormoni, îşi spuse Quinn; trase adânc aer în piept, apoi expiră încet. Trupul ei o împinsese la epuizare maternală.

Se întoarse în bucătărie, unde Lewis stătea la masă şi lua micul dejun. Isaac era aşezat lângă el, desenând – de data asta pe hârtie – cu un creion albastru. Abia când fiul ei ajunsese la grădiniţă Quinn îşi dăduse seama că avea abilităţi artistice neobişnuite. Profesorii lui doriseră întotdeauna să ştie de la cine

moştenise talentul, iar Quinn le explica tuturor că mama ei fusese artistă. Însă omisese să adauge că talentul artistic fusese singurul lucru pe care spera să-l fi moştenit de la ea. Mama lui Quinn suferise de tulburare bipolară şi devenise atât de deprimată după căsătoria ei cu Lewis, încât se sinucisese cu o supradoză din medicamentul prescris de medic. După cum dovedea cicatricea de la încheietura mâinii, aceea nu fusese prima încercare de sinucidere – ci doar cea mai reuşită.

Lewis ridică fruntea din ziar.

– Vrei să îi pun eu pacheţelul pentru şcoală?

– Am făcut-o eu deja, răspunse ea.

El continuă să citească.

– Ştii că ai o pată pe bluză?

Quinn îşi privi bluza, dându-şi seama că era o nebunie să creadă că o pată chiar în mijlocul pieptului ei tot mai mare va trece neobservată. Coborî în grabă treptele de la subsol, aşa cum făcea întotdeauna, încercând să pretindă că totul era firesc. Îşi spusese cu mult timp în urmă că, pentru a-şi păstra secretul, nu avea nevoie de altceva decât să se poarte ca şi când nu se întâmpla nimic ieşit din comun. Aşa putea trăi o viaţă la fel de normală ca toţi ceilalţi.

Maşina de spălat şi uscătorul se aflau în spălătoria mică şi pătrată pe care Quinn şi Lewis o amenajaseră în colţul subsolului. Cei doi pereţi care făceau parte din fundaţie erau din beton, iar ceilalţi doi erau din rigips, amplasaţi pentru a crea acel spaţiu. Lewis zugrăvise totul într-o nuanţă de portocaliu-deschis, lăsând neatinsă placa pentru călcat din lemn. Se oferise să ungă balamalele pentru ca soţia lui să o poată folosi, însă ea găsise o scuză, spunându-i că nu era practică şi că prefera să o lase acolo ca pe un artefact istoric.

Desfăcu placa de călcat obişnuită, apoi aşeză pe ea bluza mov. În timp ce trecea fierul încins peste tiv şi plimbă apoi vârful în jurul nasturilor, cu spatele la perete, simţea deschizătura din fundaţie ca pe o altă prezenţă. Era ca şi cum cealaltă viaţă a ei – cea în care toată energia era cheltuită pentru a-l păstra pe Eugene pe linia de plutire – o chema de la doar câţiva metri distanţă.

Termină de călcat bluza şi se schimbă, lăsând-o pe cea pătată în maşina de spălat. Quinn îşi puse mâna pe pântecul umflat, emoţionată la gândul că în câteva ore ea şi Lewis îşi vor vedea copilul pe ecranul ecografului, o imagine neclară în nuanţe de cenuşiu. Un frăţior sau o surioară pentru Isaac. Închise ochii şi şi-l imagină pe nou-născutul înfăşat în scutece moi de bumbac, şi sfârcurile ei

umflate în aşteptare. Era ciudat cât de pregătit era acum corpul ei pentru asta.

Mai târziu, în timp ce stătea întinsă în încăperea mică şi întunecată de la Secţia de radiologie a spitalului, unde urma să i se facă amniocenteza, tehnicianul îi întinse pe abdomen gelul încălzit, iar Quinn îi luă mâna lui Lewis.

Radiologul, o femeie scundă cu accent de Caraibe care se prezentase drept Jeanette, trecu transductorul pe pielea lui Quinn. Imediat, bătăile inimii copilului umplură încăperea, iar Lewis zâmbi.

– Nu vreţi să ştiţi ce sex are copilul, nu? întrebă Jeanette fără să-şi ia ochii de pe ecran.

Quinn şovăi. Îi spusese doctorului că nu dorea să afle, însă asta mai mult pentru Lewis. Ei i s-ar fi părut chiar util să ştie, ca să aibă totul pregătit înainte să se nască bebeluşul. Însă când Lewis îi spusese cât de mult îi plăcea ideea surprizei, capitulase.

Nu din slăbiciune, ci din generozitate. Considera că abilitatea ei de a dărui era cea mai mare calitate pe care o avea. Era nevoie de voinţă ca să laşi la urmă nevoile tale şi să le dai prioritate celor pe care îi iubeşti.

Mama ei, care de multe ori fusese beneficiarul acestui sacrificiu de sine, o etichetase pe Quinn cu termenul de „serviabil“. Quinn ştia că asta nu era nici insultă, nici compliment, ci pur şi simplu acceptarea unui defect, la fel cum era astigmatismul sau intoleranţa la lactoză.

Quinn îşi privi soţul, întrebându-se dacă se răzgândise în privinţa aflării sexului copilului.

– Vrem să avem o surpriză, îi spuse Lewis lui Jeanette.

– Îţi dai seama din imaginile astea? adăugă Quinn.

– Mămico, zâmbi Jeanette, n-ar trebui să întrebi ceea ce nu vrei să ştii.

„Mda“, îşi spuse Quinn, apoi zâmbi şi ea. Nu-i venea să creadă că aproape se lăsase învinsă de curiozitate.

Jeanette îşi continuă treaba, glisând sonda în jurul burţii lui Quinn, oprindu-se din când în când ca să apese într-un loc sau altul.

– Aceea e mâna? întrebă Lewis. Mi s-a părut că văd o mânuţă.

Expresia lui Jeanette se schimbă brusc.

– O secundă, spuse ea. Continuă să treacă bagheta peste aceeaşi zonă a abdomenului lui Quinn, privind insistent pe ecran. Apăsă butonul ca să facă o

poză, iar lui Quinn i se păru că aude cum i se opreşte răsuflarea. Oare era imaginaţia ei sau Jeanette icnise?

– Ce e? întrebă Quinn. E ceva în neregulă?

Jeanette mişcă sonda şi mai făcu o poză. Lăsă jos dispozitivul şi îi strânse braţul lui Quinn.

– Revin imediat, spuse ea, apoi părăsi încăperea închizând uşa în urma ei.

Quinn se propti în coate.

– Ce naiba înseamnă asta? îi spuse ea soţului ei. O fi ceva în neregulă?

– Nu ştiu, răspunse el.

Camera era prea întunecată ca să poată vedea chipul soţului ei, însă îl cunoştea suficient de bine cât să-şi dea seama că devenise livid.

– Sunt pe cale să intru în panică, spuse ea.

– Nu intra în panică. Sunt sigur că nu e nimic.

– A ieşit cam repede de aici pentru „nimic“.

El îi duse mâna la buze şi i-o sărută.

– Hai să nu ne facem încă griji. O să se întoarcă imediat.

– Mâna ta e rece.

El îşi frecă palmele una de alta ca să le încălzească, apoi îi luă din nou mâna într-ale lui.

– E mai bine?

– Am nevoie la toaletă.

Când Jeanette se întoarse însoţită de un bărbat brunet în halat alb, Quinn era deja transpirată la subsuori, chiar dacă extremităţile îi erau mai reci decât i se păruse mâna lui Lewis.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Quinn. Unde este doctorul Bernard?

– Ajunge curând, răspunse bărbatul. Eu sunt doctor Peng.

– Eşti obstetrician? întrebă Lewis.

Doctorul Peng se aşeză în faţa monitorului.

– Radiolog, răspunse el.

Jeanette se aplecă spre el şi apăsă ceva de pe tastatură. Doctorul privi lung ecranul şi luă transductorul. Jeanette mai împrăştie o peliculă de gel cald pe abdomenul lui Quinn, iar doctorul Peng începu să învârtă sonda peste el. Tehnicianul se aşeză în spatele doctorului şi privi ecranul cu mâna la gură.

– Aici, spuse ea încet.

– Aha, zise doctorul.

Apăsă sonda din ce în ce mai tare pe abdomenul lui Quinn. Ea simţi cum sudoarea i se scurge de la subsuori la spate şi îşi înghiţi nodul din gât. „Ce se întâmplă?“ întrebă ea, însă doar în gând. Nu dorea să rostească acele cuvinte cu voce tare. Nu putea suporta să le audă. În sfârşit, Lewis le pronunţă pentru ea, însă doctorul fu evaziv.

– Să aşteptăm să sosească doctorul Bernard, spuse el. Putem sta de vorbă în biroul meu după amnio.

– Te rog, îl întrerupse Lewis. Spune-ne acum.

Quinn ştia că veştile rele se dau din spatele unui birou, nu într-o sală de examinare şi diagnosticare în care pacienta e întinsă pe spate pe jumătate dezbrăcată. Însă doctorul făcu o pauză, gândindu-se cel mai probabil dacă acea situaţie reprezenta o încălcare a protocolului. Quinn îşi ţinu respiraţia.

Într-un final, el oftă.

– Credem că există o problemă, începu el. Se pare că craniul fetusului nu s-a sudat corect. Ultrasunetele indică o anomalie în frunte. Îşi trecu degetele de la baza nasului până sus, ca să arate locul exact. Apoi întoarse monitorul către Quinn şi Lewis şi scoase un indicator cu laser din buzunar, cu care arătă un loc ceţos de pe ecran. E greu de spus în acest stadiu de dezvoltare, însă o parte a creierului sau membrana creierului pare să se extindă dincolo de deschizătură, împiedicând oasele să se sudeze. Noi numim asta encefalocel.

Lui Quinn îi amorţiseră degetele de la mâini şi picioare.

– Nu înţeleg, spuse ea.

– Gândeşte-te că există o fisură în craniul ei, răspunse doctorul. Vedem ceva care se extinde dincolo de ea, însă ne e greu să ne dăm seama dacă e materie sau membrană a creierului şi lichid cefalorahidian. Trebuie să facem mai multe teste, te programez pentru o ecografie.

– Şi apoi? întrebă Lewis. Copilul o să fie bine?

Vocea lui Lewis îi suna îndepărtată lui Quinn, căreia întreaga încăpere i se părea că începe să se strângă, ca şi când ar fi văzut-o prin capătul greşit al unui ochean. Închise ochii. „Nu se poate.“

– Acum, spunea doctorul când redeschise ochii, e imposibil să facem o previziune.

– Însă se poate trata? întrebă Lewis.

Doctorul îşi linse buzele, cu privirea speriată şi sumbră. Quinn îşi dădea seama că se gândea atent cum să formuleze răspunsul şi că, dacă ar fi avut puterea să dispară în acel moment, să alunece prin propriul lui portal, ar fi făcut-o.

– Uneori, răspunse el. Însă o să fiu sincer cu voi. Aceasta e o boală foarte gravă. Pe de altă parte, un encefalocel în regiunea frontală, aşa cum apare la copilul vostru, e mai uşor de tratat decât unul în regiunea posterioară.

– Şi cum se tratează? întrebă Lewis. Se operează?

Doctorul Peng dădu afirmativ din cap.

– Operaţia se face ori imediat după naştere, ori după câţiva ani, în funcţie de situaţie. Chirurgul repară zona afectată şi închide deschizătura anormală.

– Şi creierul nu va fi afectat? întrebă Lewis.

– Înţeleg că aveţi multe întrebări, spuse doctorul Peng. Să aşteptăm să vină doctorul Bernard şi vom discuta mai în amănunt, vom elabora un plan de atac. Se întoarse către Quinn. Vrei să te ridici cât o aşteptăm?

Ea confirmă, iar Jeanette aşează un prosop peste gelul de pe abdomen, în timp ce Lewis o ajută să se ridice în capul oaselor.

– Este posibil să fie o greşeală, nu? spuse Quinn. Adică poate vedeţi umbre. Am auzit că se mai întâmplă şi asta. O privi pe Jeanette, sperând să-i confirme. Însă femeia coborî ochii, evitând privirea lui Quinn, iar ea ştiu.

Capitolul 2

În acea noapte, singură şi trează în pat, Quinn încă se simţea anesteziată emoţional, iar amorţeala îi bloca pe moment chiar şi funcţiile cognitive. Dorise să-i spună ceva lui Lewis, însă ce era oare? În timpul acelui vârtej de întrebări, programări pentru teste medicale şi strângerea de informaţii din toate sursele posibile, Quinn şi Lewis evitaseră cu succes să discute despre problemele grave, cum ar fi dacă să se gândească la avort şi cum ar fi fost să crească un copil cu handicap. Însă era ceva şi mai urgent despre care voia să vorbească atunci când ea şi Lewis erau singuri. Acum nu-şi mai amintea ce anume.

Îşi privi ceasul. Era unu şi zece, iar Lewis trebuia să se trezească la ora şapte dimineaţa ca să meargă la serviciu. Ştia că el era în dormitorul pentru oaspeţi pe care îl foloseau drept birou, şi căuta pe internet informaţii despre „encefalocel“. „Vino înapoi“, îi spuse ea în gând. „Vino în pat.“ Însă după aproape o oră, când neliniştea care îi chinuia conştiinţa nu o mai putea ţine trează, Lewis tot nu se întorsese. Astfel că adormi, amintindu-şi cuvintele pe care dorise toată ziua să i le spună soţului ei: „Doctorul a spus «craniul ei». Al ei. E fetiţă, Lewis. Fetiţa noastră.“

Când Quinn se trezi în beznă câteva ore mai târziu, Lewis stătea întins lângă ea, dormind dus. Era o cruzime să-l trezească, mai ales pentru că nu-i mai rămăseseră decât câteva ore de somn, însă ardea de nerăbdare să-i vorbească, să-i spună ceea ce-i trecea prin minte. Dorea să-i împărtăşească punctul ei de vedere, să-i spună că acel bebeluş abstract despre care vorbeau era o fetiţă, un ghemotoc care urma să fie înfăşat în scutece cu tiv roz. Dacă făcea avort sau dacă acel copil murea în uter, sau se năştea mort, sau ar fi trăit doar puţin înainte să moară, ar fi jelit o fetiţă. Iar dacă trăia – sănătoasă sau cu dizabilităţi, sau foarte bolnavă – tot va rămâne fetiţa lor, surioara lui Isaac, iar ei o vor iubi nebuneşte.

Se întrebă dacă Lewis ştia cât de mult o va iubi. O va iubi. Quinn era sigură de asta.

Se dădu jos din pat şi se duse în camera lui Isaac. Dormea, ghemuit pe-o parte, cu gura deschisă, căci nasul îi era înfundat. Tenul lui părea albăstrui în

lumina slabă care intra pe fereastra de lângă patul său şi, chiar dacă auzea sunetul moale al fiecărei expiraţii, îşi lăsă podul palmei lângă gura lui ca să-i simtă răsuflarea caldă. Dorea să-l atingă, să-i mângâie părul şi să i-l dea după ureche, însă nu voia să-l trezească. Se mulţumi să se aplece, să închidă ochii şi să inspire aerul de deasupra creştetului său. În ultimul an, mirosul de copil dispăruse complet, înlocuit de un alt miros, unul specific, de Isaac, abia sesizabil sub mirosul de şampon, detergent de rufe, pizza, plastilină sau orice altceva folosea într-o zi, însă prezent. Mereu prezent.

Fratele lui Quinn, Hayden, o tachinase o dată spunându-i că femeile aveau un simţ animalic mai pronunţat decât bărbaţii.

– Nu ştiu de ce voi, femeile, susţineţi că bărbaţii sunt nişte animale, spuse el. Nu e nimic mai animalic decât o mamă umană. Toate sunteţi conduse de hormoni şi de mirosuri, şi de sânge şi de lapte matern. Să-ţi spun drept, e uşor dezgustător.

Ea râsese şi-i răspunsese că singurul motiv pentru care le considera pe femei atât de sălbatice era pentru că nu cunoştea îndeajuns bărbatul heterosexual. Însă Hayden pufnise, insistând că bravada de macho era doar o poză şi că femeile erau adevăratele dovezi ale atavismului.

Sigur, avea dreptate. Maternitatea avea ceva care declanşa creierul animal. O ştiuse clar în momentul în care adulmecase prima dată creştetul de nou-născut al lui Isaac. Nu era diferită de o mamă leoaică sau ursoaică. Atunci când venea vorba de copiii lor, erau surori întru ferocitate.

Quinn străbătu holul spre birou, unde Lewis lăsase computerul deschis. Apăsă tasta de spaţiu şi monitorul se aprinse, iar pagina de internet pe care o citise el se minimiză în bară. Făcu clic pe ea, iar pagina se deschise pe ecran, dezvăluind fotografii cu copii deformaţi oribil, cu tumori imense crescute în spatele capului sau, şi mai rău, în frunte, contorsionându-le feţele micuţe în parodii monstruoase ale formelor umane. Feţe care nu arătau deloc a feţe. Închise imediat pagina şi se prăbuşi în fotoliu.

„Acesta nu e copilul meu“, îşi spuse ea. „Nu se poate.“ Când doctorul descrisese boala pe care o avea copilul lor nu menţionase niciodată că va arăta ca un monstru.

„Copilul meu un monstru?“

Quinn se ridică din fotoliu şi începu să se plimbe în jurul camerei, repetând în

minte aceeaşi frază, din nou şi din nou, precum o incantaţie: „Pot să fiu mama acestui copil, pot să fiu mama acestui copil“. Însă, în tot acel timp, se gândea la trapa de evadare din subsol. Inima îi bătea cu putere.

Quinn se opri în prag şi închise ochii, imaginându-şi cealaltă viaţă în care nimic din toate astea nu i se întâmplau. Îl auzi pe soţul ei mișcându-se.

– Dragule? spuse ea blând.

Quinn se duse în dormitor şi rămase lângă uşă.

– Eşti bine? întrebă el, ridicând capul. Ce s-a întâmplat?

Pentru că nu răspundea, el îşi îndreptă privirea de la faţa ei spre talie, ca şi când ar fi căutat un indiciu. Ochii lui se opriră asupra burții ei.

Ştia ce gândea el, ce spera el. Să piardă sarcina.

– Quinn? Ce s-a întâmplat, draga mea?

– Nimic, răspunse ea. Sunt bine. Dormi.

– Ai intrat pe internet?

Ea dădu din cap afirmativ.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să închid acea pagină.

Quinn îşi încrucişă braţele.

– Nu e nevoie să mă protejezi.

– Vino încoace, spuse el, întinzând braţele ca şi când o îmbrăţişare i-ar fi făcut mai bine. Ea nu se mişcă.

– Pot să fiu mama acestui copil, zise ea.

El îşi potrivi perna şi se ridică în capul oaselor.

– Ştii… nu treci singură prin asta.

– Dar vrei să pierd sarcina.

– Poftim?

– Recunoaşte. Vrei să dispară.

– Nu ştiu *ce* vreau, răspunse el.

Oare chiar nu ştia? Quinn îşi încrucişă braţele.

– Nu eşti sincer, spuse ea.

– Dar tu eşti?

– Ce vrei să spui cu asta?

El scutură din cap ca şi când nici nu ar fi fost nevoie să explice.

– Nu trebuie să fii puternică chiar tot timpul.

Ușor de zis pentru el. Cum altfel ar fi putut să treacă prin asta?

– Tot ce vreau să spun, continuă el, este că nu e nimic rău să ai îndoieli.

Îndoieli? Ştia totul despre îndoieli. Nu trecuse o zi din viaţa ei în care să nu se întrebe dacă nu cumva ar fi putut împiedica moartea mamei ei. Oare o să fie la fel cu acel copil? Dacă făcea avort, era posibil să-şi petreacă tot restul vieţii regretând. N-o va face. Nu putea. Va salva acel copil aşa cum nu reuşise s-o salveze pe mama ei.

Înghiţi nodul din gât.

– Trebuie să spăl rufe, spuse ea.

– Acum?

– Tu dormi. Vorbim mâine.

Quinn coborî cele două rânduri de trepte până la subsol. N-o să se strecoare prin portal. Sau, cel puţin, nu credea că o va face. Voia doar să-l înfrunte, o dată pentru totdeauna. Să vadă clar cum arăta portiţa ei de scăpare.

Apăsă pe întrerupătorul din camera întunecată, iar becurile fluorescente de deasupra scăldară încăperea într-o lumină de spital. Partea cu mobilă a mecanismului era la nivelul taliei, iar Quinn trebui să se întindă ca să apuce capătul scândurii de călcat. O trase, la început uşor, doar un centimetru de perete. Se opri – nu ştia sigur dacă voia să meargă mai departe.

„Doar te uiţi“, îşi spuse ea. „N-o să faci nimic. Deschide chestia aia o dată.“

Mai trase placa încă un centimetru, iar balamalele scârţâiră. Quinn îşi dădu seama atunci că avea nevoie de ceva muşchi să o deschidă. Oare era un semn că nu trebuia să o facă? Un semn că acel lucru trebuia lăsat neatins?

„Astea sunt pretexte“, îşi spuse ea. „Nu fi chiar atât de fricoasă.“

Apucă şi mai strâns şi trase cu putere. De data asta se mişcă mai puţin de un centimetru, iar Quinn ştia că o să o rupă dacă o forţa. Trebuia să ungă balamalele ca să poată continua. Se întoarse, pregătindu-se să urce scările în fugă, apoi să iasă în garaj, unde Lewis ţinea un spray degripant, însă aproape că se izbi de Isaac, care stătea în faţa ei în pijamaua lui cu nave spaţiale. Mânecile îi erau deja cu câţiva centimetri prea scurte, iar vederea încheieturilor sale firave o făcu să o doară pântecul.

– Mă doare gura, spuse el, cu mâna la gât.

– Vrei să spui gâtul?

El dădu o dată din cap, iar ea îi puse mâna pe frunte. Era rece.

– Probabil ai răcit.

Quinn îngenunche şi îl luă în braţe. Unul dintre primele lucruri pe care i le spusese obstetricianul când testul de sarcină îi ieşise pozitiv fusese că nu trebuie să îşi ridice în braţe fiul.

– O să te tenteze, spusese doctorul Bernard, mamă la rândul ei. Însă acum e băiat mare, iar tu trebuie să te gândeşti la bebeluş.

Pentru Quinn fusese o adevărată revelaţie, căci nu se gândise că în noul teritoriu în care păşea va avea nevoie să pună în balanţă nevoile unui copil cu ale celuilalt. Oare mamele puteau face asta? Oare ştiau din instinct care copil avea nevoie de ele mai mult într-un anumit moment? Oare avea să ştie şi *ea?*

– Te mai doare şi altceva? şopti ea, mângâindu-l pe păr.

– Nu ştiu. Îşi lăsă somnoros capul pe umărul ei, iar ea trase aer în piept.

Mirosul acela. Quinn îl strânse şi mai tare în braţe, gata să-l ridice. Închise ochii şi se văzu cu ochii minţii urcând cele două rânduri de trepte cu trupul greu de douăzeci şi două de kilograme al lui Isaac lipit de pieptul ei. Dacă ajungea pe palierul de sus şi simţea o crampă teribilă urmată de pete rău-prevestitoare şi, în final, pierdea sarcina, o putea învinui cineva? Bineînţeles că nu. „Nu a fost să fie“, ar fi spus cu toţii.

– Să mergem sus, îi şopti ea lui Isaac.

El o strânse cu putere.

– Ia-mă în braţe.

Quinn nu răspunse.

– Mamă?

Ea se îndepărtă de el şi îi privi chipul delicat.

– Eşti băiat mare, spuse ea. Apoi îl luă de mână şi urcară scările unul lângă celălalt.

Capitolul 3

– Eşti sigură că eşti bine? o întrebă Lewis.

Se pregătea să plece la serviciu şi se oferise să îşi ia liber o parte din zi, însă Quinn spuse că era bine. În plus, avea nevoie de el a doua zi de dimineaţă, ca să vină cu ea la ecografie şi ştia că firma nu se putea dispensa de el atât de mult.

Ca aproape toţi patronii de firmă, lui Lewis îi era greu să-şi ia liber. Sigur, avea angajaţi care se puteau ocupa de diverse lucruri, însă, după cum îşi dădea seama Quinn, în fiecare zi apărea câte ceva care necesita prezenţa lui.

Lewis avea o afacere de familie moştenită de la tatăl lui, care la rândul său o moştenise de la tatăl lui. În esenţă, era vorba de o companie de taxiuri din New York, însă modul în care erau deţinute şi gestionate maşinile nu prea avea legătură cu afacerea condusă de bunicul lui. De-a lungul anilor, asigurările extrem de costisitoare şi preţul la combustibil avuseseră un impact atât de devastator asupra acestui tip de afacere, încât majoritatea proprietarilor fuseseră obligaţi să vândă, rămânând puţine companii active. Tatăl lui Lewis – care fusese mai atent cu afacerea decât cu propria căsnicie, la care renunţase când Lewis avea cinci ani – rezistase chiar şi când fusese aproape de faliment. Acum, când valoarea unei autorizaţii pentru taxi depăşea preţul celor mai multe cămine de clasă mijlocie, afacerea se dovedea lucrativă. Abilităţile lui Lewis se potriveau perfect cu operaţiunile zilnice, care necesitau inovaţii constante, ca să nu mai vorbim de abilitatea lui ciudată de a vedea perfect caracterul unei persoane. Acest lucru era de ajutor mai ales pentru că cei care aplicau pentru slujbă proveneau din toate colţurile lumii, având diferenţe culturale exotice.

Afacerea cu taxiuri îi adusese împreună pentru prima dată pe Lewis şi pe Quinn, cu aproape zece ani în urmă. Atunci ea locuia cu Eugene, care aproape făcuse apoplexie că îşi uitase geanta într-un taxi. Quinn petrecuse o oră încercând să-l liniştească, scriind notiţe şi încercând să-şi amintească ce anume era în geantă ca să poată să înlocuiască obiectele. Simţul ei pentru ordine şi atenţia la detalii aveau un efect liniştitor asupra lui Eugene, care era copleşit de haosul vieţii. Însă acest incident se dovedea destul de dur. Până să recupereze sau să înlocuiască totul din acea geantă, el avea să fie distrus. Ea se aşeză pe canapea, cu o agendă pe genunchi, în timp ce el se plimba de colo-colo.

– Ce altceva? întrebă ea.

– Biletele alea! zise el, lovindu-şi fruntea. Se referea la zborul Lufthansa aranjat de un post de radio german pentru ca Eugene să se poată întâlni cu un angajat de-al lor pentru un schimb de idei. Erau la clasa întâi, la naiba!

– Ştiu, spuse ea sec.

Eugene Ray era o personalitate importantă a radioului din New York, poreclit de obicei *DJ Şoc*, deşi el dispreţuia acel apelativ.

– Relaxează-te, îi spuse Quinn. O să sun la compania aeriană, rezolvăm cumva.

– Rezolvăm cumva cu nemţii? Cine eşti tu, Mussolini? Se lăsă pe canapea lângă ea şi îşi sprijini capul în mâini. La dracu'! Cred că acolo erau şi pastilele mele de Xanax.

Eugene nu avea voie să înjure în emisie, dar recupera acasă.

– Am cumpărat eu, spuse ea, bătându-l uşor pe genunchi. Ai nevoie de o pastilă? Se ridică.

– Nu, răspunse el sarcastic, o să stau liniştit aici şi o să fac un atac de cord de la anxietate.

– Oamenii nu fac atac de cord de la anxietate, spuse ea, îndreptându-se spre baie.

– Ba da, dacă tensiunea arterială e prea mare! strigă el după ea.

Quinn luă o pastilă din flaconul aflat în dulăpiorul de medicamente şi i-o aduse.

– Tu ai tensiunea *scăzută*.

– Universul conspiră să schimbe acest lucru.

– Nu universul ţi-a uitat geanta într-un taxi.

– Încerci să mă omori, nu-i aşa?

– Nu fi tâmpit. Nici măcar nu m-ai băgat încă în testament.

Telefonul sună, iar Quinn răspunse. Bărbatul de la celălalt capăt spuse că e de la compania de taxiuri Star Maintenance şi că una dintre maşini se întorsese la garaj cu o geantă înăuntru. Şi întreba dacă a nimerit proprietarul.

– Cine e? întrebă Eugene. A găsit-o cineva? Este totul înăuntru?

Quinn dădu din cap afirmativ, în timp ce scria adresa dictată de proprietarul companiei şi îl asigură că va ajunge imediat. Apoi îi aminti lui Eugene că într-o oră se întâlnea cu agentul lui ca să ia cina, îl sărută de rămas-bun şi luă metroul

către o zonă industrială din Queens pe care nu o mai văzuse până atunci.

Era chiar după ora de vârf şi, după ce ieşi de la metrou îndreptându-se spre adresa care i se dăduse, Quinn observă că, după ce luă colţul şi trecu de calea ferată, trotuarul era aproape pustiu. Firmele, în majoritate ateliere sau tot felul de făbricuţe, erau închise sau se închideau, trăgând şi încuind uşile lor de metal.

Quinn apreciase faptul că proprietarul companiei se oferise să rămână să o aştepte, însă bănuia că o făcuse doar datorită statutului de vedetă al lui Eugene. Dacă ar fi deschis geanta şi ar fi descoperit că aparţinea unui om de afaceri anonim şi nu uneia dintre personalităţile cele mai faimoase din New York, probabil nu s-ar fi grăbit să dea telefon şi aproape sigur nu ar fi sunat personal.

Era o zonă atât de cenuşie a oraşului, încât Quinn se aştepta ca Lewis Braverman să fie genul de bărbat pe care mama ei îl numea îngălat – supraponderal şi prost îmbrăcat, cu o igienă îndoielnică. Aşa că rămase mirată când sună şi în uşă apăru un bărbat îngrijit şi chipeş. Era tânăr – aproximativ de vârsta ei – şi avea părul des şi negru şi ochi căprui-închis, care se mutară de la ea spre orizont într-un fel care îi sugera că încerca din greu să nu pară distrat. Apoi o privi din nou.

– Lewis? Se simţea stânjenită, chiar puţin enervată, ca şi când acel bărbat nu avea dreptul să fie atât de atrăgător.

– Quinn? El o privi ca şi când încerca aceeaşi stânjeneală ca ea.

Ea zâmbi şi întinse mâna.

– Mulţumesc că ai sunat… şi că m-ai aşteptat.

Ezită înainte să răspundă, apoi nu spuse nimic, ci se mulţumi să ridice din umeri, ca şi când nu era nimic. Era un gest atât de mărunt, de umil, încât iritarea ei dispăru imediat. Contactul vizual rămase direct şi cald, iar ea îşi dădu seama că era genul de bărbat care nu spunea prea multe înainte să cunoască persoana. I se păru adorabil. Bărbaţii prea fermecători îi dădeau de bănuit.

El privi din nou dincolo de ea, spre cer, iar ea se întoarse să vadă la ce se uita. Nori subţiri şi cenuşii stăteau aliniaţi la orizont.

– Crezi că va ploua? întrebă ea.

– Astăzi nu, răspunse el, apoi o invită înăuntru.

Ea îl urmă pe un şir îngust de trepte.

– Nu eşti deloc aşa cum îmi imaginam eu, spuse ea, încercând să vorbească natural cu el.

Ajunseră la birourile de la etaj, care şi ele reprezentară o surpriză. Soarele târziu intra prin ferestrele mari, luminând un spaţiu primitor şi modern.

El se întoarse spre ea.

– Iar tu eşti aproape exact cum mi-am imaginat eu, spuse el.

Quinn rămase surprinsă de declaraţia lui şi aşteptă să dezvolte ideea, însă subiectul era încheiat. Se simţi uşor dezamăgită, ca şi când un compliment venit din partea acestui bărbat arătos i-ar fi gâdilat egoul. „Mi-am dat seama că eşti drăguţă după tonul vocii tale“, ar fi putut spune el. Însă nu o făcuse. Ea nu dorea să fie tentată să flirteze cu el. Nici nu se punea problema.

Oare?

– Când ai sunat şi ai spus că ai o companie de taxiuri, subconştientul meu a creat imediat imaginea unui… Se opri, încercând să-şi amintească numele actorului care îl juca pe Louie, dispecerul, în filmul *Taxi*.

– Danny DeVito? sugeră el.

– Da, asta e! râse ea.

El îi zâmbi, apoi se întâmplă ceva. Era ca şi când amândoi şi-ar fi dat seama şi ar fi recunoscut în acelaşi timp o legătură între ei. Quinn o simţi ca pe un mic curent electric care se răspândea din inimă. Mai târziu, avea să încerce să se convingă că nu fusese altceva decât atracţie fizică reciprocă. Însă curentul sexual e fierbinte şi, chiar dacă în cazul lor reprezenta miezul, era totuşi înconjurat de o strălucire albă, ca de fibră optică. Simţea… fericire.

Lewis o conduse în biroul său privat, unde văzu pe masă geanta lui Eugene.

– Sper că nu te superi, însă m-am uitat prin nişte hârtii, spuse el. Trebuia să găsesc un număr de telefon la care să sun.

– Deloc, spuse ea.

– Lucrezi pentru el?

Venise momentul adevărului, ocazia să spună „Nu, e prietenul meu“. Atunci Lewis Braverman ar fi spus „Aha“ şi s-ar fi terminat. Însă Quinn se îmbujoră şi se prefăcu a înţelege că o întrebase cu ce se ocupă.

– Nu, sunt… coordonator de evenimente speciale pentru Baston’s Books. E în Cartierul de Vest.

Rostise ultima propoziţie cu tonul unei întrebări, ceea ce lui Lewis Braverman i se păru amuzant.

– Ştiu Baston’s, răspunse el. Mai ies din Queens din când în când.

– N-am vrut să…

El îi făcu un semn cu mâna şi îi zâmbi, ca să îi dea de înţeles că o tachina. Luă geanta lui Eugene, însă o ţinu totuşi departe de ea, ca pe un ostatic.

– Te grăbeşti să te întorci?

Ea tăcu şi înghiţi nodul din gât. Nu. Nu se grăbea deloc. Eugene era la cină cu agentul, iar ea plănuise să mănânce ceva semipreparat.

– Păi… începu ea, încercând să câştige timp ca să se gândească la un răspuns.

– Ai văzut vreodată pe dinăuntru un garaj de taxiuri?

Era cel mai bun lucru pe care-l putuse spune el. Dacă ar fi invitat-o la cină, ar fi fost nevoită să-l refuze. Însă un tur al garajului era cât se poate de nevinovat.

– E chiar atât de diferit de film? întrebă ea.

– Filmul nu miroase a sudoare şi a benzină.

– Când pui aşa problema, cum ar putea să reziste vreo fată?

În noaptea aceea, în pat, când Eugene insistase să-i povestească despre cum decursese acea seară, recunoscuse că „mâncase ceva“ cu proprietarul companiei de taxiuri. Nu-i spusese că ea şi Lewis se înţeleseseră atât de bine, încât să iasă la cină după ce făcuseră turul garajului venea mai puţin ca o decizie şi mai mult ca o continuare a unei conversaţii care nu se oprise. Însă Eugene începu imediat cu acuzaţiile, aşa cum se aşteptase şi ea. Era întotdeauna paranoic că îl va părăsi şi, de fiecare dată când un autor faimos apărea la ea în librărie, o lua la descusut. Ea şi Eugene se întâlniseră când el venise la o sesiune de autografe pe volumul său de memorii la Baston’s şi era sigur că vreo versiune de Hollywood a unui autor strălucitor – de tipul lui John Irving, cu păr frumos şi constituţie sănătoasă – o să apară şi o s-o fure. Ea dădea ochii peste cap şi îi spunea să nu mai fie tâmpit. Însă de data asta îşi muşcă buza şi încercă să schimbe subiectul.

– Câţi ani are? întrebă Eugene.

– Nu mi-ai spus cum a fost azi cu Andrew, continuă ea, referindu-se la agentul lui. Vreo ofertă?

Erau discuţii cu o companie de televiziune prin cablu care dorea să-i ofere lui Eugene propriul său talk-show, însă, chiar dacă agentul îl avertizase că de obicei aceste discuţii nu ce concretizează, existau motive pentru care să spere că va urma o întâlnire serioasă.

– Pariez că e tânăr. E tânăr?

Eugene era cu cincisprezece ani mai în vârstă decât Quinn şi, în funcţie de nevroza care îl apuca într-un anumit moment, era sigur că acela era motivul pentru care era cu el sau pentru care avea să-l părăsească.

Quinn privi profilul lui Eugene. Avea buza de jos uşor mai umflată, aşa că era greu de spus dacă era bosumflat. Însă nu avea importanţă. Quinn o considera sexy. Iubea buza aceea cărnoasă. Îşi scoase cămaşa de noapte şi îl sărută.

Făcură dragoste, iar Eugene, care întotdeauna era blând şi grijuliu, fu aproape slugarnic cu atenţiile. Quinn ştia că el încerca din răsputeri să se dovedească demn de ea, să fie cel mai bun amant, iar asta o făcea să se simtă vinovată. Eugene o iubea cu disperare. Desigur, asta făcea parte din întreaga atracţie a acelei relaţii. Alte femei se pot simţi înăbuşite de acel gen de adoraţie, însă lui Quinn i se părea că se cufundă într-o saltea de puf, confortabilă şi protejată. Faptul că Eugene avea atâta nevoie de ea făcea ca pachetul să fie complet. Îşi îndeplinea cu succes misiunea de a avea grijă de el. Iar el o răsplătea cu veneraţie.

În dimineaţa următoare se hotărî să-l dea uitării complet pe Lewis Braverman, însă când apăru în librăria ei în acea seară la o sesiune de lectură Tom Perrotta se simţi bucuroasă.

Mama ei încă trăia pe atunci, iar în ziua următoare Quinn o sună să o întrebe cum mergeau pregătirile la galerie pentru expoziţia ei. Quinn nu avea de gând să-i spună despre toată povestea cu Lewis, căci mama ei se apropiase de Eugene. El era singura persoană care îşi permitea să o tachineze pe Nan în legătură cu tulburarea ei bipolară, iar ea îl adora pentru asta. Eugene aprecia faptul că în viaţa lui Quinn mai exista o persoană a cărei personalitate era chiar mai dificilă decât a lui. Gluma lor avea o viaţă proprie.

– Ce zici de segmentul de azi cu Pamela Anderson? o întrebase odată Eugene pe Nan. Ştia că îi asculta toate emisiunile.

– Că Mark Schaeffer te-a făcut să pari un idiot, răspunse ea, referindu-se la un invitat în gura mare al emisiunii.

– Glumeşti? Am şters pe jos cu el.

– Continuă să crezi asta, Eugene.

– Ştii, cu tine e greu să-ţi dai seama unde se termină boala mintală şi unde începe persoana enervantă.

Nan râsese în hohote. Îl iubea pe Eugene pentru asemenea remarci. Aşa că nu,

Quinn nu voia să-i spună că tocmai cunoscuse un bărbat care, în termenii pe care i-ar fi folosit probabil fratele ei, „o dăduse pe spate“.

– Voiam să ştiu cum merge, îi spuse Quinn la telefon mamei sale. Ai nevoie de ajutor?

– Ce s-a întâmplat? întrebă Nan.

– Cum adică?

– Simt în vocea ta. S-a întâmplat ceva.

Quinn îşi turnă o ceaşcă de cafea şi micşoră volumul radioului din bucătărie. Era emisiunea lui Eugene, care se difuza cinci zile pe săptămână în timpul orei de vârf a dimineţii. Auzea acelaşi lucru şi pe fundal în casa mamei ei.

– Nu s-a întâmplat nimic, insistă ea.

– Bine, atunci nu-mi spune.

– Aşa, oftă Quinn, aşezându-se la masă în bucătărie. Am cunoscut un tip.

– Ah.

– Nu spune „ah“ aşa.

– Aşa cum?

– Ca şi cum ai fi ştiut că o să vină şi ziua asta. Uneori era liniştitor să ştie că mama ei o înţelegea atât de bine, însă când se purta ca şi când toate deciziile pe care le lua Quinn erau mai uşor de anticipat decât ploaia, o înnebunea.

– Nu te judec, spuse Nan.

– N-am spus că mă judeci.

– Pentru că, chiar dacă ţi-o tragi cu acest tip…

– *Maaamă!*

– Ce-am spus?

Quinn suflă în cafea.

– Nu mai contează.

Nan îşi afişa francheţea ca pe un ecuson. Când era mică, Quinn se gândise că toate femeile adulte vorbeau aşa şi îşi imagina că şi ei, într-o zi, îi va păsa mai mult de sinceritate decât de sentimentele oamenilor. Apoi se instalase pubertatea, iar Quinn, ca aproape toţi adolescenţii, învăţă să fie extrem de stânjenită de mama ei. Şi, deşi depăşise acel sentiment, îşi dăduse seama că nu va fi niciodată atât de dură în vorbe.

– Deci nu te culci cu el? întrebă Nan.

– Nu.

– Dar vrei s-o faci.

– Cred. Nu ştiu.

– Cum e?

Quinn sorbi cu atenţie din cafea şi se gândi la întrebare.

– E… deştept, drăguţ. Şi fii atentă: e obsedat de vreme. Meteorologia e pentru el un hobby. Are echipament pe acoperiş.

– Mereu ai avut o slăbiciune pentru ciudaţi, spuse Nan. Cu ce se ocupă?

– Are o afacere.

– Îi merge bine?

– Cred că da. Nu se laudă cu asta. Şi e foarte sensibil, însă nu în genul lui Eugene. Mai… analitic.

– Şi pariez că nu e nevrotic.

– Cum ţi-ai dat seama?

– Altceva? întrebă Nan. Cum e familia lui?

– Nu sunt sigură. Ştiu că părinţii lui au divorţat când era el mic. De la cinci ani a fost bărbatul în casă.

– Înţeleg.

– Ce anume înţelegi?

Quinn ascultă respiraţia mamei sale şi îşi dădu seama că se gândea cum să formuleze răspunsul ca să aibă impact maxim.

Nan îşi drese glasul şi vorbi.

– Puştoaico, de cine îţi aminteşte acest bărbat?

Quinn ezită. Unde voia mama ei să ajungă?

– Habar n-am.

– Hai să vedem… pe cine cunoşti inteligent, blând, un pic ciudat, care a avut grijă de mama sa încă de la o vârstă fragedă?

Quinn privi ceaşca de cafea, examinându-şi propria imagine reflectată în lichid.

– Faci să sune ca şi când am fi traşi la indigo, spuse ea, ca şi când sunt un soi de narcisistă că îl plac.

– Nu eşti narcisistă. E natural să fim atraşi de oameni cu care avem multe în comun.

– Mereu ai fost sigură că sunt atrasă de oamenii care au nevoie de mine.

– Oamenilor le poate plăcea şi ciocolata, *şi* vanilia. Însă, dacă au de ales,

intervine preferinţa naturală.

– Adică? Crezi că sunt predestinată să fiu cu un tip nevrotic?

– Draga mea, dacă omul nu are nevoie disperată de tine, nu ai ce face cu el.

Analiza lui Quinn – nr. 1

Aceea era a treia încercare a lui Nan să lucreze la aceeaşi pânză. Făcu câţiva paşi în spate şi îşi evaluă opera, încercând să-şi amintească de unde anume îi venise ideea unei serii de portrete ale fiicei ei. Conceptul era ca fiecare tablou care urma în serie să o înfăţişeze la o vârstă şi mai fragedă, oferindu-i privitorului mai multe informaţii de detaliu despre subiect dacă o prezenta sub forma unei călătorii în timp. Era un studiu în deconstructivism. Acum Nan se întreba ce motive avusese. Oare o făcuse de dragul artei sau pur şi simplu încerca să afle ceva despre fiica ei?

Compoziţia acestei prime picturi era cheia. Quinn stătea în poziţia clasică pentru portret, aşezată pe scaun şi privind în depărtare. În prim-plan în dreapta, Nan pictase ceafa lui Eugene. Ideea era că fata era conştientă de prezenţa lui Eugene, însă în acel moment nu comunica cu el. Se gândea la viitorul ei. Oare se gândea la copii? La călătorii? La plăceri? Sau era îngrijorată că-i va fi prea greu să-şi petreacă restul vieţii având grijă de nevoile lui? Nan încercase să redea în jurul ochilor ei acea grijă, însă şi speranţă. Această ultimă parte o preocupa. Surprinsese oare speranţa sau era vizibilă doar grija?

Nan luă cea mai subţire pensulă şi o înmuie în vopseaua albă de pe paletă. Făcu pe fiecare ochi un mic punct luminos în pupilă. Se dădu din nou câţiva paşi în spate. Nu, grija de pe chipul ei încă domina. Poate dacă ar picta din nou gura…

Capitolul 4

– Iar desenezi pui? întrebă Quinn.

Nu-l lăsase pe Isaac să meargă la şcoală, chiar dacă nu-l mai durea gâtul. Copilul stătea la masa din bucătărie lângă ea, colorând hârtia de desen pe care o primise de la ea. Provenea dintr-un bloc nefolosit pe care îl găsise în atelierul mamei ei după ce aceasta murise.

– Desenez raţe, spuse Isaac. Şi o casă. Tot desenul era în nuanţe de albastru şi verde, cu creioanele scoase din cutia lui de Crayola 64.

– Raţele locuiesc în casă? întrebă ea.

– Sunt în vizită.

O spusese atât de natural, încât Quinn zâmbi. Isaac luă creionul roşu-portocaliu din cutie şi desenă ciocul raţelor şi acoperişul casei. Puse creionul la loc, luă foaia de lângă el şi începu alt desen.

Quinn îşi aminti că mama ei îi povestise că Rembrandt folosea roşu ca să atragă ochiul spre centrul tabloului. Oare Isaac făcuse asta pur şi simplu din instinct?

Păstră întrebarea pentru ea, căci nu dorea să îi atragă atenţia în privinţa desenelor lui. Însă de multe ori se întreba dacă avea vreo viziune înainte să înceapă sau procesul era în întregime instinctiv.

La scurtă vreme după aceea, vecina lui Quinn, Georgette, veni în vizită. Era o femeie plinuţă, de vârstă mijlocie, care îşi vopsea părul în roşu aprins, se dădea cu creion dermatograf verde la pleoapa inferioară, scria romane erotice şi era la al patrulea soţ. Obişnuia să-i povestească lui Quinn detaliile intime ale vieţii ei sexuale, aşa cum ceilalţi oameni vorbesc despre vacanţe sau despre animalele lor de companie, sau despre ce pregătiseră pentru cină – cu mai multe detalii decât ar fi vrut să ştie interlocutorul. De exemplu, Quinn ştia că primul soţ al lui Georgette, Ivan, insista ca fiecare partidă de sex să înceapă cu o felaţie şi că el nu-i întorcea favoarea. Mai ştia că şi celui de-al doilea soţ al acesteia, Clifford, îi plăcea să-şi bage un vibrator în fund înainte să facă sex. (Detaliile grafice ale acelei o poveşti o scârbiseră pe Quinn.) Juan, al treilea soţ al lui Georgette, avea un morman de casete porno pe care le viziona în fiecare duminică după-amiază. Iar Roger, actualul soţ, credea că ea nu ştia că lua Viagra. Desigur, şi Georgette

avea propriul ei secret, o relaţie virtuală cu un arhitect peisagist de treizeci şi unu de ani din Miami.

În schimbul acestei sincerităţi, se aşteptase ca şi Quinn să-i spună despre ea. Însă Quinn nu se simţea la fel de bine ca vecina ei să expună astfel de intimităţi. Totuşi, Georgette avea darul de a extrage de la ea şi cele mai bine păstrate informaţii. Era vorba de magia pe care o exercita. Quinn nu ştia dacă de vină era aura nonconformistă a vecinei sau pur şi simplu felul în care răspundeau oamenii în faţa curiozităţii obsesive a lui Georgette. Ştia că aproape toată lumea care intra în contact cu Georgette era vulnerabili în faţa serului ei psihologic al adevărului.

În acea zi, Georgette veni cu o prăjitură cu banane abia scoasă din cuptor.

– Am observat că băieţelul nu s-a urcat în autobuz de dimineaţă, spuse ea. Voiam să mă asigur că e bine.

Quinn încrucişă braţele.

– Georgette, începu ea, încercând să găsească un mod de a-i aminti prietenei ei să-şi vadă de treabă.

– Ştiu, ştiu, răspunse ea, făcându-şi loc pe lângă Quinn ca să intre în casă. Pentru tine sunt o Gladys Kravitz[1]. Unde e puişorul meu?

– În bucătărie, spuse Quinn, urmând-o.

– Cine e Gladys Kravitz?

– Nu te uiţi la *Bewitched?* Vecina băgăreaţă care mereu vrea să ştie ce fac Sam şi Darrin. Îngenunche lângă Isaac. Cum te simţi, puişor? Mătuşica Georgette ţi-a făcut prăjitură cu banane. Vrei?

– Cred că ar trebui să o întrebi întâi pe mamă, spuse Quinn.

– Oh! Îmi pare rău. E alergic?

– E bine că eşti atât de adorabilă, Georgette, spuse Quinn. Dă-i o felie dacă vrea. Eu pun cafea.

– Sigur că vrea. Nu-i aşa, Isaac? I-o bagă sub nas. Miroase bine, nu?

– Ca şamponul de banane, spuse el.

– Însă sper că are gust mai bun. Pe cine desenezi? Eşti tu?

– E Harry, prietenul meu de la şcoală.

– E frumuşel. E căsătorit?

Isaac râse, iar Georgette îi mângâie părul.

– Este bolnav? o întrebă pe Quinn. Mi se pare că arată bine.

Quinn îi explică faptul că Isaac se plânsese că îl duruse gâtul în timpul nopţii,

însă părea bine de dimineaţă.

Georgette scotoci prin sertarul cu tacâmuri al lui Quinn, scoase un cuţit de pâine, apoi tăie felii.

– Dar *tu* cum te simţi? întrebă ea.

Quinn se opri când îşi dădu seama că pierduse şirul linguriţelor de cafea pe care le punea în cafetieră.

– La naiba!

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, răspunse Quinn, sperând că Georgette n-o să insiste.

Georgette îşi puse mâna pe spatele prietenei ei.

– Eşti bine?

Quinn ridică din umeri – îi era imposibil să vorbească. Nu dorea să-i spună lui Georgette despre copil – sau cel puţin, nu încă – şi, mai ales, nu voia să se dea bătută. „Nu trebuie să-i spui“, îşi impuse Quinn. „Nu e treaba ei.“

– Oh, Dumnezeule. Este vorba de copil? S-a întâmplat ceva?

Asta era. Şuvoiul se ridică cu zgomot din gâtul lui Quinn şi barajul cedă. Îşi acoperi faţa.

Georgette îl conduse pe Isaac în birou, îi aprinse televizorul, apoi se întoarse în bucătărie.

– Ce e? întrebă ea, aşezându-se la masă. S-a întâmplat ceva la programarea de ieri?

Quinn încuviinţă din cap.

– Vrei să vorbeşti despre asta?

O lacrimă sărată ajunse pe buzele lui Quinn. O şterse cu limba.

– Doctorii cred că e ceva în neregulă cu copilul meu, şopti ea, apoi închise ochii. Faptul că se auzea pe sine rostind asta făcea ca totul să fie mai real decât putea îndura. Apoi, prin potopul de lacrimi, spuse totul, povesti tot ce aflase de la doctori. Georgette îi întinse un şerveţel; Quinn îşi şterse ochii şi nasul.

– Şi Lewis ce spune?

– Nimic. Asta îngreunează totul. Nu spune nimic.

– Aşa sunt bărbaţii. Pot să-şi suprime sentimentele şi să se poarte ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. La un moment dat, o să se deschidă.

– Sunt atât de multe despre care ar trebui să vorbim, iar el… pur şi simplu nu mă lasă.

Georgette îi bătu uşor mâna.

– Ştiu.

– Mi-e dor de ea, spuse Quinn, iar prietena ei dădu din cap. Vorbiseră destul de mult despre mama lui Quinn, iar Georgette înţelese la cine se referea.

– Vrei să te duci azi? Pot să stau eu cu Isaac.

Când Quinn avea nevoie să stea de vorbă cu mama ei, mergea cu maşina la casa părinţilor ei şi vorbea cu tablourile lui Nan. Se gândea că poate va primi un strop de înţelepciune, ca şi când mama ei moartă ar putea să-i rezolve problemele. Însă uneori se ducea în speranţa că va înţelege mai multe despre moartea mamei ei. Din punct de vedere intelectual, Quinn înţelegea tulburarea bipolară şi ştia că, atunci când mama ei cădea în depresie, avea loc un dezechilibru chimic, nu un afront personal. Însă sinucidere? Aceea era partea pe care Quinn nu o înţelegea. De ce nu ceruse ajutor? Nu-i iubea suficient de mult ca să treacă peste asta? Indiferent de ce spuneau toţi şi indiferent ce înţelegea Quinn din toate cărţile şi articolele pe care le citise, mama ei o părăsise.

Ceea ce făceau de fapt acele vizite pentru Quinn era să-i descătuşeze suferinţa. Acolo, singură, în atelier, unde o auzeau doar tablourile, lui Quinn putea să-i fie dor de mama ei cu tot dramatismul emoţional pe care nu-l putea exprima în alte situaţii. Era sfâşietor, însă după aceea se simţea mai bine.

Quinn privi către biorul în care Isaac stătea liniştit şi se întrebă dacă era în regulă să îl lase cu Georgette o oră şi ceva. Ştia că lui îi plăcea mult să stea cu vecina cea veselă, însă nu dorea să-l abandoneze dacă nu se simţea bine.

– Se simte bine, spuse Georgette, citindu-i gândurile.

– Sigur nu te superi?

– Cum altfel aş avea ocazia să trag cu ochiul prin lucrurile tale?

Era început de octombrie, iar tatăl lui Quinn, avocat pensionar, deja îşi făcuse bagajele şi se mutase în Florida ca să petreacă sezonul de toamnă-iarnă. De când o cunoscuse pe Jillian acolo, cu trei ani în urmă, pleca din New York din ce în ce mai devreme. Ea era designer de bijuterii, divorţată, şi locuia în West Palm Beach tot anul. La început, lui Quinn nu-i venise să creadă că tatăl ei alesese pe cineva atât de diferit de mama ei. Nan avea părul negru şi răvăşit, faţa rotundă şi se îmbrăca în haine boeme cu mult înainte ca ele să devină şic, atrăgând priviri ciudate în supermarket. Jillian, pe de altă parte, era o iubitoare a modei, cu păr blond şi ţepos şi manichiură perfectă. Quinn ajunsese să înţeleagă că tatăl ei era

atras de Jillian pentru că era un fel de artistă şi avea o personalitate puternică – exact lucrurile care îl atrăseseră la Nan.

Aşa că Quinn profita de ocazie să treacă pe acolo, pentru că îi plăcea să viziteze casa goală cel puţin o dată pe săptămână, ca să se asigure că totul era în ordine.

Casa se afla pe Ţărmul Nordic din Long Island, la câţiva kilometri spre vest de casa în care locuiau Quinn şi Lewis. Părinţii ei o cumpăraseră înainte ca zona să devină la modă. În timp ce creştea acolo împreună cu părinţii şi fratele ei, Hayden, era doar o casă mare şi veche în stil Tudor, care avea nevoie constantă de reparaţii, nu o bucată preţioasă de proprietate pe Coasta de Aur. Quinn iubea acel loc şi ştia că făcea parte din ea, şi asta pentru că nu putea trăi decât în case vechi. Casele noi i se păreau sterile şi fără viaţă.

Quinn aruncă geanta pe masa din hol şi făcu o tură la primul etaj ca să se asigure că totul era în regulă. Auzise că se dăduseră nişte spargeri în zonă în ultimele săptămâni şi, cu toate că se îndoia că cineva ar putea să intre fără să declanşeze alarma, trebuia să se asigure. Dacă era ceva o scotea din minţi pe Quinn, era ideea de a fi jefuită. Pur şi simplu nu putea găsi scuze pentru egoismul de a intra şi a lua ceva ce nu-ţi aparţine.

În trecut, un hoţ profesionist din Manhattan îi furase de la mână o brăţară scumpă din aur, însă ea observase târziu. Abia în timpul cinei la un restaurant italian cu Eugene descoperise că bijuteria lipsea şi înţelesese ce se întâmplase. Îi dăduse câteva indicaţii despre direcţie unui tânăr la colţul dintre Fifty-ninth Street şi Lexington Avenue. Atunci nu se gândise la faptul că el nu făcuse nici măcar un pas, nici chiar după ce ea îi arătase cu mâna întinsă unde era staţia de metrou de care întrebase. Însă, în timp ce relua scena în minte, îşi dăduse seama că el ţinea o revistă astfel încât să-i acopere mâna dreaptă. Probabil ascundea un cleşte. Când ea se îndepărtase, brăţara ei era probabil deja pe trotuar şi tot ce-i rămăsese lui de făcut fusese să o ridice şi să-şi vadă de drum.

Eugene îi spusese că era o nebunie, însă ea insistase să se întoarcă în acel colţ să caute hoţul.

– Şi ce vrei să faci dacă îl găseşti, Batgirl? Ţi-ai lăsat centura acasă.

– Sun la poliţie.

– Oricum n-o să fie acolo.

– De unde ştii? Poate acolo acţionează.

– Bine, spuse Eugene, făcându-i semn chelnerului. Însă nu plec fără să mănânc tiramisu. Nimic nu e mai rău decât un urmăritor cu un partener irascibil.

Evident, când ajunseseră la locul faptei, hoţul nu era nicăieri. Însă Quinn încă se uita după el de câte ori trecea pe acolo.

Acum se asigură că totul în casă era în ordine verificând toate camerele. Lucrurile mamei sale fuseseră scoase de mult din dormitor, însă Quinn îşi făcea griji pentru ceea ce ar putea face spărgătorii dacă intrau şi nu găseau bijuterii, căci auzise că modul lor de operare era să intre prin uşa din spate, să se ducă direct în dormitorul principal unde ţineau femeile cutia cu bijuterii şi să fugă înainte ca poliţia să răspundă la alarmă.

Quinn se hotărî ca la următoarea vizită să aducă o cutie de bijuterii falsă, pe care o va umple cu pietre, o va încuia şi o va lăsa pe noptieră. Gândul acela o făcu să zâmbească.

Coborî scările în atelierul mamei ei, o încăpere spaţioasă pe care tatăl ei o amenajase în spatele casei pentru ca Nan să aibă un spaţiu de lucru însorit. Camera strălucea de acea lumină de dimineaţă târzie pe care mama lui Quinn ar fi descris-o drept anostă. Nu era nici lumina albă a verii, nici lumina umbroasă a iernii, ci un hibrid fără emoţie. Afară, copacii încercau să se revanşeze prin culorile toamnei care atingeau vârful frunzelor.

Tabloul cu care vorbea Quinn de obicei era cel la care lucra mama ei când murise. Încă era pe şevalet, acoperit cu un cearşaf alb pe care Quinn tocmai îl spălase. Făcea mici lucruri ca să împiedice degradarea camerei, însă încăperea rămăsese în mare parte aşa cum o lăsase mama ei. Quinn nu o considera chiar un altar, ci doar un loc în care rămăsese energia mamei ei. Quinn trase aer în piept. Simţi doar un miros uşor de soluţie pentru curăţarea geamurilor. Însă nimic din parfumul mamei sale. Chiar şi mirosul de vopsea dispăruse. Trecuse prea mult timp.

După sinucidere, tatăl lui Quinn nu fusese în stare să se ocupe de atelier şi de telefoanele din partea dealerilor de artă interesaţi să cumpere tablourile lui Nan, aşa că o lăsase pe Quinn să se ocupe de toate. După moartea mamei ei, fusese simplu pentru ea să-i respingă pe apelanţi, spunându-le că „pe moment“ nu se gândeau să vândă nimic. Însă asta se întâmplase cu şapte ani în urmă, iar Quinn încă amâna o decizie. Se simţea ca şi când aştepta să se întâmple ceva care ar aduce o schimbare şi i-ar da dreptul să sorteze tablourile şi să le aleagă pe care să

le vândă.

Din când în când, Quinn primea un telefon de la Ellis Everett, dealerul de artă care se ocupase de expoziţiile lui Nan, care îi spunea că avea un cumpărător interesat pe care dorea să-l aducă în atelier. Quinn îl respingea constant. Ellis o avertizase că trebuia să se asigure că tablourile măcar erau înrămate şi puse pe perete ca să se păstreze bine. Traversele, spusese el, se vor îndoi dacă le lăsa sprijinite pur şi simplu de zid. Bineînţeles, avea dreptate, iar Quinn ştia că trebuia să facă ceva cât mai repede în privinţa asta. Şapte ani era un timp mult prea îndelungat să ignori teancul de pânze neînrămate.

Quinn trase cearşaful de pe şevalet şi privi lung pictura neterminată cu care vorbise în toţi acei ani. Era un peisaj în straturi groase de vopsea acrilică, înfăţişând un mic deal în fundal şi o pădure bogată de copaci verzi în spate. Dacă priveai suficient de atent vedeai un chip prin verdeaţa aceea. Era imaginea micuţă şi întunecată cu care vorbea Quinn ca şi când ar fi fost mama ei.

Însă astăzi arăta doar ca vopseaua pe o pânză. Pur şi simplu, nu mai reuşea să stabilească o legătură emoţională cu Nan doar privind-o. Quinn se plimbă prin atelier, oprindu-se în faţa teancului de pânze fără ramă printre care se afla şi singurul tablou la care nu se putea uita.

Toate acele tablouri erau portrete de familie. Hayden, fratele ei, privea de pe prima pânză. Nan iubea culoarea şi îl înfăţişase în verde-cenuşiu cald şi turcoaz rece, cu mici accente roz la ochi şi în cercelul din ureche. Surprinsese esenţialul în ochii lui Hayden, care arătau ca şi când ar fi vrut să te vrăjească. „Iubeşte-mă“, spuneau ei. „Pur şi simplu iubeşte-mă.“

Quinn nu trebuia să mute portretul lui Hayden ca să ştie ce era sub el. Mai întâi urma portretul tatălui ei într-o paletă de culori în stil van Gogh de auriu şi galben. Anumite părţi din faţă erau bătrâne, iar altele erau tinere, şi unii vedeau şi asta ca o manifestare a tulburării bipolare a lui Nan. Însă Quinn nu era de acord. Credea că mama ei încercase să arate faptul că, atunci când îl privea, vedea omul tânăr care era şi omul matur care devenise.

În spatele tabloului cu tatăl ei era cel la care Quinn nu se putea uita. Trebuia să fie portretul lui Quinn, însă Nan alesese să le includă pe amândouă – şi mamă, şi fiică – în tablou. Erau înfăţişate de fiecare parte a unei uşi. Nan stătea pe un taburet, cu faţa la privitor. Quinn era în profil, cu mâna pe uşă şi capul plecat.

– Ce vezi? o întrebase Nan pe Quinn după ce terminase.

– Că mă respingi, spuse Quinn, furioasă că mama ei putuse să picteze aşa ceva. După câteva zile, Nan îşi luase viaţa, iar Quinn înţelesese că acel tablou era un bilet de adio. Nan se vedea de cealaltă parte. Şi, chiar dacă nu se putea uita la ea, Quinn ştia că acela era singurul tablou pe care nu îl va vinde niciodată. Reprezenta un mesaj intim de la mamă la fiică. Era doar pentru Quinn.

Quinn se întoarse la tabloul de pe şevalet şi îl acoperi cu cearşaful. Nu vorbea în acea zi cu mama ei. Nu putea. Părăsi atelierul şi închise uşa, oprindu-se să o apese cu palma, ca o imitaţie a portretului ei.

Dorea să simtă prezenţa mamei ei, să primească de undeva asigurarea că totul va fi bine. Însă simţea casa rece şi pustie.

1 Personaj din comedia *Bewitched* – în româneşte, *Ce vrăji a mai făcut nevasta mea* (n.red.)

Capitolul 5

În maşină, în drum spre programarea pentru ecografia locală, Quinn se rugă în linişte ca totul să fi fost o greşeală şi că acest test mai sofisticat va dovedi asta. Însă atmosfera îngheţată din sala de examinare, în care nu înţelesese nici măcar un cuvânt din şoaptele murmurate cu grijă de personalul medical, îi spusese tot ce trebuia să ştie. Când îşi îmbrăcă din nou hainele şi se aşeză la biroul specialistului chemat să examineze rezultatul ecografiei, Quinn îşi pierduse deja speranţa.

Doctorul Robert LeBrun, specialist în medicină genetică pediatrică, avea vreo şaizeci de ani, părul cărunt şi era foarte masiv, chiar şi când stătea jos. În timp ce vorbea, îşi ţinea degetele cărnoase încrucişate pe birou.

Arăta complet diferit de obstetriciana lui Quinn, doctorul Sally Bernard, o femeie afro-americană scundă, aflată acum în dreapta lui Quinn. Avea aproximativ vârsta lui Quinn, iar cele două femei aveau o relaţie aproape personală. Doctorul Bernard era o cititoare devotată, aşa că îşi făcuseră un obicei din a discuta despre cărţi în timpul programărilor lui Quinn. (Quinn considera asta o distragere utilă a atenţiei în timpul examinărilor interne.) Avuseseră destule conversaţii personale pentru ca doctorul Bernard – *Sally* – să simtă că poate avea încredere în Quinn, care ştia clar că obstetriciana ei nu era obligată să participe la întâlnire. Şi totuşi iată că venise, cu toate că era în mijlocul unui divorţ în care erau implicaţi trei copii mici, unul încă în scutece. Cu Lewis ţinându-i mâna stângă şi Sally ţinându-i-o pe cea dreaptă, Quinn încercă să-şi spună că putea extrage energie ca dintr-un circuit închis.

– Înţeleg că aveţi multe lucruri pe care trebuie să le înţelegeţi, spuse doctorul LeBrun, iar Quinn dădu solemn din cap, nedumerită de grija din ochii lui. De ce toţi erau atât de îngrijoraţi pentru *ea?* Pentru copil trebuiau să fie supăraţi. Pentru copil.

Specialistul continuă spunând că nu existau malformaţii asociate suplimentare, ca şi când era o veste bună de care ea ar fi putut să se agaţe. Mai spunea că acea boală nu era genetică şi că nu era provocată de ceva ce făcuse sau nu făcuse ea. Se gândea că probabil acelea erau vorbe de alinare, însă erau precum penele în luptă cu nişte săbii şi nu o protejau cu nimic de cuvinte

dureroase precum „anomalii estetice semnificative“ şi „probleme cognitive şi care este posibil să pună viaţa în pericol“.

Doctorul LeBrun explică faptul că era mult prea devreme ca să spună dacă protuberanţa care ieşea din craniul copilului conţinea ţesut din creier sau „doar membrană“. Se părea că acela era un factor important în diagnosticul dezvoltării copilului, însă Quinn era cu mintea atât de împrăştiată, încât i se părea dificil să-l mai urmărească.

– Dacă vă hotărâţi să continuaţi sarcina, spuse el, trebuie să mai faceţi o ecografie tridimensională (la douăzeci de săptămâni) şi un RMN.

El îşi descleştă mâinile când începu să vorbească despre opţiunile privind avortul şi despre cât timp aveau la dispoziţie ca să ia o decizie. Monitorul computerului de lângă el era întors spre Quinn şi Lewis, iar pe el se vedea imaginea craniului fetiţei lor, în nuanţe de cenuşiu. O linie mică şi neregulată apăruse între ochi, extinzându-se în sus. Părea nesemnificativă, un lucru pe care Quinn nu l-ar fi observat vreodată dacă nu i s-ar fi arătat.

Din când în când, doctorul Bernard intervenea şi îi întreba pe Quinn şi pe Lewis dacă aveau întrebări. Lewis ceru să i se clarifice câteva aspecte, însă Quinn era din ce în ce mai distrasă, până când cuvintele începură să ricoşeze de pereţii camerei, fără alt spaţiu în care să ajungă.

Mai târziu, în maşină în drum spre casă, Quinn îşi lăsă mâna pe abdomen, încercând să comunice cu bebeluşul ei, ca şi când acel fetus minuscul ar fi putut să-i spună ce-i aducea viitorul. Quinn îşi repetă în minte toate scenariile medicale, ca să vadă care i se părea cel mai probabil. Fiica ei se putea naşte în viaţă, cu o anomalie care se putea trata. Se putea opera şi va arăta normal, şi creierul ei nu va avea de suferit. Sau operaţia va avea succes doar parţial, lăsând copilul cu vreo combinaţie între orbire, handicap şi desfigurare. Sau putea muri în primele zile de viaţă, după ce sugea deja la sânul lui Quinn, cu pumnul mic înfăşurat în jurul degetului mamei. Sau ar putea muri încă din uter, înainte ca ea şi Lewis să aibă ocazia să-i dea un nume.

„Naomi“, se gândi Quinn, în timp ce-şi mângâia burta. Era numele pe care ea şi Lewis îl găsiseră încă înainte ca ea să afle ce însemna. Acum nu-şi mai amintea dacă-i spusese vreodată că găsise definiţia acelui nume.

– Ştii ce înseamnă Naomi? întrebă ea.

Lewis rămase tăcut.

– Înseamnă „încântarea mea“, răspunse Quinn. Încântare. Simţea cum acel cuvânt se dizolvă pe limba ei precum vata de zahăr.

Lewis privi spre ea, apoi spre stradă.

– Eşti bine?

– Nu vreau să fac avort, spuse ea, cu bărbia în piept.

Lewis se concentră asupra străzii.

– Nu e nevoie să vorbim acum despre asta, spuse el.

– Ce vrei să spui?

– Ne-au zis că avem timp să ne hotărâm. Ar trebui să aşteptăm măcar rezultatele de la amnio, nu crezi?

– Şi apoi?

– Nu ştiu. O să vedem ce zic ei.

– Crezi că ne vor spune ceva diferit? Doctorul LeBrun spune că se aşteaptă ca rezultatele de la amnio să fie neconcludente.

Soţul ei nu răspunse.

– Lewis?

– Am nevoie de timp ca să mă gândesc, înţelegi? E foarte greu. E prea mult.

– De ce toţi spun asta?

– Ce altceva aş putea să spun? Să mă prefac că totul e în regulă?

– Nu asta am vrut să spun. Doream doar să ştiu ce gândeşti. Voiam să ştiu ce simţi.

– Simt că acum chestia asta mă depăşeşte. Am nevoie de timp, Quinn. Nu procesez totul în câteva milisecunde ca tine.

Aşa făcea ea de obicei? Procesa totul în câteva milisecunde? Acum nu se simţea aşa. Nu simţea că era în stare să proceseze ceva. Câţiva dintre termenii folosiţi de doctor încă pluteau în conştiinţa ei, ca o epavă pe mare. Ce spusese despre opţiunile chirurgicale? Spusese ceva de „cranioctomie“ şi „microplăcuţe“? Lewis întrebase despre riscuri, iar doctorul răspunsese că multe dintre ele, cum ar fi hidrocefalia, erau tratabile.

– Dar o afecţiune a creierului? întrebase Lewis. Dacă va avea o afecţiune a creierului?

– Vom şti mai bine dacă se va întâmpla asta când vom face următorul RMN, răspunsese doctorul.

– Dar nu veţi şti cu siguranţă?

– Probabil că nu.

Acela fusese momentul în care Quinn dorise să meargă la toaletă. Dorea doar să-şi spele faţa cu apă rece, să încerce să se trezească, să revină în prezent. Însă în baie se întâmplă ceva care îi făcu inima să bată de spaimă şi o aduse la realitate cu o forţă mai mare decât putea să îndure.

După ce fusese bombardată cu o avalanşă de informaţii medicale, intrase ameţită în toaletă şi se apropie de chiuvetă fără să se gândească prea mult. Cu ochii închişi, Quinn îşi dădu cu apă rece pe faţă şi întinse mâna spre robinet să-l închidă. Atunci simţi. Înainte să atingă bulbii de crom, avu senzaţia blândă de aer solid sub palme. Aproape că era ca şi când se împingea contra vântului – o masă atmosferică, o forţă ce se împotrivea. Deschise ochii şi o văzu: o crăpătură în porţelan aproape de gura de scurgere. De data aceea, Quinn nu sări înapoi. Îşi atinse degetele de linia neregulată. Stratul de aer dintre pielea ei şi suprafaţa solidă rămânea constant, forţând crăpătura să se lărgească. Quinn îşi apropie faţa să vadă ce se întâmpla, însă nu zări altceva decât beznă. Îşi strânse mâna în pumn şi continuă să împingă. Crăpătura se transformă într-o gaură şi, cu cât împingea mai tare, cu atât se adâncea mai mult, până când mâna ei dispăru până la cot. Îşi băgă şi cealaltă mână şi îşi apăsă palmele. Quinn închise ochii şi simţi energia lui Eugene, ca şi când mirosul său de aftershave îi rămăsese în nări. Părea atât de aproape, încât nervozitatea lui era aproape palpabilă, însă mai simţea şi altceva – emoţie. Quinn nu ştia ce anume îl făcea fericit pe Eugene, însă simţea că nu avea legătură cu cariera. Nu, avea legătură cu viaţa lui personală – cu viaţa *lor* personală. Quinn înclină capul, întrebându-se dacă ar trebui să plonjeze înăuntru şi să afle. Însă chiar atunci se deschise uşa toaletei şi intră o femeie în vârstă. Quinn îşi retrase mâinile tremurând, dându-şi seama ce era să facă.

Acum, în maşină, Quinn încercă să-şi imagineze o zi, o săptămână sau un an după naşterea acelui copil, însă îi era imposibil. Privi pe fereastră. Era prea mult.

Capitolul 6

În noaptea aceea, când se întoarse de la serviciu, Lewis tot nu era pregătit să vorbească. Avusese o zi grea. Unul dintre şoferii săi era în spital după un accident grav, iar asta îl dăduse peste cap. După cină urcă să verifice starea vremii la staţia lui meteorologică, o cutie digitală care era legată de un barometru, un altimetru, un pluviometru şi alte echipamente de pe acoperişul casei. Uneori îi spunea lui Quinn că prognozele meteo corecte erau importante pentru afacerea lui, căci îi era de folos să ştie condiţiile pe care le întâmpinau şoferii săi pe străzi în orele care urmau. Însă ea simţise întotdeauna că îl liniştea cumva să ştie ce le rezerva cerul.

Dimineaţa care urmă trecu la fel. Lewis pur şi simplu nu era pregătit sau dornic să vorbească. Nu era prima dată când se închidea în sine, Dumnezeu ştie, însă de obicei Quinn putea să accepte reticenţa lui cu răbdare. Era felul lui de a căpăta un anumit control când viaţa devenea prea agitată. Nu putea controla norii de ploaie la orizont, însă putea controla felul în care reacţiona la ei.

Quinn privea de la fereastra camerei lui Isaac cum soţul ei se îndrepta spre maşină. Georgette privea şi ea probabil de la fereastra ei, căci apăru să vorbească cu el. Quinn îşi îndreptă atenţia spre fiul ei.

– Trebuie să-ţi schimbi pijamaua, Isaac.

– Dar coşul e plin, răspunse el.

Coşul. Desigur. Quinn ignorase rufele, căci nu putea coborî la subsol. Dar hainele se tot adunau şi erau din ce în ce mai greu de evitat.

Mai târziu, după ce Isaac plecă la şcoală, Quinn băgă rufele murdare într-un coş de rufe şi îl duse la primul nivel, unde se opri. Gândul la ceea ce se întâmplase în baia spitalului după ecografie făcea ca întâlnirea cu scândura de călcat să fie mai grea ca niciodată.

Dacă se ducea în subsol atunci, oare o să intre într-o transă asemănătoare? Oare tentaţia fugii o să fie prea greu de stăpânit? Privi din nou mormanul de rufe murdare din coş. Poate că ar trebui să le ducă pur şi simplu la spălătoria automată şi să termine cu ele.

„Ridicol“, îşi spuse ea. „O să cobor scările în fugă, arunc hainele în maşina de spălat şi urc tot în fugă. Nu e ca şi când nu am control.“

Quinn ridică telefonul fără fir şi formă numărul soacrei sale, pe care trebuia să o sune. Ţinu telefonul sub bărbie şi luă coşul, apoi coborî în subsol. Dacă vorbea la telefon în timp ce spăla rufe, se gândea ea, atunci nu va fi tentată să coboare scândura de călcat.

– Draga mea, spuse soacra. Cum te simţi? Tocmai am vorbit cu Lewis.

– Da?

– Bietul de el. E copleşit.

– Ţi-a spus despre ecografii?

– Bineînţeles. Din tonul ei reieşea că se simţea jignită că Quinn putuse să o întrebe aşa ceva, însă aşa era ea. Mama lui Lewis avea un suflet mare, însă era atât de nesigură pe ea încât lua orice replică drept o provocare în faţa căreia trebuia să se apere. Iar să păşească în jurul nesiguranţelor ei o epuiza uneori pe Quinn.

– Mă bucur că ţi-a spus. Sunt sigură că l-ai liniştit destul de mult.

– Sincer, nu am făcut altceva decât să-l ascult. Cam asta trebuie să faci cu Lewis.

Arlene iubea să-i ţină lui Quinn Discursul Despre Cum Să Vorbeşti Cu Lewis. Quinn mută telefonul la urechea cealaltă.

– Don ştie? După ce divorţase de tatăl lui Lewis, după aproape douăzeci de ani, Arlene se recăsătorise. Don era un tip de treabă, comerciant de saltele cu un simţ al umorului dureros de răsuflat.

– Nu e ca şi când ar fi un secret, draga mea.

– Nu voiam să… Quinn oftă. Nu mai contează. Cum era Lewis? Era foarte supărat? Deschise cuva maşinii de spălat şi începu să bage hainele.

– Nu l-am auzit niciodată aşa. Abia vorbea.

– Plângea?

– Dumnezeule, da.

Quinn măsură detergentul lichid şi îl turnă peste rufele murdare.

– Ce a spus?

– Nu prea multe. Mi-a spus doar cât de speriat era.

Închise capacul cuvei şi porni maşina de spălat, confuză şi surprinsă de ceea ce îi spusese soacra ei. Lewis nu reuşise să stea de vorbă cu ea, şi totuşi se deschisese în faţa mamei lui până în punctul în care plânsese şi îi spusese că era speriat? Privi scândura de călcat încastrată, cu inima bătându-i să-i spargă

pieptul.

– Quinn? Mai eşti acolo?

– Da, Arlene, sunt aici. Îmi pare rău. Înghiţi nodul din gât şi urcă scările. Ce spuneai?

– Vreau să ştii că sunt aici dacă ai nevoie să vorbeşti.

După ce închise telefonul, Quinn încercă să se convingă că nu era mare lucru că Lewis îşi deschisese sufletul în faţa mamei lui şi nu a ei. Poate că nu dorea să o îngrijoreze şi mai mult pe Quinn cu propriile lui griji. Avea sens, nu? Lewis încercase întotdeauna să o protejeze. Însă mai târziu, când sora lui sunase să spună că vorbise toată dimineaţa cu Lewis despre cât de supărat era el, Quinn nu mai putu să îndure. Îi spuse cumnatei sale că trebuia să închidă şi sună la biroul soţului ei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Nu înţeleg de ce poţi să vorbeşti cu toată lumea, mai puţin cu mine, spuse Quinn.

– Trebuia să ţin totul secret? Credeam că familia mea are dreptul să ştie.

– Pur şi simplu nu vreau să mă laşi deoparte.

Lewis o asigură că nu o lăsa deoparte, însă adăugă că trebuia să închidă, căci se grăbea la o întâlnire importantă. Quinn ezită înainte să-şi ia la revedere de la el. Ceva din tonul lui îi alimenta bănuielile. Ori îi ascundea ceva, ori spunea o minciună pe faţă. Însă el insistă că se grăbea, aşa că îl lăsă în pace fără să mai spună nimic.

– Oh, draga mea, zise Georgette, cuprinzând-o în braţe pe Quinn. Îmi pare atât de rău că nu ai aflat veşti mai bune ieri de la doctori. Desigur, apăruse neanunţată.

– Deci ştii, spuse Quinn.

– Am vorbit mai devreme cu Lewis…

– Sigur că ai vorbit. Haide, intră şi povesteşte-mi ce ţi-a spus. Se pare că doar aşa pot afla ce gândeşte soţul meu.

Intrară în bucătărie, unde Georgette îşi făcu singură ceai într-o ceaşcă pe care Quinn nu o oferea de obicei oaspeţilor. Fusese un cadou de la Eugene, care i-o oferise în ziua în care se cunoscuseră la Baston’s Books.

Era încă o amintire vie pentru Quinn. Eugene ajunsese la librărie cu editorul lui, care venise la Quinn să discute despre logistica evenimentului, în timp ce

Eugene era asaltat de fani. Mulţimea care îl înconjura era formată aproape în totalitate din femei, fapt pe care îl înţelegea. Chiar dacă era departe de a fi un bărbat frumos, avea o charismă de bădăran. Eugene făcuse carieră cu irascibilitatea lui şi tuturor femeilor le plăcea să se considere suficient de speciale cât să treacă dincolo de acest zid şi să devină farul luminos care să-i călăuzească existenţa întunecată… dacă el ar ajunge să o cunoască. Faptul că ştia asta nu o făcea pe Quinn mai rezistentă la farmecele lui necioplite. De fapt, abia se stăpânea să nu-şi croiască loc prin mulţime ca să-şi laude propriul caracter special.

Însă şansa ei se ivi după eveniment, când avură parte de câteva clipe de linişte ca să stea de vorbă. El scoase cana de cafea – un obiect promoţional imprimat cu coperta cărţii sale de memorii, *Eugenice*. Era o fotografie a lui Eugene care îşi privea surprins şliţul. Era o fotografie ironică – jumătatea de sus era corpul lui Eugene, iar cea de jos era o păpuşă Ken de la brâu în jos. Ideea era că organele sale reproducătoare fuseseră scoase.

– Pariez că n-ai aşa ceva, spuse Eugene şi îi arătă cana.

– Nu, însă mă tenta să-mi cumpăr una zilele trecute de la Tiffany’s.

Eugene râse, iar Quinn rămase uimită de cât de mult se schimba faţa lui când zâmbea. Ochii lui se îngustau, iar cuvântul care îi trecu prin minte lui Quinn fu *bucurie*. Când acest om simţea bucurie, la fel simţeai şi *tu*. Da, în mod normal era o acritură, însă sub acea mască se ascundea un rezervor de bucurie pe care îl păzea cu sfinţenie. Când se hotăra să-l împărtăşească, te simţeai privilegiat.

Eugene scoase un marker din buzunar. Întoarse cana cu susul în jos şi scrise pe fund, *Lui Quinn, care e ceaşca mea de ceai. – Eugene Ray*.

Punct ochit, punct lovit.

Quinn ridică privirea şi o urmări pe Georgette care îşi pune pliculeţul de ceai în cană, apoi îl pescuieşte cu o linguriţă.

– Am fost atât de surprinsă, spuse Georgette în timp ce înfăşura sfoara în jurul pliculuі de ceai şi îl stoarse. Nu ştiam că vă gândiţi la avort.

– Asta ţi-a spus Lewis?

– A spus că şi asta e o opţiune.

Quinn şterse blatul, care încă rămăsese lipicios de la sendvişul cu unt de arahide şi jeleu pregătit pentru pachetul lui Isaac.

– Aha.

– Am spus ceva ce nu trebuia? Ştii, draga mea, nu trebuie să faci ceva dacă nu vrei…

– Nu e vorba de asta, spuse Quinn.

Şi nu era. Putea accepta orice ar fi simţit Lewis. Însă gândul că se putea deschide în faţa tuturor, mai puţin a ei, era prea sfâşietor. Lewis era singura persoană din lume care o iubea mai mult decât avea nevoie de ea, iar ideea că se îndepărta de ea era prea dureroasă.

Analiza lui Quinn – nr. 2

Acesta ar fi trebuit să fie alt portret în care apărea şi Eugene. Însă aici erau în perioada de început a relaţiei, când Quinn era electrizată de ideea că era cea mai importantă persoană din viaţa unui bărbat foarte important. Compoziţia era modificată faţă de prima, însă doar puţin. Capul lui Eugene era mai sus în cadru şi mai aproape de centru. Ochii lui Quinn erau fixaţi direct asupra lui, iar expresia ei era una amuzată. Nan era atentă când reda trăsăturile fiicei ei, căci era important să transmită ceva mai complicat decât fericirea. Dorea ca Quinn să pară mulţumită de sine.

Nan făcu un pas înapoi. Expresia era cea care trebuia; atunci de ce simţea că încă lipsea ceva?

– Vorbeşte-mi, îi spuse ea tabloului.

Ştia că tabloul nu-i putea răspunde – sau cel puţin nu la propriu –, însă Nan simţea ceva ce trecea de concret. Era aproape ca şi când de partea cealaltă a pânzei exista un alt portret, iar dacă se uita suficient de atent îl putea vedea. Setimentul acela o ameţea, căci credea că îşi cunoştea foarte bine fiica. Atunci de ce avea acea senzaţie a unui mister încuiat într-o cutie la care ea nu avea acces?

Capitolul 7

„N-o să intru“, îşi spunea Quinn în timp ce ungea balamalele vechii scânduri de călcat, „decât dacă voi şti sigur că mă pot întoarce. Doar o să-mi bag capul, arunc o privire, văd cum e. Dacă e o călătorie fără întoarcere, atunci rămân aici, însă măcar o să ştiu. Pentru orice eventualitate.“

Lăsă jos spray-ul degripant şi prinse din nou capătul scândurii de călcat. De data asta o deschise zece centimetri şi o închise, ca să încerce balamaua. Făcu asta de câteva ori ca să lase uleiul să pătrundă în mecanism.

„Aşa“, îşi spuse ea. Închise ochii şi trase scândura până la capăt. Rămase o clipă în faţa ei cu pleoapele strâns închise, simţind energia din cealaltă parte, simţind că viaţa ei cu Eugene pulsa în apropiere. Apoi deschise ochii şi privi.

La fel precum crăpătura din chiuveta de porţelan, deschizătura apăru ca o fisură obişnuită – o linie argintie neregulată pe betonul dur. Aceasta era verticală şi lungă de aproape un metru. Quinn îşi puse mâna pe ea, simţind acea rezistenţă familiară.

Se ridică pe genunchi şi îşi primblă ambele palme pe lungimea crăpăturii. O mai făcu o dată, răsfirându-şi degetele ca pe nişte fluturi pentru ca fisura să se mărească suficient de mult cât să-şi poată băga capul prin ea.

Atunci testă scândura de călcat, apăsând-o ca să-şi dea seama dacă putea să-i susţină greutatea. I se părea că da, însă împinse un scaun sub ea, pentru siguranţă. Apoi se urcă de pe scaun pe scândura de călcat şi, aşezată în patru labe, privi fisura. Ridică mâna dreaptă şi o trecu pe lungimea crăpăturii, simţind aerul solid care îi apăsa palma. Privi cum deschizătura se lărgeşte uşor. Încercă din nou, împingând mâna dreaptă în perete, iar betonul dispăru, ca şi când s-ar fi dizolvat în aer.

Quinn privi prin deschizătură, cu inima bătându-i cu putere. Cu toate că nu vedea altceva decât beznă, simţi în apropiere prezenţa lui Eugene. Simţi mişcare – un fel de energie puternică, de parcă Eugene se îmbrăca şi se pregătea să meargă undeva. Quinn privi concentrată în mijlocul întunericului şi văzu o geană de lumină. Era doar un punct, însă inima începu să-i bată şi mai tare. Acolo era ceva.

Experienţa din baia spitalului nu era prima în care atinsese partea cealaltă. Se

mai întâmplase o dată, fără să vrea, când era copil. Însă ştia cu mulţi ani înainte de asta că exista. Mereu ştiuse. Era ceva ce simţise. Nu o speriase până în momentul în care o întrebase pe mama ei, când avea doar patru ani.

– Mami, unde e cealaltă Quinn?

– Care cealaltă Quinn? întrebase mama ei.

– Cea care a murit.

Mama ei tăcu o vreme îndelungată, iar Quinn se gândi că nu-i va răspunde. În sfârşit, spuse:

– Nu ştiu. Vocea ei era blândă.

– Dar e cu mama ei?

– Presupun că da.

– Vreau să le văd.

– Nu putem.

– Însă sunt atât de aproape. Mai aproape decât Lima şi Bean, spuse Quinn, referindu-se la poreclele date de Nan gemenilor vecini cu ei, Lindsay şi Ben.

– Cât de aproape? întrebase mama ei.

Quinn arătă un punct în podea, aproape de perete, unde simţise legătura cu bebeluşul care era tot ea şi care murise împreună cu mama ei. Nan păruse speriată şi o trăsese pe Quinn spre ea.

– Să nu încerci vreodată să treci acolo, Quinn. E periculos. Tu trebuie să rămâi cu mine. Înţelegi?

Ascultase avertismentul mamei ei şi reuşise să se convingă că nu se întâmplase nimic. Amintirea aproape că-i dispăru din memorie. Apoi, într-o zi, când se juca cu Hayden în curte, îşi aminti din nou, mai clar ca niciodată. Şi de atunci înţelese că toate deciziile importante pe care le făcea se proiectau într-o realitate egală şi diferită.

Quinn îşi apropie faţa de fisura din peretele subsolului şi îşi băgă capul prin gaură. Trebuia să vadă, o dată pentru totdeauna. Punctul de lumină părea să dispară. Îşi băgă capul şi mai adânc, însă nu se putea apropia. Se îndepărta de ea.

„Ar trebui să aduc o lanternă“, îşi spuse ea, apoi încercă să se retragă. Dar nu reuşi. Era trasă înăuntru. Încercă să lupte, să se prindă de pereţii solizi, însă forţa era mult prea puternică şi, brusc, întregul ei trup era supt de beznă. Se simţi cuprinsă de spaimă, însă doar preţ de o secundă, apoi teama dispăru, lăsând loc liniştii. Plutea uşor, în timp ce-şi continua înaintarea în întuneric. Era ca şi când

ar fi înotat fără efort, iar aerul din jur era plăcut şi tăcut. Quinn închise ochii. Acea linişte era copleşitoare, iar ea îşi dorea ca acel sentiment să persiste. Pierduse noţiunea timpului şi orice urmă de gând conştient. Încet, începu să-şi dea seama unde era. Nu mai era în beznă, ci în apă caldă.

Brusc era din nou Quinn. Şi se afla sub apă, într-un loc foarte adevărat, tridimensional şi cu un caracter atât de obişnuit, încât o surprinse.

Se ridică şi privi în jur. Era într-o cadă cu apă caldă şi totul din acea cameră i se părea familiar. Perdeaua de duş cu dungi, chiuveta, periuţele de dinţi. Acela era uscătorul ei de păr, pe raftul de deasupra toaletei, iar pe dulăpior se afla tratamentul de păr Rogaine al lui Eugene. Toată acea viaţă îi era la fel de cunoscută precum viaţa ei cu Lewis şi Isaac. Aceea era baia *ei*, cea pe care o împărţea cu Eugene în blocul zgârie-nori din Manhattan în care se mutaseră cu trei ani în urmă. Eugene se afla de cealaltă parte a uşii şi se îmbrăca să iasă. Urma să dea un interviu despre un premiu pentru care tocmai fusese nominalizat. Cu câteva minute în urmă Quinn habar n-avea nimic din toate astea. Însă acum se simţea ca şi când ar fi trăit toată acea viaţă. Închise ochii şi şi-i aminti pe Isaac şi de Lewis. Da, încă era acolo. Era la fel de prezentă într-o viaţă pe cât era şi în cealaltă. Quinn se afla în ambele lumi.

Se auzi o bătaie rapidă în uşă.

– Ai de gând să stai acolo toată ziua? întrebă Eugene.

– Ies imediat, se auzi spunând.

Quinn ieşi din cadă şi îşi duse mâna la burtă. Nu existau copii. Nu exista sarcină. Erau doar ea şi Eugene. Privi înapoi cada, punctul ei de trecere în altă viaţă.

– Ai sunat-o pe Isabel? strigă el prin uşă.

– Nu încă, răspunse ea.

Şi asta ştia foarte bine. Isabel era agentul lor de turism. Urmau să plece în vacanţă în Fiji luna următoare, iar Eugene avea o listă de cerinţe în privinţa cazării. Quinn trebuia să parcurgă împreună cu Isabel acea listă.

Se înfăşură în halatul de pluş verde agăţat de un cuier de alamă pe uşa băii şi îşi privi dormitorul şi pe bărbatul din mijlocul încăperii. Era Eugene, care arăta mai în vârstă decât atunci când locuiseră împreună, dar la fel în toate celelalte privinţe. Nervozitatea îl înconjura precum o aură de nepătruns.

– Ce zici, e bine aşa pentru Plaza? întrebă el, arătându-i lui Quinn ţinuta lui.

Purta blugi şi sacou peste o cămaşă în carouri. Se întâlnea cu un reporter de la *People* să ia prânzul. În această viaţă acceptase slujba la compania de televiziune şi era din ce în ce mai popular.

Atracţia pe care o simţise cândva pentru el încă era prezentă, la fel ca amintirea unui muşchi. Buza lui de jos, roşie şi bombată, ieşea uşor în afară, doar cât să fie sexy. Îşi legă şi mai strâns halatul şi încercă să-i evalueze obiectiv aspectul.

– Pari un pic şifonat, spuse ea.

– Cămaşa?

Quinn dădu afirmativ din cap. Îl studie în timp ce el îşi scoase sacoul şi îl aruncă pe pat. Acum părul i se rărise şi începuse să-i albească. Dar avea o postură frumoasă şi mişcări fluide – se vedeau rezultatele de la sala de gimnastică.

– Cea neagră? întrebă el, deschizând dulapul.

Ea scutură din cap.

– Puloverul de bumbac cafeniu.

Când el îl luă de pe raftul dulapului şi se schimbă în el, Quinn privi în jur. Peisajul la care lucra mama ei înainte să moară era agăţat pe perete deasupra patului uriaş. Părea mai mare şi mai impunător în cameră. Chiar şi figura aceea micuţă părea mai accentuată. Eugene îmbrăcă din nou jacheta sport şi apăru în faţa lui Quinn.

– E mai bine? întrebă el.

– Da, e mai bine, răspunse ea.

– Trebuie să fug. O sărută pe gură. Buzele lui erau uscate şi reci. Să nu uiţi să o suni pe Isabel.

Ea îl urmă afară din dormitor în camera de zi.

– N-o să uit.

El deschise uşa să plece.

– Şi patul? Te asiguri că e tare? Data trecută n-am putut să dorm pe chestia aia vâscoasă.

– Da, o să mă asigur. Însă nu-ţi face griji, e un hotel de lux.

– Da. Nu-mi fac griji. Şi asta pentru că pot să nu-mi mai fac griji dacă tu îmi spui asta.

– O să fie bine.

El se opri lângă uşă şi se întoarse din nou spre ea, deschizându-şi palmele ca să-i arate că mai dorea o ultimă evaluare a ţinutei.

– Arăţi bine, spuse Quinn. Eşti frumos. Susan Dennis n-o să se poată stăpâni să nu te atingă. O să fugi cu ea şi o să mă părăseşti.

– Ai vrea tu.

– Ne vedem mai târziu, spuse ea.

– Pa, iubito. Luă cheile de pe masa de lângă uşă, le îndesă în buzunar şi se întoarse să plece. Am uitat să-ţi spun, adăugă el, întorcându-se din nou spre ea. A sunat mama ta. Apoi închise uşa în urma lui. Mama ei?

Quinn se aşează pe canapea. Mama ei trăia? Privi telefonul de pe masă, încercând să-şi concentreze mintea asupra lui. Oare chiar putea să-l ridice şi să formeze numărul părinţilor ei din Long Island şi să vorbească cu mama ei? Simţi furnicături în ceafă.

Quinn se ridică şi făcu câţiva paşi prin încăpere. „N-ar trebui să fac asta“, îşi spuse ea. „Ar trebui să mă întorc în baie şi să găsesc drumul înapoi. Eu nu sunt persoana asta. Nu sunt o femeie singură care locuieşte în New York cu iubitul ei faimos. Nu sunt o persoană care poate să se ducă în Fiji luna următoare într-un hotel de lux, cu calorifere încălzite pentru prosoape. Sunt Quinn. Sunt căsătorită cu Lewis. Sunt mama lui Isaac. Sunt însărcinată cu un copil cu dizabilităţi. Iar mama mea e moartă.“

Quinn ridică telefonul şi îl lăsă din nou jos, cu mâinile tremurând. Se duse în bucătărie şi privi în jur. Locul ar fi trebuit să-i fie necunoscut, însă din momentul în care ieşise din cadă totul era al ei.

Deschise dulapul şi văzu cana imprimată cu coperta cărţii lui Eugene. O întoarse şi îi examină fundul. Inscripţia aproape se ştersese, însă marginea de sus a literelor încă era acolo. Era exact aceeaşi cană pe care o avea în dulapul ei de acasă, cea pe care i-o oferise Eugene în ziua în care se cunoscuseră.

Quinn o umplu cu apă şi o băgă în cuptorul cu microunde. Îşi va face un ceai de plante, va încerca să se adune şi să vadă ce va face în continuare.

Îşi trecu degetele peste blatul neted al bufetului. Totul în acel loc îi era atât de familiar, atât de obişnuit, şi totuşi… Şi totuşi nu acolo trăia ea. Nu asta era viaţa ei.

Cuptorul cu microunde emise un sunet, iar ea scoase cana aburindă. Deschise dulapul unde ştia că era ceaiul, apoi îl închise, realizând că putea să bea un pahar

de vin din moment ce nu era însărcinată. Scoase sticla din lada de vinuri şi se opri. „Nu“, îşi spuse ea. „Nu pot să fac asta. Trebuie să mă întorc acasă.“ Se întoarse în baie, îngenunche lângă cadă şi îşi trecu degetele peste porţelanul de dedesubt, căutând crăpătura.

„Trebuie să fie aici“, îşi spuse ea. „Trebuie.“

Sună telefonul, iar Quinn se opri din ce avea de făcut. „Ignoră-l“, îşi spuse ea. Însă la al doilea apel se ridică şi se duse în dormitor, unde pe noptiera de lângă pat se afla un telefon vechi. Era o piesă de colecţie veche de cincizeci de ani pe care ea şi Eugene o cumpăraseră cu o toamnă în urmă din Berkshires. El fusese şocat de faptul că acea relicvă mare şi neagră – genul de telefon mare şi negru pe care şi-l amintea din copilărie – era considerat acum o antichitate. Aşa că îl cumpăraseră, asiguraţi de proprietarul magazinului că funcţiona. Sigur, avea un disc mare şi greu şi nu afişa identitatea apelantului, aşa că nu-l foloseau prea mult. Însă lui Eugene îi plăcea nostalgia pe care o transmitea. Sună a treia oară, iar Quinn pur şi simplu îl privi. La al patrulea apel ridică receptorul.

– Alo? Se aşteptase ca vocea ei să sune ciudat, dar se înşelase. Poate un pic nervoasă, însă atât. Era ea, Quinn, care răspundea la telefonul din dormitor.

– Salut, copilă, se auzi vocea de la celălalt capăt.

Quinn îşi strânse şi mai mult halatul, ca să se ferească de fiorul rece care o străbătu. Înghiţi nodul care i se formase în gât, ca să poată vorbi.

– Mamă?

Capitolul 8

– Eşti bine? Pari supărată.

Quinn îşi dădu seama că avea faţa plină de lacrimi. Le şterse cu podul palmei.

– Sunt… sunt bine.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Doar că… cred că răcesc. Quinn îşi acoperi gura, pentru ca mama ei să nu-i audă plânsul. Dumnezeule, vorbea cu mama ei. Cu *mama* ei!

– Sigur că răceşti. Aproape că nu dormi. Dacă o să te epuizezi în continuare… Nan se opri. Plângi?

– Mami. Era o reacţie primară. Infantilă. Nu se putea abţine.

– Tu *chiar* plângi. Ce e?

Quinn tăcu o clipă ca să-şi revină. Privi în jur, încercând să gândească rapid.

– Doar că… ceva stupid la televizor. Quinn îşi trase nasul, străduindu-se să-şi vină în fire.

– La televizor? Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Serios, Quinn. Dacă vrei să plângi, măcar citeşte o carte.

– Ştiu, răspunse Quinn, acum zâmbind printre lacrimi. Dispreţul mamei ei pentru televizor era legendar şi o liniştea să vadă că nu se schimbase. Luă un şerveţel şi îşi şterse nasul. O plăcere vinovată.

– Recomand mai degrabă ciocolata. Sau sexul. Însă ascultă, eu şi tatăl tău venim în oraş luni ca să mergem la o expoziţie şi mă întrebam dacă tu şi Eugene sunteţi liberi să luăm cina. Putem să considerăm că îţi serbăm ziua în avans, căci când vei împlini treizeci şi şase de ani o să fii în Fiji.

„Aşa este“, îşi spuse Quinn. Excursia în Fiji era un cadou de ziua ei de la Eugene. Era la fel de clar ca toate celelalte cadouri pe care le primise de ziua ei de la el în ultimii zece ani de viaţă, fiecare mai compex decât cel anterior. Eugene făcea tot ce îi trecea prin minte ca să o împiedice să-l părăsească. Totul mai puţin s-o ceară de nevastă. Eugene era speriat de ideea de căsătorie.

– La cină, sigur, răspunse Quinn.

– Minunat. Ne întâlnim la apartamentul vostru, apoi mergem la localul acela de pe colţ. Îl sun şi pe Hayden să văd dacă şi el e liber.

Quinn se închipui în sufrageria acelui apartament, văzându-şi mama în carne

şi oase. Trebui să se aşeze pe pat ca să-şi recapete răsuflarea.

– Quinn?

– Da. În regulă, lunea următoare. Ne vedem luni.

– Perfect. La revedere, drăguţo.

– Stai!

– Ce e?

Quinn îşi apăsă receptorul greu de faţă. Nu voia să închidă.

– Nimic, răspunse ea. Vorbim mai târziu.

– Sigur eşti bine?

– Sigur.

– Bine atunci, răspunse mama ei. Te iubesc.

Quinn înghiţi nodul. Lacrimile începură să-i curgă din nou pe obraji.

– Şi eu te iubesc.

Închise telefonul şi rămase aşezată acolo, prea împietrită ca să se poată întoarce în baie ca să caute portalul. Sau poate că acea parte din ea care dorea să rămână în acea viaţă ca să o privească din nou pe mama ei în ochi o scurtcircuita pe cea care trebuia să se întoarcă la soţul şi la fiul ei.

Quinn rămase cu faţa în sus pe pat, cu ochii în tavan, încercând să-şi amintească ultima conversaţie frumoasă cu Nan în „viaţa Lewis“ – căci aşa se gândea la ea atunci. Îşi amintea doar ultima discuţie pe care o purtase cu mama ei în atelierul acesteia şi cearta stupidă avută cu câteva săptămâni înainte de Ziua Recunoştinţei.

Quinn şi Lewis erau proaspăt căsătoriţi şi abia aşteptau să dea o masă acasă la ei. Locuiau într-un apartament de dinainte de război, renovat, din Queens, şi, cu toate că era spaţios comparativ cu acea cutiuţă din Manhattan în care locuise Quinn după ce se mutase de la Eugene, acolo era loc doar cât să stea două familii la masă. Quinn era încordată în privinţa acelei întâlniri pentru că ştia că mama ei nu o prea avea la inimă pe Arlene, mama lui Lewis, şi nu făcea vreun efort să-şi ascundă sentimentele.

Însă totul mergea bine, iar când soţul lui Arlene o întrebă pe Quinn ce mai era nou pe la librărie, nu se gândi că răspunsul ei avea să aprindă un adevărat foc. Spuse că ultimul eveniment – o lectură oferită de un romancier faimos – atrăsese un număr jenant de mic de oameni.

– Din păcate, lumea nu prea mai citeşte ficţiune în zilele noastre, spuse

Quinn.

– Mi se pare firesc, răspunse Arlene în timp ce întinse mâna spre sos. Îşi puse jumătate de lingură în farfurie.

– Cum aşa? întrebă Nan, iar Quinn se încordă. Era exact genul de remarcă în care mama ei putea să-şi înfigă colţii.

Arlene trase adânc aer în piept.

– Nu am înţeles niciodată de ce lumea citeşte romane. Îşi îndreptă cerceii, apoi brăţările. E de ajuns să citeşti ziarul zilnic. În viaţa reală se întâmplă suficient de multe lucruri interesante.

„Las-o baltă, mamă“, îşi spuse Quinn. Însă o singură privire în direcţia lui Nan îi spuse că asta nu se va întâmpla. Mama ei se uita deja urât la Arlene, ca un taur gata de atac.

– Arlene, spuse ea, apoi se opri o clipă, aşteptând un contact vizual din partea mamei lui Lewis. Se numeşte artă.

– Şi crezi că nu ştiu ce e arta? replică Arlene. Lewis, spune-i cât de des te-am dus la Muzeul Metropolitan când erai mic.

– Sunt sigură că te-ai uitat la toţi impresioniştii aceia drăguţi, spuse Nan.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă Arlene.

– Mamă, opreşte-te, o rugă Quinn.

Nan ridică mâinile.

– Bine, bine. Am terminat.

Arlene îşi încrucişă braţele.

– Ei bine, eu nu vreau. Aş dori să ştiu exact ce ai vrut să spui. Crezi să sunt vreo filistină?

Nan tăie din curcan.

– Tu ai spus-o, nu eu.

Arlene arăta ca şi când era gata să se ridice şi să iasă valvârtej pe uşă, dar soţul ei făcu o glumă să mai destindă atmosfera.

– Phyllis Dean, Phyllis Diller, spuse el. Cui îi pasă?

Măcar de data aceea Quinn îi fu recunoscătoare lui Don pentru glumele sale răsuflate. Mai relaxă lucrurile şi lăsă conversaţia să alunece în altă direcţie, însă atmosfera rămase destul de încordată pe tot parcursul vizitei. Mai târziu, după ce Arlene şi Don plecaseră deja, iar Quinn rămase singură în bucătărie cu mama ei, încă era furioasă.

– Chiar trebuia să o jigneşti aşa pe Arlene?

– O să uite până dimineaţă. Femeia aceea are IQ-ul unui rododendron.

Quinn ridică un castron cu piure de cartofi dulci şi începu să toarne conţinutul într-o caserolă de plastic.

– Îşi va aminti. Nu e proastă.

– Bine, cum vrei tu. E strălucitoare, doar incredibil de superficială. Unde pun sosul de coacăze?

Quinn trase castronul din mâna mamei ei.

– Nu există reguli care-ţi interzic să fii superficial! Nu toată lumea are profunzimea ta, mamă. Şi totuşi, îşi văd de viaţa lor şi au grijă de familie şi au tot dreptul să fie trataţi cu decenţă.

– Femeia aia mă enervează. Mereu m-a enervat.

– Bineînţeles, că doar e mama lui Lewis. Mereu te va enerva, indiferent ce-ar face.

– Iar începi. Nu ştiu de ce insişti tot timpul că am ceva cu Lewis.

– Spune-mi măcar un lucru pe care l-ai făcut ca să îmi susţii relaţia cu el. Încrucişă braţele şi se rezemă de blatul de bucătărie.

– Am mers la biserică la nunta ta.

– Aha. Nu ştiam că a fost o favoare atât de mare. Mamă, îţi mulţumesc. Mulţumesc că nu mi-ai boicotat nunta. Mare lucru din partea ta.

– Ce vrei de la mine?

– Vreau să recunoşti că te înnebuneşte să vezi că am o relaţie normală şi stabilă.

– E ridicol.

– Oare? Îţi aminteşti când ai spus că nu crezi că îl voi părăsi pe Eugene pentru Lewis?

– Nu am spus niciodată că nu ar trebui să o faci. Am spus că nu cred că vei putea.

– Încrederea ta îmi dă aripi.

– Cred că trebuie să plec.

– Şi eu cred acelaşi lucru.

Două săptămâni mai târziu, când Quinn în sfârşit cedase şi sunase la casa părinţilor ei, tatăl ei îi spuse că Nan încă dormea. Quinn se îngrijoră că cearta lor o băgase pe mama ei în altă depresie. Încercă să-şi amintească ce ton avusese

Nan de Ziua Recunoştinţei. Oare vorbise prea repede? Părea pompoasă? Dacă era în mijlocul unui episod maniacal, era destul de posibil să fi ajuns la depresie. N-ar fi fost prima dată.

– Se simte bine, răspunse tatăl ei. Sau cel puţin aşa cred. Ştii cum face când se închide în atelier.

– Ce pictează?

El făcu o pauză.

– Ce-ar fi să vii să vezi?

Exact asta făcuse. Însă când intră în atelierul mamei ei nu consideră că mama ei se simţea bine, în ciuda a ceea ce spusese tatăl său. Nan părea letargică şi melancolică. De obicei, nu picta când era deprimată, însă Quinn era îngrijorată. Nu aduse vorba de cearta pe care o avuseseră şi o întrebă pe mama ei cum se simţea.

– Pur şi simplu, sunt obosită, spuse ea.

– Îţi iei medicamentele?

– Bineînţeles.

Quinn o privi lung pe mama ei, încercând să-şi dea seama dacă minţea sau nu.

– N-am voie să fiu obosită? întrebă ea. Am pictat aproape toată noaptea. Am început ceva nou.

– Pot să văd şi eu?

– Nu încă. Totuşi, săptămâna trecută am terminat portretul tău. E acolo. Arătă spre o pânză aşezată pe masă şi acoperită cu un cearşaf.

Quinn se apropie de ea şovăind.

– Haide, spuse mama ei. Uită-te.

Quinn trase cearşaful şi rămase atât de surprinsă, încât avu nevoie de câteva minute ca să-şi dea seama exact la ce se uita. Se aşteptase la un portret asemănător cu al lui Hayden sau al tatălui său. Însă în loc de un prim-plan al feţei lui Quinn, părea un fel de declaraţie a relaţiei dintre ea şi mama ei. Imaginea o tulbură atât de mult, încât îşi scurtă vizita şi plecă fără să spună ceva frumos despre tablou. Aceea fusese ultima dată când vorbiseră, iar Quinn nu-şi mai amintea nici dacă îşi luase rămas-bun.

Telefonul negru şi greu al lui Eugene sună din nou, iar ea tresări. Se uită la ceasul de lângă pat. Isaac. Curând, autobuzul lui o să oprească la colţ, iar el va coborî. Dacă nu o găsea acasă?

Quinn se întoarse în baie şi cercetă cada, căutând o fisură minusculă. Însă porţelanul era neştirbit. Examină tot perimetrul în care tencuiala întâlnea garnitura, dar totul era foarte bine sigilat. Quinn se ridică în picioare, privind cu atenţie cada.

„Trebuie să fie o cale de întoarcere“, îşi spuse ea. „Trebuie.“

Îngenunche din nou şi închise ochii, cu mâinile deasupra căzii. Poate că de partea aceasta lucrurile stăteau altfel. Poate că fisura era invizibilă şi va putea simţi rezistenţa aerului, chiar dacă nu vedea crăpătura. Îşi trecu mâinile peste întreaga lungime a căzii şi sus pe laturi. Însă nimic, nici urmă de vânt. De fapt, singurul lucru pe care îl putea simţi era chiar opusul – un fel de gol uşor. Venea dinspre scurgere. Oare acela era pur şi simplu efectul natural al ţevilor?

Quinn apăsă în jurul scurgerii şi inspectă chiar şi robinetul, însă totul rămânea solid.

Se gândi la Isaac care cobora din autobuz. Dacă ea întârzia chiar şi o secundă, se speria. La şcoală învăţa bine, iar acasă nu era mai lipicios decât majoritatea copiilor de şase ani. Însă în afara protecţiei căminului părea îngrozit când n-o zărea. Quinn se întreba uneori dacă Isaac simţea că mama lui se putea evapora sau pur şi simplu era vorba de neliniştea firească a despărţirii. Desigur, dacă ar fi ştiut adevărul, ar fi fost mai îngrijorat acasă decât în locuri precum staţii de autobuz sau spaţiul de joacă, unde ea trebuia să fie tot timpul în raza lui vizuală.

Nu înţelesese cât de mult îl speria asta decât într-o zi în care chiar se despărţiseră câteva momente. Lewis, Quinn şi Isaac ieşiseră la cină la un restaurant mare şi aglomerat de familie. Chelneriţa îi condusese prin trei săli diferite până la masa lor din spatele încăperii, iar când Quinn se întorsese, Isaac era de negăsit.

– Unde e? întrebă Lewis.

Quinn privi în jur.

– Nu ştiu, răspunse ea. Isaac? Isaac! Se aplecă să vadă dacă nu cumva se ascunsese sub o masă.

– Mă uit eu pe unde am venit, spuse Lewis, însă înainte să apuce să facă un pas auziră un urlet de copil atât de sfâşietor, încât tot restaurantul amuţi şi toate capetele se întoarseră. Quinn şi Lewis alergară spre acel sunet şi îl găsiră pe Isaac stând nemişcat, înţepenit de frică. Se opri din urlat când o zări pe mama lui şi se prăbuşi în braţele ei.

– Dragul meu, spuse ea.

Avu nevoie doar de câteva clipe ca să-şi dea seama ce se întâmplase. Restaurantul avea o tablă mare cu cretă prinsă de perete în zona de aşteptare – o distracţie pentru copii în timp ce părinţii lor îşi aşteptau locurile. Isaac îi urmase pe părinţii lui la masă, însă fusese atras de tablă. Luase o bucată de cretă şi fusese atât de absorbit de ceea ce desena, încât uitase că trebuia să-şi urmeze părinţii.

Isaac oftă întretăiat.

– Am crezut că ai dispărut.

Astăzi, Quinn şi-l imagină stând singur în colţ, cu inimioara bătându-i să-i spargă pieptul căci n-o zărea.

Sau nu se va întâmpla asta? Quinn se întrebă dacă nu cumva continua să existe în ambele vieţi. Dacă petrecea o zi sau o lună sau un an în această viaţă, putea să intre din nou oricând în viaţa cealaltă şi pur şi simplu să absoarbă toate amintirile aşa cum se întâmplase cu „viaţa Eugene“?

Intuiţia îi spunea că nu era aşa, că, odată ce îndrăznea să treacă de portal, nu exista o Quinn „de rezervă“ care să trăiască viaţa cu Lewis şi cu Isaac. Şi, desigur, nu putea risca să afle. Nu voia să-i facă lui Isaac ceea ce îi făcuse ei propria mamă. Trebuia să se întoarcă la el. Trebuia.

„Nu te speria“, îşi spuse. „Gândeşte. Gândeşte-te cum ai ajuns aici. Poate că trebuie doar să inversezi paşii. Dar cum? Oare nu cumva trebuie să intru din nou în cadă?“

Quinn învârti robinetele, gândindu-se că merita să încerce. „Mai repede“, şopti ea, în timp ce privea cum se umple cada. În cele din urmă îşi scoase halatul şi îl agăţă din nou în cuierul de alamă, apoi intră în apa caldă. Se întinse, închise ochii şi se scufundă complet. Încercă să se relaxeze în apă, să nu se mai gândească la nimic. După câteva clipe simţi că o împinge ceva uşor în beznă. Luptă cu groaza ce o făcea să simtă că se îneacă şi lăsă forţa să o ducă între cele două lumi, plutind precum o masă care nu era nici solidă, nici lichidă. De data aceea nu simţea linişte, ci teamă că nu va ajunge pe partea cealaltă. Se simţea vulnerabilă şi conştientă de goliciunea ei. Quinn îşi încrucişă braţele ca un fel de protecţie în timp ce înainta. Mediul se schimba de la cald la călâi, apoi rece şi simţi într-un final un miros de pământ. Apoi capul ei se lovi de ceva solid, iar Quinn ştiu că era zidul de beton din subsolul ei. Deschise ochii şi văzu scândura

de călcat în lumină, în faţa ei. Slavă Cerului, se gândi ea. Se târî spre ea, zgâriindu-se pe partea dreaptă de cimentul aspru, căci fisura era acum un lucru solid şi fizic, suficient de largă doar cât să poată trece prin ea. Şi iat-o acolo, udă, goală şi sângerând un pic, însă înapoi în casa ei. Hainele ei erau aşezate grămadă pe podea sub scândura de călcat, ca şi când ea însăşi le-ar fi lăsat acolo înainte de călătorie.

Se ridică şi îşi privi trupul, observând umflătura din abdomen. Îşi atinse sânii, ca să le verifice sensibilitatea. Da, era însărcinată. Quinn se îmbrăcă şi ieşi să-şi aştepte fiul la staţia de autobuz.

Capitolul 9

În timp ce petrecea acea zi încă sub şocul pe care i-l provocase faptul că auzise vocea mamei ei la telefon, Quinn ştia că exista o singură persoană care ar putea să creadă ce se întâmplase şi care ştia cum se simţea ea – fratele ei, Hayden.

Aşa că, sâmbătă după-amiaza devreme, după ce Lewis îl duse pe Isaac la meciul de fotbal, Quinn se urcă în Volvo şi se îndreptă spre un restaurant din zona Park Slope din Brooklyn, unde stabilise o întâlnire cu Hayden.

Maplewood Cafe avea şi mese pe trotuar, care se umpleau rapid de oameni care doreau să profite de acea toamnă neobişnuit de caldă. Quinn se aşeză la o masă cu vedere la stradă şi aşteptă să apară fratele ei, despre care ştia că va întârzia. Chiar dacă ea fusese nevoită să conducă o oră ca să ajungă în acel loc, în timp ce el trebuia doar să iasă din bloc şi să mai meargă doi paşi, tot nu se putea supăra pe el. Nimeni n-ar fi putut. Blândeţea lui Hayden scotea ce era mai bun din aproape oricine. Putea să întârzie sau pur şi simplu să uite să vină. Sau uita de zile de naştere, să sune înapoi, sau de date importante – şi nimic nu conta prea mult. Sufletul lui era prea mare, iar el era mult prea iubit. An după an, elevii de la liceul din New York City unde preda el ştiinţe sociale îl votau profesorul lor preferat.

Quinn stătea şi sorbea din apa minerală cu lămâie, privind strada în aşteptarea fratelui ei, gândindu-se cum să-i spună acea poveste uluitoare. În sfârşit, îi văzu trupul masiv apropiindu-se, cu un zâmbet larg strălucind în ochii săi albaştri şi limpezi.

– Îmi pare rău, spuse el. Mi-a sunat telefonul chiar când ieşeam.

– Sigur, râse ea. Altfel ai fi venit la timp.

El o sărută pe obraz.

– Dumnezeule, e minunat afară. Se aşează şi o privi atent. Tu sigur eşti bine?

Ea ridică din umeri. La telefon îi spusese despre ecografie şi despre cât de puţine informaţii puteau da doctorii despre evoluţia copilului.

– Spune-mi despre tine. Ce face Cordell?

De ani de zile, Cordell fusese centrul vieţii lui Hayden. Era un actor aspirant, un adevărat zeu cu piele ciocolatie. Quinn îl iubea şi îl ura în acelaşi timp.

Uneori aprecia simţul său stupid al umorului şi farmecul lui ciudat. Alteori îl considera insuportabil. Însă ceea ce o tulbura cel mai tare era faptul că nu-i oferea suficient de mult lui Hayden şi că îşi folosea ambiţiile în carieră drept scuză pentru egoismul său. Din ce-şi dădea seama Quinn, Cordell nu prea se gândea la Hayden în timp ce se tot plimba între Coasta de Est şi cea de Vest, în funcţie de locul în care trebuia să lucreze. Când era aici, locuia cu fratele ei. Se părea că şi Cordell avea propriul apartament în Los Angeles, însă Hayden nu-l văzuse niciodată, iar Quinn se întrebă dacă chiar exista sau dacă avea alt iubit la Hollywood. Bănuia că, în adâncul sufletului, Hayden ştia că era folosit. Însă avea devotamentul unui dependent. Quinn şi-ar fi dorit să treacă peste asta, căci, la urma urmei, merita mult mai mult, însă era fără scăpare.

– Ar fi trebuit să vină cu un zbor de noapte şi să ajungă în dimineaţa asta, însă a intervenit ceva. Azi se întâlneşte cu un agent de casting.

Quinn întinse mâna şi îi îndreptă gulerul.

– Sâmbăta?

– Nu există weekend în L.A. Sau, cel puţin, asta spune el. Hayden îi zâmbi lui Quinn ca să îi demonstreze că nimic din toate astea nu îl rănea, însă privirea lui îi frânse inima.

– Oh, Hayd.

– Mai am atât să mă despart de el, spuse el, desfăcându-şi degetele un milimetru.

Era o glumă veche între ei, iar Quinn râse.

– Nu cred.

– Serios, Quinn. Ţine-ne pumnii. Săptămâna trecută a avut audiţie pentru un rol important într-un serial, iar dacă îl acceptă va avea o carieră chiar aici.

Quinn zâmbi şi strânse cu afecţiune încheietura mâinii fratelui său. Mai auzise chestia asta şi înainte. Însă aceste mari roluri nu păreau să se materializeze. Mai mult, nu îl considera pe Cordell genul care să se aşeze la casa lui, chiar şi dacă avea o slujbă stabilă.

– Îţi ţin pumnii să obţină slujba, spuse Quinn, şi ca asta să vă facă pe amândoi fericiţi.

– Eşti foarte diplomată, spuse Hayden. Sentimentele surorii lui faţă de Cordell nu erau chiar un secret.

– Ştii cum sunt, spuse ea. Te iubesc. Vreau să ai ceea ce avem eu şi Lewis.

– Fără supărare, spuse Hayden. Voi doi sunteţi cuplul meu preferat. Însă nu vreau să am ce aveţi voi.

Mai avuseseră şi înainte astfel de conversaţii, iar Quinn pur şi simplu nu putea să accepte. Hayden insista că siguranţa excesivă de care avea nevoie Quinn într-o relaţie l-ar sufoca. Se gândea atunci că doar încerca să-şi justifice nesiguranţa vieţii lui alături de Cordell. Răspunsul lui Hayden era că ea îşi proiecta nevoia de siguranţă asupra lui. Era o discuţie care nu ajungea niciodată nicăieri.

Chelneriţa le dădu meniurile şi le spuse că se întorcea curând să ia comanda. Hayden se aplecă şi o întrebă pe Quinn care era marea veste. Ea închise ochii o clipă şi îşi imagină telefonul mare şi negru din dormitorul din apartamentul din Manhattan pe care îl împărţea cu Eugene. Amintirea vocii mamei ei era atât de vie, încât o făcu să tremure.

– Poate ai vrea să bei ceva înainte, spuse ea.

– Haide, spune.

Pe drum, Quinn se hotărâse că cel mai bine era să-i spună lui Hayden direct. Acum că era faţă în faţă cu el, îi era greu să-şi găsească vorbele. Trase adânc aer în piept şi îşi linse buzele. Hayden o privea lung, aşteptând.

– Am vorbit cu mama. Rosti acele cuvinte tare şi răspicat, arătându-i că vorbea serios.

– Nu cred că ţi-a răspuns, spuse el.

El credea că era o glumă. Quinn nu zâmbea. Îşi apropie faţa de a fratelui său şi îi puse mâna pe braţ.

– *Am vorbit cu mama*, repetă ea, accentuând fiecare cuvânt ca şi când ar fi fost o propoziţie de sine stătătoare. Am avut o discuţie cu ea.

Hayden clipi.

– O discuţie *adevărată*, adăugă ea.

– Despre ce vorbeşti? Mama a murit cu peste…

Se opri şi o privi pe Quinn drept în ochi, dându-şi seama. Iar când îi văzu privirea încuviinţă din cap, dându-i de înţeles că nu se înşela. El avu nevoie de câteva clipe ca să-şi regăsească vocea.

– Un portal?

Ea dădu din nou afirmativ din cap. Hayden îşi duse mâna la gură, înţelegând ce se întâmplase. Ochii lui se umplură de lacrimi, iar faţa lui se înroşi de la presiunea ridicată a sângelui.

– Eşti bine? întrebă ea.

El ridică mâna, semn că avea nevoie de puţin timp ca să-şi revină. Quinn se lăsă pe spate şi îl lăsă să proceseze informaţia.

Hayden fusese cu ea prima şi singura dată când Quinn se apropiase suficient de mult cât să poată atinge cealaltă parte, cât să simtă realitatea fizică a celeilalte vieţi a ei. De fapt, dacă n-ar fi fost el, ea s-ar fi îndoit că întreaga poveste chiar se întâmplase. Erau copii şi se jucau într-un loc în care n-aveau voie. Era în perioada în care se construia casa lor, când atelierul de artă era adăugat în spate. Constructorii firmei săpaseră fundaţia şi turnaseră betonul. Alături era o movilă mare din pământul pe care-l excavaseră, însă nu fusese încă dus de acolo. Quinn şi Hayden nu aveau voie să meargă în curtea din spate în timpul acelor lucrări, aşa că, desigur, acela fu primul lucru pe care îl făcură atunci când mama lor, care era în mijlocul unei depresii, se dusese în dormitor şi se încuiase acolo.

Quinn şi fratele ei mai mic urcaseră alergând pe movila de pământ, apoi coborâseră sărind şi râzând. Erau atenţi să nu se apropie prea mult de latura care dădea în gaură, însă la un moment dat Quinn urcase până în vârf şi privise fundaţia de beton. Hayden venise lângă ea.

– Cred că pot sări, spusese ea.

– O să te răneşti.

Privind în urmă, Quinn nu-şi mai amintea ce fusese în capul ei. Poate chiar dorea să se rănească. Poate era singura metodă ca să-i atragă atenţia mamei ei. Sau poate simţise ceva extraordinar în fundul acelei gropi, care o chema. Îşi aminti doar căderea, că timpul părea să se fi oprit o clipă şi că avea senzaţia că nu era prea târziu să se răzgândească şi că s-ar putea da înapoi doar cu o milisecundă ca să ia altă decizie. Apoi se lovi puternic de pământ şi auzi cum îi trosneşte piciorul, înainte să se izbească puternic cu capul.

În timp ce stătea întinsă acolo, rănită şi sângerând, Quinn simţi sub degete ceva ciudat, care îi distrăgea atenţia de la durere. Era o gaură mică, exact de aceeaşi dimensiune ca mâna ei. Îşi ridică braţul, iar deschizătura se transformă într-o simplă fisură în beton. Îşi aminti că, atunci când era mică, simţise că mai exista şi altă Quinn undeva foarte aproape, însă ascunsă. Acolo jos era ceva, un fel de deschizătură spre cealaltă Quinn. Oare asta o atrăsese acolo? Întinse mâna din nou spre crăpătură, iar materia solidă cedă sub atingerea ei. Îşi băgă braţul adânc şi ştiu că atingea de fapt altă versiune a propriei vieţi, versiunea în care se

hotărâse să nu sară. Quinn ştia că Hayden se afla în vârful movilei, urlând, apoi alergând spre casă, însă nu-i dădu atenţie. Se gândea ce-ar fi să se lase dusă prin acea crăpătură. Oare va ajunge din nou în vârful movilei lângă Hayden, iar durerea de nesuportat din picior va dispărea?

Probabil acela fusese momentul în care leşinase, căci următorul lucru pe care şi-l aminti era că stătea întinsă cu grijă pe bancheta din spate a maşinii, alături de mama ei.

– Am atins cealaltă parte, mamă, spuse Quinn.

– Taci, spuse Nan. Eşti bine, sunt aici cu tine.

– N-am intrat, continuă ea, gândindu-se că mama ei se va înfuria. Doar am atins-o.

Expresia lui Nan se schimbă într-un fel care lui Quinn îi era necunoscut. Nu era tristeţe sau furie. Mama ei părea… speriată. Însă apoi trase aer în piept şi îşi ţuguie buzele, o expresie pe care Quinn o recunoscu drept un semn că-şi aduna toată puterea.

– Te-ai lovit la cap, draga mea, spuse mama ei, apoi tonul ei se schimbă, adresându-se lui Hayden: Nu v-am spus să nu vă jucaţi acolo? Ar fi putut să-şi rupă gâtul.

Tatăl lui Quinn veni după ei la spital, însă ea reuşi să vorbească cu el abia după ce se întorseseră acasă şi se odihnea în pat cu glezna fracturată ridicată pe o pernă. O latură a capului ei era bandajată, ascunzând locul unde îi răseseră un smoc de păr ca să-i pună peste douăzeci de copci.

– Cum te simţi? întrebă tatăl ei, aşezându-se cu grijă pe marginea patului ei.

– Am găsit ceva acolo jos, spuse ea.

– Acolo jos?

– În subsolul nou. Era o gaură care ducea la cealaltă Quinn, cea care nu a sărit. Mi-am băgat braţul acolo.

El îi atinse faţa. Mâna lui mirosea a săpun.

– A fost un vis, răspunse el. Nu există altă Quinn. Eşti doar tu, draga mea.

Hayden apăru la uşă cu un mănunchi de carioci, întrebând-o dacă îi dădea voie să îi deseneze pe ghips. Tatăl lui Quinn o sărută uşor pe obraz şi plecă. Hayden se aşeză în locul lui pe patul lui Quinn.

– N-a fost vis, spuse fratele ei, scoţând capacul unei carioci.

Quinn se sprijini în coate şi îl urmări în timp ce desena un fluture.

– De unde ştii?

– Am văzut, răspunse el. Am văzut cum ţi-a dispărut braţul. Am crezut… am crezut că poate ţi-a căzut cumva. Eram atât de speriat, că am alergat în jurul movilei ca să îl caut. Se opri ca să-i deseneze cu atenţie fluturelui două antene de exact aceeaşi lungime. Puse din nou capacul pe cariocă şi o privi pe sora lui. Apoi m-am uitat din nou şi am văzut cum îl scoteai din ciment. Urlam ca un disperat, însă nu ai ridicat privirea. Cum ai făcut asta? Cum ai făcut să-ţi dispară braţul?

– Nu ştiu, răspunse Quinn, simţindu-se aproape vinovată, ca şi când lipsa unui răspuns din partea ei i-ar trăda încrederea.

Hayden deschise o cariocă galbenă şi începu să coloreze aripile insectei.

– Chiar era o altă viaţă acolo jos? întrebă el, în timp ce desena. Altă Quinn?

Ea luă carioca neagră, pe care tocmai o folosise el, apoi îi scoase capacul şi îl mirosi. Avea miros de acadea. Îl puse la loc.

– Da, răspunse ea.

– Şi eu de ce nu am altă viaţă? De ce doar tu?

Ea îşi umflă perna şi îşi lăsă capul pe ea, privind drept în tavan. Acelaşi lucru se întreba şi ea.

După câteva luni, Hayden descoperi cuvântul *portal* într-o carte şi i-l arătă lui Quinn. Era o poveste SF prostească, însă faptul că exista un asemenea cuvânt îi oferea lui Quinn un mod de a se gândi la cele întâmplate. Ea descoperise un portal.

Chelneriţa veni să ia comanda la masa lui Quinn şi Hayden, iar ei priviră rapid meniul şi aleseră cât putură de repede, ca să-şi reia conversaţia.

Quinn îi povesti fratelui ei tot ce se întâmplase, de la călătorie până la sentimentul pe care i-l dăduse că se trezise brusc cu o viaţă complet diferită şi că îi fusese mult mai greu să se întoarcă decât să ajungă acolo. Povesti aproape pe nerăsuflate, însă când în sfârşit termină şi aşteptă o reacţie din partea lui Hayden, acesta era ocupat să studieze împrejurimile.

Vântul aduse o frunză uscată la masa lor şi o opri în faţa lui Hayden. El o întoarse şi examină dosul venos al acesteia, iar Quinn îşi dădu seama că încerca să se adune ca să poată vorbi fără să plângă.

– Şi mama? spuse el într-un târziu, privind-o drept în ochi. Spune-mi despre mama.

Quinn scoase un şerveţel din geantă şi îşi suflă nasul. Asta era greu. Era ca şi când i s-ar fi dat posibilitatea de a o aduce pe mama lor din nou la viaţă pentru amândoi.

– Asta e partea cea mai ciudată a întregii poveşti, spuse ea. Mama părea atât de… normală. Quinn închise ochii şi îşi aminti înmormântarea mamei ei. Îşi aminti cum pusese mâna pe umărul tatălui ei când îl văzuse plângând şi cum asta îl făcuse să plângă şi mai tare. Îşi aminti rezistenţa pe care o opusese el când ea încercase să-i ia mâna după slujbă. Nu era ca şi când n-ar fi *vrut* să plece. Pur şi simplu nu putea. Locul lui era lângă ea.

Ambele amintiri erau reale – vocea mamei lui Quinn de ieri de la telefon şi amintirea înmormântării ei cu şapte ani în urmă. Privi spre stradă, întrebându-se cum ar fi fost dacă n-ar fi primit niciodată acel telefon teribil în care fusese anunţată că mama ei era moartă. Încercă să şi-o imagineze pe Nan întâlnindu-se cu ei azi la prânz. Poate că mama ei chiar se plimba atunci pe stradă, fără să-şi dea seama de mersul ei dezlânat, în timp ce ochii ei de artistă scrutau împrejurimile, analizând formele şi culorile. Apoi îşi va vedea cei doi copii adulţi stând unul lângă altul şi expresia ei se schimba.

– Mă simt ca şi când n-ar fi murit, spuse Quinn. Când mă gândesc la telefonul acela de la tata… la pământul aruncat peste sicriul ei… mi se pare aproape un vis. Ridică frunza uscată şi o strânse în pumn până se fărâmiţă. Hayden, ieri am vorbit cu ea la telefon. Cum să trec peste asta?

El întinse mâna şi îi atinse pumnul încleştat.

– Biata Quinn. O să începi să o jeleşti din nou.

– Vreau să mă gândesc la ea ca şi când ar fi vie, răspunse ea, scuturând din cap.

– Însă e moartă.

– I-am auzit vocea.

– I-ai văzut piatra de mormânt.

– O am din nou, Hayd. Cum aş putea să renunţ la asta?

– Nu e deloc sănătos, se încruntă el.

– Ştii ce m-a întrebat? M-a întrebat dacă vreau să iau cina cu ei de ziua mea. Quinn se simţi uşurată şi zâmbi. Voia ca fratele ei să înţeleagă cât de minunat era asta. Pot să-mi serbez încă o zi de naştere cu ea!

– Sper că nu te gândeşti să te întorci.

– Trebuie.

– N-o face, Quinn, spuse el.

– De ce?

– Crezi că o să te alegi cu ceva din asta, însă te înşeli. Ai jelit-o o dată şi a fost aproape de nesuportat. Vrei să mai treci o dată prin asta? Vrei să o pierzi de două ori?

– Mi-e foarte dor de ea.

– Şi mie, răspunse el.

– Pentru mine e altfel.

– Quinn…

Ea deschise pumnul. Frunza se transformase în mâna ei într-o grămăjoară de fulgi maronii. Ea îi suflă.

– Trebuie să înţeleg de ce a făcut-o, spuse Quinn, ştergându-şi mâinile.

– Ştii de ce a făcut-o, răspunse Hayden. A făcut-o pentru că era bolnavă. Crede-mă.

Hayden vorbea autoritar. Quinn era cea care moştenise părul negru şi ochii verzi ai mamei, însă fratele ei moştenise tulburarea bipolară a lui Nan – fapt descoperit în facultate, când un episod maniacal în care obţinuse realizări uimitoare fusese urmat de o perioadă de confuzie chinuitoare, în timpul căreia nu putuse nici să citească, nici să înveţe. Din câte ştia Quinn, Hayden nici nu-şi blestema, nici nu-şi dispreţuia boala. Mai degrabă se considera printre cei câţiva norocoşi care crescuseră având o imagine atât de detaliată asupra bolii, încât nu uita niciodată importanţa medicamentelor.

Chelneriţa aduse mâncarea. După ce aceasta plecă, Quinn luă furculiţa şi amestecă salata.

– E mai mult de-atât.

– Nu, nu e.

– Cum de poţi fi atât de sigur?

– Tu n-ai făcut nimic greşit, insistă fratele ei. Mama nu s-a sinucis pentru că aţi avut o ceartă stupidă de Ziua Recunoştinţei.

„Nu“, îşi spuse ea. „S-a omorât pentru că m-am căsătorit cu Lewis.“

Analiza lui Quinn – nr. 3

Nan lucră la poziţia piciorului lui Quinn. Făcea schiţa pe pânză, încercând să ajungă la compoziţia potrivită înainte să folosească vopsea. Quinn va apărea pe acelaşi scaun verde ca în celelalte tablouri, însă avea un picior îndoit sub ea şi o carte în poală.

Nan lucra după o schiţă pe care o realizase mai înainte, pe care o transfera pe suprafaţa mai întinsă a pânzei. Stupid, se gândi Nan, apoi începu să plângă. Pur şi simplu nu exista nici un motiv pentru care piciorul fiicei ei să deschidă porţile dragostei, şi totuşi iată-l. Ceva din inocenţa acelei poziţii, deschiderea inconştientă a acelui moment intim, o atinse în colţul cel mai sensibil al sufletului.

Asta avea să fie dificil. Însă Nan era hotărâtă să termine. Trebuia să o surprindă pe Quinn la acea răscruce particulară a dezvoltării ei, înainte ca Eugene să intre în viaţa ei, când ideea maturităţii încă era în dimensiunea romantică a posibilităţilor nesfârşite. Quinn nu fusese niciodată excesiv de naivă. Însă exista un moment în viaţa unui tânăr când speranţa definea toate oportunităţile. Paginile cărţii vor fi roz, se hotărî Nan.

Capitolul 10

– Pari obosit, îi spuse Quinn lui Isaac.

Stătea pe capacul închis al toaletei, urmărindu-l în timp ce încerca să-şi clătească şamponul din păr în cadă. Însă, chiar în timp ce rostea acele cuvinte, se întrebă dacă chiar crezuse ce spusese sau pur şi simplu încerca să-l grăbească să se culce ca să poată coborî în subsol şi să se strecoare prin portal.

– Încă mai ai spumă, continuă ea, arătând zona de lângă fruntea ei, ca să-i indice locul. Pot să te ajut?

Isaac îşi şterse fruntea cu palmele mici.

– Mă descurc, răspunse el.

Lui Quinn îi era greu să stea şi să se uite fără să facă ea asta în locul lui, însă ştia cât de important era să-şi lase fiul să fie independent. Isaac îşi scufundă şi mai adânc capul în apă, apoi se ridică în capul oaselor.

– Am terminat, anunţă el, iar porţiunea minusculă de clăbuc rămasă pe tâmpla lui îi umplu lui Quinn sufletul de tandreţe.

Isaac ieşi din cadă, iar ea îi înfăşură trupul tremurător în prosop, ştergându-i ultimele urme de clăbuc. Îl îmbrăţişă, iar el îşi lăsă capul ud pe umărul ei, umezindu-i bluza. Ea îl strânse şi mai tare.

– Ce vrei să-ţi citesc? întrebă ea, privindu-şi ceasul. Quinn îşi dădu seama că are timp de o carte înainte să coboare şi să se strecoare dincolo.

– *Noapte bună, ursuleţule Bertram*, răspunse el.

Era una dintre cărţile care îl linişteau cel mai mult şi de obicei o cerea doar când se simţea rău.

– Te simţi bine? întrebă ea.

Isaac ridică din umeri. Ea îşi apăsă buzele pe fruntea lui ca să vadă dacă avea febră, însă încă era rece de la apă.

Merseră în camera lui, unde îi citi povestea, distrată şi neliniştită la gândul excursiei la subsol. În doar câteva minute o va privi din nou pe mama ei în ochi, îi va auzi vocea, îi va mirosi parfumul.

Într-un târziu îl sărută de noapte bună şi se duse în camera cu computerul, unde Lewis era online, verificând prognoza meteo.

– Eu cobor puţin, anunţă ea. Am o mulţime de rufe de călcat. Poţi să stai tu cu

ochii pe Isaac? E posibil ca răceala lui să se înrăutăţească.

– Are febră?

– Nu cred, răspunse ea şi făcu o pauză. Ce se auzea din camera lui Isaac? Alergă acolo şi îşi zări fiul vomând pe aşternut. Lewis veni în grabă în urma ei.

– O să aduc o cârpă, spuse el.

Îl curăţară împreună pe Isaac şi schimbară aşternuturile. Quinn se mişcă foarte rapid, ca să nu rateze şansa întâlnirii cu mama ei. Când, în sfârşit, terminară, iar Isaac era din nou într-un pat curat, luă toate rufele murdare şi îi spuse lui Lewis că va avea de lucru o vreme ca să le spele.

– Poţi să-mi citeşti din nou? întrebă Isaac.

Quinn oftă şi îl privi pe Lewis.

– Îi citeşti tu?

– Desigur.

– Vreau cu mama, spuse Isaac.

Lewis îşi lăsă mâna pe umărul ei.

– Pot să spăl eu dacă vrei, spuse el.

– Nu! răspunse ea rapid, apoi se stăpâni. Îşi privi din nou fiul şi îşi domoli tonul. Lasă-l pe tatăl tău să-ţi citească. Tati nu ţi-a mai citit de mult.

Isaac se bosumflă, iar Quinn aproape cedă. Însă Lewis interveni, spunând că-i va citi orice carte dorea Isaac, poate chiar două sau trei. Aşa că ea îi ură noapte bună şi alergă la subsol.

Aruncă rapid lenjeria murdară în cuvă, turnă detergent şi porni maşina de spălat. Apoi deschise scândura de călcat şi se holbă la fisura care avea să o ducă la mama ei. Se gândi la Isaac care era sus în pat, ghemuit lângă Lewis, apoi îşi dădu seama că nu-i dăduseră nici măcar o gură de apă ca să-şi spele voma. Oare soţul ei se va gândi la asta? Şi dacă băiatul făcea febră curând? Oare Lewis o să-i dea Nurofen, de care avea nevoie ca să se simtă mai bine?

Lewis poate să se descurce, încercă ea să-şi spună în timp ce se urcă pe scândura de călcat. Însă apoi îşi aminti de bosumflarea lui Isaac şi de vocea lui firavă.

Vreau cu mama.

„Şi eu“, îşi spuse ea şi se întrebă oare de câte ori îi spusese şi ea asta tatălui ei în timp ce mama ei zăcea la pat, doborâtă de neputinţa depresiei.

– Mami e bolnavă, răspundea el. Trebuie să facem linişte şi să o lăsăm să se

facă bine.

Şi aşa făcea. Tăcea şi era cuminte. Grijulie şi atentă. Orice ca să o vadă pe mama ei ridicându-se din pat. Când nu funcţiona, se gândea că nu încearcă suficient de mult. Aşa că era şi mai tăcută, şi mai bună, şi mai blândă. Însă nu mergea niciodată. Era ca şi când încerca să hrănească un stomac gol cu aer, iar foamea adâncă şi disperată nu dispărea niciodată.

Vreau cu mama, spusese Isaac.

Quinn închise ochii o clipă. Apoi coborî de pe scândura de călcat, o lipi din nou de zid şi se întoarse la fiul ei.

A doua zi, după ce doctorul o asigură că Isaac nu avea ceva mai grav decât o simplă răceală şi că probabil vomitase din cauza unor mucozităţi, Quinn îl duse acasă încercând să se simtă mai mult recunoscătoare că fiul ei nu era bolnav decât nefericită că nu se întâlnise cu mama ei. „Băieţelul meu e sănătos“, îşi spuse Quinn, cu mâna liberă pe burtă. „E lucrul cel mai important.“

– E mai albastru decât albastrul cerului, spuse Isaac de pe bancheta din spate.

Îl privi prin oglinda retrovizoare şi văzu că în mână avea o jucărie nouă. Era un arici de cauciuc de dimensiunea unei mingi de golf, pe care îl alesese din cutia cu mici comori pe care pediatrul o oferea copiilor să aleagă după fiecare vizită. Quinn ştia că multe mame obişnuiau să le promită o surpriză ca să îi convingă pe copiii lor înspăimântaţi să meargă de bunăvoie la doctor şi nu era deloc o idee rea ca şi doctorii să facă acelaşi lucru. Se întrebă ce fel de promisiune l-ar fi făcut pe Eugene să meargă la doctor. El trebuia să creadă că viaţa lui era într-un pericol iminent ca să ceară ajutorul medicului. Nici măcar sexul nu era un stimulent suficient de puternic cât să-l trimită la doctor.

Încă de la începutul relaţiei lor, erecţiile lui Eugene erau inconstante, iar cu timpul deveniseră mai puţin frecvente. În acea perioadă apăruse Viagra şi nici nu puteai deschide ziarul fără să vezi un articol despre acel medicament. Quinn repetase cel puţin douăzeci de conversaţii imaginare în minte, însă tot nu găsise o metodă potrivită prin care să deschidă subiectul cu Eugene, mai ales după ce irosise destulă energie încercând să-l convingă că nu avea importanţă.

Din fericire, el fusese cel care deschisese subiectul. Erau în pat şi rămăsese fără erecţie înainte să facă dragoste.

– E în regulă, spuse ea.

El îşi duse mâinile la ceafă.

– Aş vrea să iau o reţetă pentru Viagra. Asta ar rezolva totul.

– Şi de ce nu o faci?

– Glumeşti? Crezi că aş putea vorbi cu vreun doctor despre impotenţă? Ce-aş putea spune?

– Ce zici de „Aţi putea să-mi prescrieţi Viagra?“

– Apoi o să mă întrebe dacă am probleme şi nu mi se scoală.

– Şi?

– Cum şi? Şi e umilitor.

– Eugene, te vei simţi stânjenit preţ de treizeci de secunde. Apoi o să ai reţetă pentru Viagra.

– Ziarele o să vorbească o zi întreagă despre asta.

– Ziarele nu vor afla sau nu le va păsa.

– Crezi că nu salivează să afle cine ia Viagra? spuse el.

– Te rog. Sunt sigură că jumătate dintre bărbaţii de la Hollywood iau.

Eugene ridică cearşaful şi îşi privi vintrele, ca şi când s-ar fi aşteptat să vadă ceva acolo.

– Da, oftă el, însă în L.A. au doctori speciali care îţi scriu reţetele sub nume false.

– Pentru numele lui Dumnezeu, n-o să ajungă subiect la *Variety*.

– Parcă văd titlul, continuă Eugene. DJ ŞOC NU SE MAI DESCURCĂ-N PAT DELOC.

– Asta nu se va întâmpla! râse Quinn.

– Şi apoi articolul: FANII SPERĂ CA DJ-UL LOR SĂ NU FIE HOMO.

– Ar trebui să păstrezi asta pentru emisiune.

– Da, sigur.

Rămaseră amândoi tăcuţi o clipă, în timp ce Quinn încerca să găsească o metodă să-l convingă să vorbească despre asta cu doctorul său. La urma urmei, i-ar face pe amândoi mai fericiţi. Îi plăcea să facă dragoste cu el şi îi era dor de acele momente în care pasiunea lui era atât de intensă încât murea de nerăbdare să intre în ea. Doar gândul la dorinţa lui disperată o făcea să tremure. El îşi lăsă mâna pe umărul ei.

– Tu va trebui să mă ajuţi.

– Pot să încerc, răspunse ea, ridicându-se în capul oaselor şi trăgând cearşaful de pe Eugene.

– Nu asta. Vreau să spun că trebuie să-mi faci rost de reţetă.

– Şi cum aş putea să fac eu asta?

– Să vorbeşti cu altcineva să ia reţeta, apoi să-mi dai pastilele.

– Cu cine? Cu agentul tău? S-ar putea să nu fie în fişa postului său.

Eugene o privi, încercând să-i transmită fără cuvinte ideea lui. Quinn înţelese.

– Hayden? spuse ea. Vrei să-mi rog fratele să ceară Viagra pentru tine?

– De ce nu? Homosexualii nu au vreo ruşine în privinţa sexului.

– Nu cred că e chiar aşa.

– Ştii ce vreau să spun. Probabil vorbeşte cu doctorul tot timpul despre scula lui. De fapt, sunt sigur că scula lui are nume şi poliţă de asigurare.

– Nu vreau să mi-l închipui pe Hayden botezându-şi scula, râse ea.

– Îmi pare rău. Am fost nepoliticos? Îmi retrag cuvintele. Sunt sigur că nu-şi botează scula.

– Mulţumesc.

– Însă fundul lui are probabil cărţi de credit proprii.

– Eugene!

– Visa. „Oriunde cu tine.“

Ea râse din nou, de data asta cu lacrimi.

– Putem să schimbăm subiectul?

El îi luă mâna şi i-o sărută.

– Sigur. Nu vreau să te scârbesc. În plus… Tăcu o clipă şi îi duse mâna la vintre, unde începuse să aibă erecţie. Râsul tău, spuse el, cu buzele pe gâtul ei. Mă înnebuneşte. Îşi trecu limba peste pielea de sub urechea ei, unde ştia că se gâdila, iar ea chicoti.

– Trişezi, spuse ea.

– Şi Viagra la fel.

Şi făcuseră dragoste în acea noapte. Însă data următoare când încercaseră, Eugene nu avu erecţie oricât se străduise ea. Iar Quinn vorbise cu Hayden, care îi abordă cererea cu o îngrijorare sinceră, iar o săptămână mai târziu îi întinse o reţetă cu care putea cumpăra pastiluţele albastre.

Capitolul 11

Quinn parcă în faţa casei părinţilor ei, opri motorul şi rămase cu mâna pe volan ca şi când, dacă îl strângea bine, şi-ar fi putut încetini bătăile inimii. Ultima dată când vizitase casa era goală şi sperase să comunice cu spiritul mamei ei prin tablourile acesteia. Acum maşina mamei ei era pe alee, iar sufletul ei era în casă… îi bătea în piept.

Era o dimineaţă de miercuri, iar Isaac se simţise suficient de bine cât să meargă la şcoală. Aşa că, după ce îl urcase în autobuz şi, ca întotdeauna, rămăsese în colţ, pentru ca Isaac să o poată vedea prin geamul din spate până când şoferul coti la următoarea stradă, Quinn coborâse în subsol şi se strecurase prin portal către viaţa ei din oraş. De acolo urcase în maşină şi traversase tunelul către autostrada Long Island, urmând străzile familiare până la casa copilăriei ei.

Acum, în timp ce stătea singură în maşină, nu era prea sigură că putea s-o facă. Cum ar fi putut s-o facă? Cum ar fi putut să dea cu ochii de mama pe care o înmormântase cu şapte ani în urmă? Poate că Hayden avea dreptate. Era o idee îngrozitoare.

Privi casa şi se întrebă ce anume făcea mama ei în acea secundă. Bea o ceaşcă de cafea şi citea ziarul? Vorbea la telefon cu vreo prietenă? Era în atelierul ei şi amesteca vopselele? Făcea yoga în dormitor?

„Ar trebui să pornesc maşina şi să plec“, îşi spuse Quinn. Privi din nou casa. „Nu. Am ajuns până aici. Trebuie s-o fac.“

Quinn se apropie de uşa principală şi căută nervoasă prin geantă după cheie. O găsi, însă, înainte să intre, privi gura de alamă strălucitoare a cutiei poştale, montată la câţiva centimetri de pământ, la nivelul ochiului unui copil mic. Odată, când îl vizitaseră pe tatăl ei, Isaac îşi înţepenise mânuţa plinuţă de bebeluş în deschizătură. Quinn acţionase imediat şi rupsese balamaua să-i elibereze mâna. Nu se mai deranjaseră s-o repare, însă acum o găsi neatinsă.

Quinn trase adânc aer în piept, băgă cheia în broască şi deschise uşa.

– Mamă? strigă ea nesigură.

Nici un răspuns.

Îşi lăsă geanta lângă intrare şi se duse din hol în bucătărie. Pustiu. Pe masă era un exemplar din *New York Times*, deschis la cuvintele încrucişate, cu un stilou

aşezat în diagonală pe el. Quinn aruncă o privire la pagină. Jumătatea de sus era completată cu literele familiare ale scrisului de mână al lui Nan.

Intră în camera de familie întunecată, care dădea spre atelierul luminat de soare din spatele ei şi îngheţă.

Acolo, cu silueta conturată în soare, se afla mama ei.

Nan lucra la un tablou şi era foarte prinsă în ce făcea, aplicând tuşe lungi şi arcuite în partea dreaptă a pânzei. Părul ei negru şi ciufulit, strâns la spate cu o clamă, era mai lung decât ultima dată când o văzuse Quinn. Se auzea o muzică lină, iar Quinn zări ceva nou – un iPod conectat la un difuzor. În rest, totul era atât de familiar, era ca şi când… Quinn se opri să termine acea frază în minte. Era ca o întoarcere acasă.

Fără să poată să se mişte sau să vorbească, o urmări pe mama ei la lucru. Cum de nu-i observase graţia până atunci? Mereu fusese atât de frumoasă? Sau pur şi simplu dragostea aceea izvora dintr-un loc atât de adânc, încât părea să o copleşească pe Quinn din fiecare unghi?

Nan lăsă jos pensula şi făcu un pas înapoi ca să privească tabloul.

– Mamă? spuse Quinn. Vocea i se părea foarte tânără. Ca a unui copil.

Nan se întoarse. Zîmbi şi îşi îndepărtă o buclă de păr de pe frunte cu încheietura mâinii.

– Nu te-am auzit venind.

Quinn făcu un pas înainte şi intră în atelier. Foarte calmă, Nan luă un tub de vopsea şi stoarse un strop pe paletă.

– Lasă-mă o clipă, spuse mama ei, apoi înmuie pensula în picătura de galben-deschis. Nan nu obiecta de obicei când era deranjată de la lucru atâta timp cât era lăsată să termine gândul artistic pe care încerca să-l exprime. Amestecă galbenul cu un strop de maro până obţinu o nuanţă muştar, apoi privi din nou tabloul şi adăugă culoarea cea nouă în tuşe mici şi fine. Se opri să-şi evalueze opera, mai adăugă o pată mică, apoi lăsă pensula jos. Quinn rămase tăcută lângă ea. Nan luă o cârpă şi-şi şterse mâinile, apoi se aplecă să-şi sărute fiica pe obraz. Mirosea a vopsea acrilică şi a parfumul ei preferat, *Shalimar*.

– Eram în drum spre mall, spuse Quinn. Brusc era neliniştită că mama ei ar putea intui cumva adevărul acelei vizite, iar asta era ceva ce Quinn n-ar fi putut dezvălui. Să-i spună mamei ei că exista o altă relitate în care se sinucisese pur şi simplu nu era o idee bună.

– Cafea? întrebă Nan.

Quinn răsuflă uşurată. Mama ei nu-i simţea agitaţia, iar Quinn îşi dădu seama că era un lucru bun că o prinsese pe Nan în mijlocul unui episod creativ, când puterea ei de intuiţie maternă nu funcţiona.

– Nu vreau să te deranjez, spuse Quinn.

– Îmi prinde bine o pauză.

Privi lung chipul mamei ei. Fărâmele de chihlimbar din ochii ei verzi o făcură pe Quinn să ardă de dor. „Am nevoie de ea“, îşi spuse ea, abia stăpânindu-se să nu plângă.

– Fac eu cafeaua, spuse Quinn. Termină ce ai de făcut.

Nan acceptă, iar Quinn se duse în grabă în bucătărie ca să-şi revină. Îşi spălă faţa cu apă rece, încercând să se stăpânească, apoi puse apa la fiert şi numără linguriţele de cafea măcinată în cafetiera mamei ei.

În timp ce aştepta să se facă cafeaua, se aşeză la masă şi privi jocul de cuvinte încrucişate. Era un semn atât de familiar în peisajul zilnic al vieţii ei – pătratele acelea negru cu alb cu scrisul elegant al lui Nan în sus şi în jos, mereu cu cerneală albastră – încât în trecut devenise aproape invizibil. Acum chiar şi acel lucru atât de obişnuit i se părea extraordinar şi o făcu pe Quinn să-şi înghită un nod din gât.

Aduse două ceşti de cafea în atelier – cu zahăr şi lapte pentru ea, neagră cu zahăr pentru mama ei – şi se aşeză pe canapeaua albă în timp ce mama ei lucra.

Quinn se gândise că abia aştepta să vorbească cu mama ei despre copil, să plângă pe umărul ei şi să-i spună că era prea mult pentru ea să treacă singură prin asta. Însă tot ce dorea era să fie lângă ea, să bea împreună o ceaşcă de cafea, să respire acelaşi aer cu ea.

Quinn o urmări pe Nan lucrând la fundalul unui tablou, creând atmosfera. Încercă să-şi dea seama care era subiectul din prim-plan, cu toate că deocamdată era doar o schiţă. Lui Quinn i se păru că vede o femeie pe un scaun citind, cu capul lăsat în jos şi părul venindu-i în faţă. Quinn se întrebă dacă era autoportretul artistei în tinereţe. Arăta ca şi când ar fi fost Nan, însă personajul părea să aibă părul drept, nu o claie ciufulită, ca mama ei. Lui Quinn îi trecu prin cap că poate fi un portret al ei, însă nu dorea să întrebe. Dacă mama ei va dori, îi va spune.

– De ce anume aveai nevoie la mall? întrebă Nan, continuând să lucreze la

linia orizontului.

– Hm… de lenjerie intimă pentru Eugene.

Nan făcu o pauză şi o privi pe Quinn peste umăr. Nu o credea.

– Nu găseşti chiloţi în Manhattan?

Quinn ridică din umeri.

– N-ai nevoie de scuză ca să vii în vizită la mine.

– Ştiu. Cuvântul ieşi ca o şoaptă.

Nan îşi şterse pensula cu cârpa şi o lăsă într-o cutie cu apă. Se apropie de fiica ei.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Doar că… mi-era dor de tine.

– Ne-am văzut cu două seri în urmă.

Quinn închise ochii. Îşi amintea – cina pe care o ratase din cauză că nu putuse pleca de lângă Isaac. Amintirea îi reveni acum foarte clar. Restaurantul era întunecat. Comandase peşte tilapia. Mama ei fusese îmbrăcată cu o bluză ţărănească albastră şi purtase un colier lucrat manual din alamă bătută. Hayden apăruse târziu, fără Cordell, şi îi spusese lui Quinn că era „la atât“ să se despartă de el.

– Cred că pur şi simplu aveam nevoie să ies, spuse Quinn.

– Ştii de ce ai nevoie? întrebă Nan.

– De ce? zise Quinn, fericită să-i dea apă la moară mamei ei. Era sigură ca urma o aluzie sexuală.

– De cizme, răspunse Nan.

– De cizme?

– De cizme noi. Sunt reduceri la Nordstrom.

Quinn zâmbi. Exact de asta avea nevoie – de o zi cât se poate de obişnuită în oraş cu mama ei. O adevărată fericire. Se ridică.

– Ştii ceva, probabil mi-ar prinde bine nişte cizme noi.

– Atunci hai la mall. Şi dacă tot suntem acolo, poate ne oprim şi la Frederick’s să cumpărăm nişte chiloţi sexy pentru tine. Ai nevoie de sex, copilă.

Quinn râse şi ştiu că vitalitatea lui Nan o va ţine în priză şi că-i va plăcea acea ieşire. Atracţia exercitată de mama ei era prea puternică, iar Quinn nu putea să se detaşeze şi să privească acea ieşire la cumpărături cu ochii unui străin imparţial.

La mall cumpărară cizme noi de la Nordstrom şi cercei de la un stand. Când

căutară prin lăzi la librăria din mall, un copil începu să plângă, iar Quinn se întoarse din instinct să se uite. Tânăra mamă încerca să-l liniştească legănându-l în căruţ, însă Quinn îşi dădu seama din acel plâns că de fapt îi era foame, iar asta îi provocă un nod de îngrijorare în stomac.

Nan îşi privi fiica.

– Eşti bine?

Quinn dădu din cap.

– Azi e ceva schimbat la tine.

– Cum adică?

Bebeluşul continua să plângă, iar Nan urmări privirea fiicei sale la bebeluş şi înapoi.

– Eşti însărcinată? întrebă ea.

– Nu!

– Nu minţi. Poţi să-mi spui să-mi văd de treaba mea, însă nu mă prosti.

– În regulă, răspunse Quinn. Vezi-ţi de treaba ta. Însă nu sunt însărcinată.

– Încerci, nu-i aşa?

– Vezi-ţi de treaba ta.

– Ştiam eu! Tu şi Eugene încercaţi să faceţi un copil. Ar trebui să v-o trageţi în fiecare zi toată luna. Am citit într-o revistă.

– Vezi-ţi de treaba ta, spuse iar Quinn, râzând.

Nan o prinse pe fiica ei şi o îmbrăţişă.

– Nu ţi-am zis niciodată asta, însă dacă mă faci bunică o să mor fericită. Oh, Quinn, draga mea, fă un copil. Fă-mă bunică!

„Bunică“, îşi spuse Quinn, apoi îşi aminti acele momente sfâşietoare – de obicei în preajma comemorării morţii mamei ei – când era copleşită de dor. Ar fi dorit atât de mult ca mama ei să-l cunoască pe băieţelul ei, încât plângea şi-i spunea lui Lewis: „L-ar fi iubit atât de mult“. Iar el o mângâia blând şi îi şoptea: „Ştiu“.

Mai târziu, când rămaseră să ia prânzul în zona de restaurante, femeia cu copilul înfometat trecu pe lângă masa lor. Quinn vedea acum că era un băieţel, îmbrăcat într-un costum crem cu un trenuleţ albastru pe piept. Acum era fericit şi îşi scosese o şosetă, arătându-şi picioruşul grăsuţ şi degetele ca nişte sâmburi. Quinn simţi că i se contractă stomacul.

Se trezi din reverie şi se uită la ceas, dându-şi seama că aproape uitase că avea

altă viaţă la care să se întoarcă.

– Trebuie să plec, îi spuse mamei ei.

Nan încă mânca din salată.

– Chiar acum?

– Da.

– Mă gândeam să trecem şi pe la Betsey Johnson. Ai văzut chestia aia roz ciudată din vitrină?

– Nu am timp, răspunse Quinn. Nu mi-am dat seama cât de târziu e. Se ridică.

– Unde te grăbeşti aşa? întrebă Nan.

– Mamă, te rog. Hai să mergem.

– Nu poţi să-mi spui unde te grăbeşti aşa?

– Nu.

– Acesta e alt moment de „vezi-ţi de treaba ta“? întrebă Nan.

Quinn încuviinţă din cap. Nan privi câteva secunde chipul fiicei ei, apoi luă şerveţelul şi se şterse la gură.

– Dacă nu te-aş cunoaşte, spuse ea, aş crede că eşti gata să te transformi într-un dovleac.

Înapoi în oraş, Quinn umplu cada şi intră în ea, pregătindu-se să se întoarcă la cealaltă viaţă a ei. Inspiră adânc, închise ochii şi se scufundă, numărând în sens invers de la zece. Aşteptă să simtă înţepătura familiară, însă nu se întâmplă nimic. Scoase capul să ia aer, înghiţi, apoi se scufundă din nou. Nimic. Simţi în stomac o spaimă din ce în ce mai mare. De ce nu mergea? Intră din nou sub apă, ţinându-şi respiraţia cât de mult putu. De data aceea simţi o împunsătură, însă nu suficient de puternică încât să o tragă dincolo.

Se ridică în capul oaselor. „Gândeşte.“ Simţi că trebuia să schimbe ceva – ceva din starea apei nu era în regulă. Era prea rece? Sau prea caldă?

Deja începea să-i fie frig, dar se întrebă dacă împunsătura pe care o simţise fusese rezultatul temperaturii care scădea. Poate că apa nu era suficient de rece. Dădu drumul la robinetul de apă rece, tremurând în timp ce în cadă era din ce în ce mai frig. Opri apa, mai luă o gură de aer, îşi încrucişă braţele pe piept şi se scufundă. Aproape imediat simţi din nou împunsătura, iar în clipa următoare fu absorbită de călătoria prin beznă spre casă.

La fel ca data trecută, simţi un miros de pământ chiar înainte să vadă lumina din camera de spălat prin fisura din faţa ei. Era doar imaginaţia ei sau

deschizătura se micşorase? Quinn se strecură prin ea, încercând din greu să nu se zgârie din nou, însă era imposibil. Pur şi simplu nu avea cum să treacă prin ea fără să se rănească. Dar nu avea importanţă. Reuşise. Se întorsese.

Capitolul 12

Obstetriciana lui Quinn lucra într-o secţie foarte mare, aşa că sala de aşteptare era întotdeauna plină de femei. Cele mai multe erau însărcinate, iar asta o făcea pe Quinn să-şi simtă sufletul mai greu decât pântecul. Contrastul dintre disperarea ei şi fericirea celorlalte era copleşitor. Femeile îşi zâmbeau una alteia, iar altele vorbeau în şoaptă. Era o frăţie veselă căreia îi aparţinuse şi Quinn până în urmă cu câteva săptămâni. Însă acum se simţea izolată. Trăia coşmarul cel mai negru al oricui.

O femeie care ducea o pungă cu scutece şi un copil mic într-un coşuleţ intră şi se înregistră la birou, apoi se aşeză lângă Quinn. Bebeluşul cuibărit în coşul modern era învelit într-o pătură de flanel cu dungi roz. Părea să aibă vreo patru săptămâni, ceea ce însemna că aceea era consultaţia postnatală a mamei. La finalul vizitei, doctoriţa va examina episiotomia femeii, asta dacă făcuse aşa ceva, apoi îi va spune că era pregătită să facă iarăşi sex. Quinn îşi aminti de examinarea de după naşterea lui Isaac şi de teama că sexul i s-ar putea părea dureros. Acum asta i se părea cea mai mică dintre probleme.

Copilul se foi, iar femeia lăsă revista jos, desprinse catarama de la centura copilului şi îl scoase din coş. Cu o mână descheie bluza şi îşi duse copilul la sân. Quinn era suficient de aproape cât să audă copilul sugând, înghiţind, sugând, înghiţind, într-un ritm atât de susţinut încât părea că toarce.

Quinn se luptă cu şuvoiul de autocompătimire, care se ridica în ea precum un val care se izbea de stânci ascuţite. Însă către cine îşi putea îndrepta furia? Nu era ca şi când ar fi putut să facă scandal ca să-şi convingă doctorul să-i schimbe diagnosticul.

După ce îşi hrăni copilul, femeia o aşeză pe fetiţa micuţă pe umăr şi o bătu uşor pe spate, încercând să o facă să râgâie. Era exact ce făceau toate mamele. Aveau grijă de copiii lor. Dacă le era foame, îi hrăneau. Dacă aveau gaze, îi făceau să râgâie. Dacă se murdăreau, îi schimbau. Dacă erau bolnavi, îi însănătoşeau.

Însă Quinn nu avea puterea să-şi vindece copilul. Cum ar putea să treacă prin asta? O mamă trebuia să repare lucrurile, să facă în aşa fel încât totul să fie bine. Era o senzaţie pe care Quinn o avusese chiar dinainte să devină mamă. Acum era

o forţă atât de puternică, încât nu-şi putea imagina cum era fie neajutorată în faţa suferinţei copilului ei. De ce nu avea resursele necesare ca să repare ceea ce era în neregulă cu fiica ei?

Când dăduse interviu pentru slujba ei la Baston's Books, angajatul de la resurse umane îi pusese lui Quinn mai multe întrebări standard menite să dezvăluie anumite trăsături ale personalităţii ei. Când întrebase „Care e cel mai mare regret al tău?" Quinn răspunsese că nu credea în regrete, explicând că mereu avea ceva de învăţat din greşelile ei. Era răspunsul corect, cel subliniat în toate cărţile care te învăţau tehnici de răspuns la interviuri, iar Quinn chiar credea asta.

Însă acum se simţi nevoită să se întrebe dacă nu cumva regreta că îl părăsise pe Eugene. Oare făcuse o greşeală? Oare aceea era viaţa pe care ar fi trebuit să o aibă? Oare faptul că-l alesese pe Lewis fusese o decizie greşită pe care o luase doar ca să-i dovedească mamei sale că nu avea dreptate? Poate că malformaţia bebeluşului era pedeapsa dată de univers pentru că-şi refuzase adevăratul destin.

Quinn se opri. „Nu", îşi spuse ea. „Nu se poate. Destinul e o poveste. Lumea e condusă de liber-arbitru."

Oricum, chiar dacă era tentată să creadă în soartă, putea la fel de uşor să creadă că îi era sortit să-l întâlnească pe Lewis în acea zi şi să-l lase să o sărute în seara în care apăruse la librăria la care lucra ea.

El zăbovise prin spatele librăriei când lectura se termină, iar coada de oameni care aşteptau un autograf de la Tom Perrotta se subţiase. Lewis o întrebase pe Quinn dacă dorea să iasă la o plimbare, iar ea acceptase. Era o noapte frumoasă.

Se plimbară spre Central Park şi vorbiră despre familiile lor, despre copilăria lor şi despre gusturile în materie de cărţi. Ea îi povesti despre casa de lângă lac a mătuşii sale din Berkshires şi despre cât de puţin fusese lăsată să se uite la televizor când era mică. El îi spuse despre tabăra în care fusese şi despre torturile îngrozitoare pe care fusese nevoit să le mănânce de fiecare dată de ziua lui de naştere pentru că mama lui avea mai multă dragoste decât talent culinar. În tot acest timp Quinn ştiuse că o va săruta, iar ea avea de gând să-l lase. Gândul acela îi făcea inima să-i bată cu putere şi nu-şi dădea seama dacă era vorba de nervozitate la gândul că-l trăda pe Eugene sau pur şi simplu de nerăbdarea stârnită de dorinţă. Şi-ar fi dorit ca el să o ia de mână.

Încă mai aveau două străzi până la parc, când o aromă plăcută îi opri. Erau în

faţa unui restaurant chinezesc.

– Ţi-e foame? întrebă el.

– Sunt lihnită.

Continuară să vorbească în timp ce mâncară găluşte, pacheţele de primăvară şi tăieţei reci cu susan, împărţind politicos totul. Pe masă mai rămăsese o jumătate de pacheţel de primăvară când ea băgă mâna în geantă şi scoase un vechi talisman chinezesc pe care îl păstrase pentru că era foarte amuzant. Când ridică privirea descoperi că Lewis aşezase acel aperitiv pe farfuria ei fără să spună un cuvânt.

El îi ceru talismanul să-l vadă, iar Quinn i-l dădu, privind mâncarea din faţa ei, aproape înecată de recunoştinţă. Pentru alţii n-ar fi însemnat nimic, dar să pui ultima jumătate dintr-un pacheţel de primăvară pe farfuria celuilalt era genul de lucru pe care ea îl făcuse toată viaţa ei. Pentru ea nimeni nu făcuse aşa ceva. Nici măcar o dată.

– Întinde-ţi aripile şi prăjeşte ca o pasăre[2], citi Lewis. Râse.

După cină o conduse până acasă, iar ea ştiu că el o va săruta chiar acolo, în stradă, în văzul tuturor. Însă în clipa aceea nu-i păsa. Avea nevoie de acel sărut.

El se aplecă şi îşi apăsă uşor buzele pe ale ei, apoi se retrase. Un sărut de test. Ea dorea mai mult. El o sărută din nou, de data aceasta mai profund, cu trupurile mişcându-se la unison. Simţea pulsaţia ca pe un curent care începuse dintre picioare şi se întinsese în toată fiinţa ei. El o trase şi mai aproape cu o mână, iar cu cealaltă îi pipăi toracele. Simţea că el ar fi vrut să urce un centimetru mai sus, iar ea şi-ar fi dorit să o facă. „Atinge-mă“, îşi spuse ea. „Te rog. Dumnezeule.“

Însă el nu o făcu. Sărutul se sfârşi, iar ei rămaseră îmbrăţişaţi, fără să scoată o vorbă. Se simţea pierdută. El îi mângâie părul şi o eliberă.

– Mingea e acum pe terenul tău, spuse el privind-o în ochi, iar ea dădu din cap. Dacă voia să-l vadă, va trebui să-l sune.

Pentru ea urmă o săptămână de tortură, în care se hotăra, apoi se răzgândea. Trebuia să-l sune. Nu putea să-l sune. Era îndrăgostită de Eugene. Iar el avea nevoie disperată de ea. Însă auzea permanent vorbele mamei ei, care îi spusese că destinul ei era să fie alături de bărbatul care era un adevărat sifon emoţional, iar asta o înfuria. La naiba, merita pe cineva care dorea să o facă fericită!

Aşa că, în sfârşit, dădu acel telefon. Iar povestea lor de dragoste avansă rapid. Două săptămâni mai târziu ea plăti avansul pentru un apartament micuţ din

Gramercy Park şi începu să-şi mute lucrurile. La început, ideea de a-l părăsi pe Eugene era la fel de înăbuşitoare precum căldurile din august. „Cum ai putut să-mi faci asta?“ o întreba el neîncetat, în timp ce ea plângea sub greutatea vinei. „Quinn, ştii că nu pot să accept slujba de la televiziune dacă tu nu mai eşti în viaţa mea. Nu pot s-o fac fără tine. Nu pleca!“

Însă ea plecă. Iar după ce scăpă de acea perioadă, momentele în care se simţea liberă şi uşoară erau din ce în ce mai multe.

Dar perioadele de îndoială nu dispărură. Oare Eugene se va descurca fără ea? Ce se va întâmpla cu stilul ei de viaţă? Îşi spunea că n-o interesau vedetele, însă în ocaziile rare în care Eugene accepta invitaţii, Quinn se trezea cot la cot cu mari celebrităţi, iar asta o emoţiona. Oare nu-i va fi dor?

Cel mai rău lucru pentru Quinn era că se întreba tot timpul dacă nu cumva mama ei avusese dreptate. Poate că pur şi simplu nu avea temperamentul potrivit pentru a fi cu un bărbat bun şi care putea să ofere. Era emoţionată de momentele tandre ca acela cu pacheţelul de primăvară, însă mai erau multe alte evenimente asemănătoare când inima ei nu putea să accepte generozitatea lui.

Într-o noapte, ea şi Lewis ieşiră să ia cina la Pete’s Tavern, un loc pe care Quinn îl iubea pentru savoarea lui istorică. Era un reper important în Manhattan, cunoscut ca fiind preferatul celui mai mare autor de nuvele al Americii, O. Henry.

Cei doi se aşezară în separeul lor confortabil, zugrăvit în negru, iar când chelnerul veni să le ia comanda, Quinn ceru file de calcan umplut. Era peştele ei preferat şi ştia că acolo îl gătesc foarte bine. Lewis comandă acelaşi lucru.

După câteva minute, chelnerul veni şi le spuse că mai rămăsese doar un calcan şi le sugeră ca unul dintre ei să comande somon.

– Comand eu, spuse Quinn. E în regulă.

– Nu, insistă Lewis. Oricum nu aveam chef de calcan.

– Eu chiar prefer somonul, minţi ea.

– Atunci două porţii de somon? întrebă chelnerul. Locul era zgomotos şi engleza lui era limitată, aşa că se chinuia să comunice cu ei.

Lewis şi Quinn se priviră. Nici unul nu-şi găsea cuvintele ca să renunţe la generozitate, iar chelnerul le spuse că le va aduce îndată somonul.

Quinn îşi blestemă firea în timp ce mesteca peştele prea aromat, care nu prea-i plăcea. De ce nu putuse accepta oferta lui Lewis? Ar fi fost chiar atât de

îngrozitor să cedeze în faţa generozităţii lui? Oare nu tocmai de asta îl părăsise pe Eugene? Ca să fie cu un om care putea să *dăruiască?*

– Cum e somonul? întrebă Lewis.

– E decent.

– De ce nu ai acceptat ultima porţie de calcan?

– Tu de ce n-ai făcut-o?

– Am vrut să fii mulţumită.

Ea se opri, rumegând cuvintele lui în timp ce privea pereţii vechi din jur. Clădirea avea o istorie atât de bogată, încât părea să aibă propriul spirit. Îşi trecu degetele peste cărămizile aspre de lângă ei, ca şi când trecutul ar fi fost un lucru fizic pe care-l putea atinge.

– Ştii care e ironia? spuse ea. O. Henry a scris *Darul magilor* chiar în această tavernă, iar noi suntem exact precum cuplul din acea poveste. Ea şi-a vândut părul ca să-i cumpere lui un lanţ pentru ceas. Iar el şi-a vândut ceasul ca să-i cumpere ei un pieptene. Nici unul nu s-a ales cu nimic.

Lewis scutură din cap.

– Nu aşa se termină, spuse el.

– Nu?

– Nu poţi să spui că nu s-au ales cu nimic. O. Henry vrea să arate cât de bogaţi sunt pentru că ceea ce au ei e mai valoros decât obiectele.

Quinn dădu din cap, încercând să-şi amintească povestea. La naiba, avea dreptate. „Da“, se gândi ea, „indiferent cât de greu e, o să încerc. O să încerc să apreciez generozitatea care însoţeşte dragostea lui.“

– Sigur, adăugă el, asta doar pentru că nu erau obligaţi să mănânce somon uscat şi cartofi zbârciţi.

Ea râse şi îi făcu semn ospătarului.

– Ce faci? întrebă ea.

– Verific să văd dacă mai au calcanul.

În ciuda promisiunii pe care şi-o făcuse, natura generoasă a lui Lewis continuă să fie o problemă pentru Quinn, mai puţin într-o zonă crucială a vieţii lor: dormitorul.

Foarte repede, Quinn descoperi că Lewis avea abilitatea de a-i stârni latura animalică într-un fel care nu o lăsa să-i respingă bunăvoinţa. Prima dată făcuseră dragoste în apartamentul lui din Forest Hills. El îi pregătise cina şi amândoi ştiau

foarte clar că aceea era noaptea în care aveau să-şi consume relaţia. Ea trepidă de nerăbdare pe tot parcursul cinei, abia aştepta să termine de mâncat ca să se mute în dormitor, unde avea să-i arate aprecierea ei. Însă când începură, gesturile lui îi anihilară hotărârea de a-i arăta dragostea ei. Era lent şi chibzuit, şi fiecare atingere o făcea să-şi dorească şi mai mult. Când ajunse deasupra ei, în mintea ei nu avea loc alt gând decât acela de a-l simţi, de a o poseda.

– Te rog, strigă ea. Acum.

– Aşteaptă, spuse el, apoi continuă până când ea lovi cu picioarele, căutând stâlpii inexistenţi ai patului.

El se întoarse la faţa ei şi o sărută pe gură, ţintuindu-i braţele în timp ce o pătrunse. Ea îşi încolăci picioarele în jurul mijlocului lui ca să-l împingă şi mai adânc în ea, iar când ajunse, tremurând, la orgasm, fu o eliberare care îi dărâmă şi ultimul parapet, lăsând-o vulnerabilă în faţa celor mai mici particule ale dragostei lui. Quinn se relaxă lipită de el, epuizată. El îşi trecu degetul pe obrazul ei, iar ea îi sărută mâna.

2 Fry like a bird – greşeală de ortografiere pe bilet: *fry* – a prăji în loc de *fly* – a zbura (n.tr.)

Analiza lui Quinn – nr. 4

Nan nu era prea sigură că seria se transforma în ceva demn de luat în seamă, însă Ellis Everett, prietenul şi dealerul ei, o considera cea mai bună lucrare a ei de până atunci. Chiar catalogase acele tablouri drept „sublime“.

Poate că Nan va simţi acelaşi lucru când va picta ultima pânză. Poate atunci va avea răspunsul pe care îl căuta cu acea serie.

Să o înfăţişeze pe Quinn în anii de facultate era destul de greu, căci Nan o văzuse rar în acea perioadă. Fiica ei fusese plecată, locuise la cămin şi abia dacă vorbea cu părinţii ei în timpul vacanţelor. Nan se gândea să picteze un scaun verde gol pentru acel portret – şi poate să-l aşeze în dormitorul lui Quinn. Însă ar fi părut o păcăleală. Şi un fel de eschivare.

Oare Quinn fusese fericită la facultate? Da. Aproape sigur da, ca şi când ar fi nevoie să le dovedească părinţilor ei că putea înflori când nu era sub acoperişul lor. Aşa o va surprinde pe Quinn în acest stadiu, se hotărî Nan – cu furia mocnindu-i dincolo de masca ei fericită.

Începu să schiţeze chipul tânăr al lui Quinn, încercând diverse expresii. Era ceva atât de tulburător în furie. Nan simţi că era îndreptată direct spre ea. Ar fi dorit să întrebe: „Ce am făcut? De ce eşti atât de furioasă pe mine?“

„Dacă ai înţelege puterea dragostei pe care ţi-o port, m-ai ierta“, îşi spuse Nan.

Capitolul 13

Quinn nu află nimic nou la vizita la obstetrician. Tensiunea ei era normală. Se îngrăşase cu un kilogram şi ceva. Bătăile inimii fetusului erau puternice. Cu excepţia faptului că ţesutul din creier putea ieşi printr-o fisură din craniul copilului, era o vizită ca oricare alta.

Se aşeză în faţa computerului, hotărâtă să nu mai evite adevărul şi să se confrunte cu boala fiicei ei. Tastă cuvântul „encefalocel“ în motorul de căutare. Informaţiile care apărură fură exact aceleaşi pe care i le spuseseră şi doctorii. Encefalocelul, sau *cranium bifidum*, era o afecţiune a canalului neural caracterizată printr-o protuberanţă a creierului şi/sau a membranelor care îl acoperă, printr-o deschizătură în craniu. Era o listă lungă de simptome care puteau însoţi boala, inclusiv hidrocefalia (lichid cefalorahidian în creier), întârzieri în dezvoltare, orbire, paralizie, retard mintal şi fizic, convulsii şi multe altele. Tot ce citea era înfiorător. Apoi găsi pagina Institutului Naţional pentru Boli şi Atacuri Neurologice, unde era scrisă o propoziţie care îi atrase atenţia: „Unii copii pot avea inteligenţă normală“.

Unii. Ce însemna asta? Quinn analiză informaţiile, încercând să găsească un procentaj care să definească acea propoziţie. Dorea ceva de care să se agaţe, o fărâmă de speranţă.

Găsi alt articol, plin cu date statistice. Acolo scria că encefalocelul reducea şansa ca un făt să se nască viu la doar 21%. Oare era adevărat? Chiar era o posibilitate de 80% să-şi piardă copilul? De ce doctorii nu-i spuseseră asta? Quinn citi mai departe. Din cei 21% care se năşteau vii, 50% nu supravieţuiau. Cum adică? Nu supravieţuiau mai mult de un an? O zi? O oră? Oare Naomi era ca şi moartă? Quinn luă un şerveţel şi-şi şterse nasul.

Apoi îşi aminti şi altceva ce-i spusese doctorul – de cele mai multe ori, encefalocelul apare în spatele craniului, o regiune mult mai periculoasă. Quinn începu să spere că asta însemna că acele procente nu se aplicau neapărat copilului ei, a cărui fisură era într-o zonă mai puţin periculoasă.

Quinn citi în continuare, găsind mai multe întrebări decât răspunsuri. O numită propoziţie o făcu să se oprească: „Un prognostic bun este indicat pentru pacientul care are ecefalocel anterior ce nu conţine ţesut din creier şi care nu

prezintă anomalii asociate“.

Anterior. Asta însemna în faţă, cum avea şi copilul ei. Nu are anomalii asociate. Exact asta i se spusese după ecografia locală. Marea întrebare era legată de ţesutul din creier. Dacă sacul care ieşea prin fisura din craniul lui Naomi era format din membrană şi nu din ţesut din creier, s-ar putea însănătoşi. Şi mai exista un lucru pe care doctorii nu putuseră să i-l spună. RMN-ul ei, pe care nu îl puteau face decât peste şase săptămâni, va dezvălui cu siguranţă tot ce trebuia să ştie. Trebuia să găsească un mod de a rezista până atunci, de a trăi în nesiguranţă.

Quinn îşi dădu seama că problemele legate de aspectul fizic al bolii copilului – care o înspăimântaseră atât de rău când văzuse prima dată pozele pe internet – nici măcar nu fuseseră pe listă până în acel moment. Nu că nu i-ar fi păsat dacă chipul fiicei ei era malformat sau necesita operaţii estetice extinse. Pur şi simplu grija pentru sănătatea creierului ei îi ocupa toate gândurile acum. Exista suficient timp să se îngrijoreze şi pentru restul.

Quinn se aşează, epuizată. Privi ceasul. Isaac se întorcea într-o oră. Oare avea timp de o excursie scurtă în partea cealaltă? Oare putea scăpa de presiunea acestei vieţi doar pentru câteva minute? Încercă să se convingă că o pauză i-ar prinde bine, ar face-o să se simtă o mamă mai bună pentru Isaac. Însă dacă nu apărea la colţ atunci când autobuzul lui Isaac oprea, băiatul va fi distrus. Iar ultima dată se întorsese cu greu – poate de data asta o să-i fie şi mai greu. Nu, nu putea să rişte când avea atât de puţin timp la dispoziţie.

Şi totuşi, Quinn nu se putea stăpâni să nu se întrebe ce făcea Eugene atunci, în partea cealaltă. Apoi îi veni alt gând: oare ce făcea Eugene acum în viaţa *asta?* Ştia că refuzase slujba la televiziune şi că după un an îşi pierduse şi emisiunea la radio, când ratingul său începuse să scadă. Ce se alesese de el? Presupunea că avea o emisiune la alt post, însă nu-i urmărise cariera. Era prea deprimant.

Acum trebuia să ştie. Quinn tastă numele lui într-un motor de căutare şi află că Eugene încă era o personalitate a undelor şi avea o emisiune matinală la aceeaşi oră în nordul New Yorkului. Era vorba de un post mic, şi îşi imagina că el considera că era un ratat. Vina pe care o simţea Quinn se amesteca cu furia. Ar fi putut foarte bine să accepte slujba la televiziune după ce îl părăsise ea. Era ca şi când ar fi vrut intenţionat să aibă acel eşec ca să-i dovedească ei cât de devastat era că-l părăsise.

Quinn găsi o imagine recentă cu Eugene în studio, cu căştile pe urechi, în timp ce îi lua interviu unei personalităţi locale. „Nu e vina mea“, ar fi dorit să-i spună acelei imagini. „Nu pot să am grijă chiar de tot. Nu pot!“

Sună telefonul, iar Quinn se bucură să audă vocea fratelui său. Părea exuberant.

– Cordell a obţinut slujba! spuse el.

– Slujba? Quinn era cufundată atât de adânc în propriile necazuri, încât era enervant să realizeze că bucuria putea fi atât de aproape.

– Serialul acela, explică el. Care se filmează chiar aici, în New York. O să aibă rolul jucătorului de tenis căruia toate casnicele vor vrea să i-o tragă. Sau ceva de genul. E marea lui şansă.

Fratele ei era fericit. Inima lui Quinn se înmuie.

– Ce veşti bune!

– Acum chiar putem avea o viaţă împreună, Quinn. Poate chiar o să ne căsătorim. Eu şi Cordell am vorbit despre asta când am fost ultima dată la Berkshires. Putem avea o nuntă adevărată în Massachusetts. Ştiai? Căsătoriile între persoane de acelaşi sex sunt legale, nici măcar nu trebuie să avem dovada rezidenţei.

Ea ascultă atent. Uneori era greu să facă diferenţa între o criză maniacală şi bucurie intensă. Însă aceea părea fericire autentică, iar Hayden merita să fie fericit. Poate acest avans în carieră chiar va fi lucrul care-l va stabiliza pe Cordell. Poate aceasta era fericirea ca-n poveşti a fratelui ei.

– O nuntă în Berkshires ar fi minunată, Hayden.

– E o staţiune de cinci stele chiar la câţiva kilometri de casa mătuşii Bunny şi am auzit că primesc şi homosexuali. O să sun să văd dacă pot să fac o rezervare pentru vară, când totul e înflorit. N-ar fi minunat?

Vara. Pentru Hayden, era doar un punct luminos din viitor. Pentru Quinn, era opacă şi rău-prevestitoare. Oare cum va fi viaţa ei atunci? O să fie fericită printre scutece, sutiene de lăuză şi haine murdare? Sau rutina ei zilnică va însemna drumuri la spital, rugându-se ca bebeluşul să supravieţuiască operaţiei? Sau mai rău, Naomi va fi doar o durere ascuţită a amintirii… copilaşul care n-a trăit.

– Da, îi răspunse fratelui ei, ar fi minunat.

În noaptea aceea, Quinn nu putu să doarmă. Ideea posibilei nunţi a lui Hayden făcea ca viitorul să fie prea real ca să-l evite. Quinn îşi repetă în minte toate

scenariile posibile pentru Naomi, ca şi când şi-ar putea da seama ce se poate întâmpla doar dacă se gândeşte suficient de mult. De dimineaţă opri alarma, apăsă butonul de *snooze* şi încercă să se mai odihnească puţin.

– Ai avut o noapte grea? întrebă Lewis.

– Teribilă.

– Vino aici.

Quinn se rostogoli în braţele soţului ei, iar el o mângâie pe spate. Se relaxă lângă el şi îi mirosi parfumul.

– Ce-ar fi să rămâi în pat, spuse el. O să pregătesc eu micul dejun pentru Isaac.

– Oricum n-o să pot dormi.

El o trase şi mai aproape, iar ea îşi îngropă capul în gâtul lui. Erecţia lui matinală apăsa pe pelvisul ei, iar trupul ei răspunse cu o îmbrăţişare inconştientă. El întinse mâna şi luă ceasul să vadă cât timp aveau.

– Dacă suntem rapizi… spuse ea.

El zâmbi şi o sărută pe gură.

Quinn avea nevoie să facă dragoste cu Lewis. Avea nevoie să se piardă în căldura atingerii lui, să-şi vadă propriul trup prin dorinţa din ochii lui. El îi scoase cămaşa de noapte şi se rostogoli deasupra ei. Degetul lui mare îi găsi sfârcul, în timp ce cealaltă mână ajunse între picioarele ei. Ea îşi săltă coapsele sub degetele lui, care îi atingeau uşor clitorisul. Trupul ei era lacom de dorinţă. „Nu te opri“, îşi spuse ea. „Te rog, Dumnezeule.“

Pumnul mic al lui Isaac bătu la uşa lor.

– Mami?

– La naiba, îi şopti ea lui Lewis.

– Mami? repetă Isaac.

– Vin imediat!

– Mă duc să verific dacă plouă, spuse Lewis, sărutând-o pe creştet.

– La naiba, repetă ea.

Mai târziu, în timp ce Quinn stătea la colţ aşteptând să dispară autobuzul lui Isaac, Georgette apăru lângă ea şi o întrebă dacă putea intra la o cafea. Trecuseră câteva zile bune de când nu mai vorbiseră.

– Desigur, spuse Quinn. Tocmai am făcut un ibric proaspăt.

– Excelent. Trebuie să fac ceva să nu mă mai gândesc la Esteban în dimineaţa

asta. Camera lui web e stricată.

Esteban, din câte ştia Quinn, era arhitectul peisagist din Miami cu care Georgette avea o relaţie virtuală.

– Cameră web? întrebă Quinn, în timp ce o conduse pe Georgette în casă. Am crezut că pur şi simplu vă scrieţi mesaje porcoase.

– Te rog. Astea sunt chestii de grădiniţă.

– Dumnezeule, sper că nu.

Cafeaua încă era fierbinte, iar ea turnă o cană pentru prietena ei şi alta pentru ea. Doctorul Bernard îi spusese că putea să bea cafea, însă nu mai mult de două pe zi. Se limita la acea cantitate, fericită că încă putea să-şi ia doza. Quinn observă că Georgette ţinea în mână telefonul mobil.

– Aştepţi telefon de la el?

– Nu-ţi face griji, nu plănuiesc să fac sex prin telefon în bucătăria ta. Poate să reziste douăzeci şi patru de ore fără mine.

– Nu ştiam că e o activitate zilnică.

– Face parte din rutina mea, spuse Georgette. Roger pleacă la birou, iar eu mă ţin de obscenităţi online cu Esteban. Apoi scriu scene de sex fierbinţi pentru cititorii mei.

– Ce viaţă structurată, spuse Quinn.

– Îmi place mult când eşti ironică. Georgette sorbi din cafea. Spune-mi ce se mai întâmplă cu tine. Am sunat zilele trecute, dar n-ai răspuns.

– Ieri? întrebă Quinn. Am fost la doctor.

– Alaltăieri. Maşina ta era aici.

Miercuri. Era ziua în care trecuse în partea cealaltă să-şi viziteze mama. Quinn îşi frecă ochii, văzând-o în gând pe vecina ei sunând la uşă şi neprimind vreun răspuns. Era aşa cum bănuise Quinn. Exista în acelaşi timp în ambele vieţi doar dacă nu trecea prin portal. Când trecea în partea cealaltă, dispărea din această viaţă.

– Probabil făceam duş, îi spuse ea Georgette.

– M-am gândit că poate ai şi tu o relaţie virtuală cu cineva, spuse Georgette.

Quinn râse.

– Fără supărare, Georgette, însă nu mi-aş înşela vreodată soţul.

– Înşelat? Cine a spus ceva de înşelat?

– Nu crezi că sexul virtual înseamnă înşelat?

– Atâta timp cât nu există atingere, e nevinovat.

– Nu există atingere?

– Lasă-mă să clarific un lucru, spuse Georgette. Nu ne atingem *unul pe altul.* Însă, pe de altă parte, asta înseamnă să te atingi singur. Şi nu mă face să vorbesc despre jucării sexuale.

Quinn aproape că vărsă cafeaua.

– Prea multe informaţii! exclamă ea.

– Tu ce credeai? râse Georgette. Că doar scriem cuvinte obscene? Când am spus că ne ţinem de obscenităţi am crezut că ai înţeles.

– Cred că pur şi simplu nu am vrut să mă gândesc la asta.

– Asta e diferenţa între noi două, spuse Georgette. Eu mă gândesc tot timpul.

– Tu şi Roger încă…

– Sigur. Poate chiar mai mult decât tu şi Lewis.

– De unde ştii cât de des o fac cu Lewis? întrebă Quinn. Nu voia să-i dea detalii, însă nici nu dorea ca Georgette să înţeleagă greşit. Spre deosebire de multe alte cupluri căsătorite, ea şi Lewis încă aveau dorinţă. Şi simţea o oarecare mândrie în asta.

– Bănuiam doar. De obicei, părinţii au mai puţină energie.

– Nu energia e problema.

– Atunci ocaziile?

Quinn dădu afirmativ din cap.

– Nu e uşor când locuieşti cu un băieţel de şase ani.

– Voi doi aveţi nevoie să fiţi singuri o perioadă. Ăsta e avantajul când nu ai copii. Eu şi Roger nu avem nici un deranj.

– Şi nu te simţi vinovată pentru prietenul tău virtual?

– De ce să mă simt? Şedinţele mele porno cu Esteban mă încing pentru chestia adevărată. Fac ca sexul cu Roger să fie şi mai bun.

– Însă în viaţa ta există alt bărbat, continuă Quinn, ridicându-se în picioare. Deschise cămara şi privi înăuntru. E un secret uriaş.

– Toţi avem secrete, spuse Georgette, ridicând din umeri. Pariez că chiar şi tu ai.

Quinn se întoarse spre prietena ei, care o privea fără să clipească. Chipul ei era atât de deschis, atât de nonconformist, încât Quinn aproape că fu tentată să o invite în subsol şi să-i arate portalul către cealaltă viaţă a ei. Ar fi eliberat-o. Însă

n-o făcu. Pur şi simplu, nu putea spune nimănui că avea două vieţi pe care le putea schimba. Chiar şi Hayden cel blând era îngrozit de idee. Dacă mai afla cineva, era posibil să încerce să o oprească.

– Eu sunt ca o carte deschisă, răspunse Quinn, răsturnând biscuiţi de grâu pe o farfurie.

Mai târziu, când Quinn coborî la subsol ca să spele rufe, îşi promise să nu treacă în partea cealaltă. Era tentată să o facă, însă conversaţia cu Georgette o făcuse să se gândească la duplicitatea acţiunii ei. Într-adevăr, era ca o înşelăciune. Era o femeie măritată, şi totuşi mai era un bărbat în viaţa ei. La naiba, mai era o *viaţă* în viaţa ei. Nu îl înşela doar pe Lewis. Îl înşela şi pe Isaac. O înşela şi pe Naomi. Îşi înşela cartierul, maşina Volvo, apartenenţa ei în Asociaţia Părinţilor.

Quinn deschise cuva, setă temperatura apei la fierbinte şi porni maşina de spălat. În timp ce aceasta se umplea cu apă, turnă detergent şi Clorox. Apoi privi cum nivelul apei creştea şi detergentul se dilua.

Lui Quinn i se păru că aude şi altceva în afară de zgomotul apei şi închise capacul ca să asculte mai bine. Nimic.

Deschise din nou cuva şi începu să arunce în ea şosete, maiouri şi alte albituri. În cele din urmă, opri maşina şi rămase să asculte din nou. Era ceva, nu-i aşa? Simţea că sunetul se auzea din fisură.

Quinn coborî vechea scândură de călcat şi se holbă la crăpătură. Atunci îşi dădu seama că ceea ce auzise nu era de fapt un sunet, ci simţise că se întâmpla ceva foarte puternic cu Eugene pe partea cealaltă. Era nervos. Nu, era isteric. Ceva îl înspăimânta şi îi implora ajutorul.

Quinn aşteptă ca acel sentiment să treacă. Cealaltă Quinn era sigur acolo cu el şi îl ajuta. Eugene o să se liniştească dintr-o clipă în alta.

Dar se înşela. Şi, cu toate că încerca să ignore rugăminţile din cealaltă parte şi să urce, şi să cureţe casa, şi să dea telefoanele zilnice, Quinn se simţea ţintuită în loc. Eugene avea nevoie de ea. Nu doar asta; se întâmpla ceva foarte tulburător. O chema.

Capitolul 14

– Ai de gând să ieşi odată de acolo?

Quinn se ridică în capul oaselor în baia din apartamentul ei din Manhattan şi îl auzi pe Eugene bătând cu putere în uşă. Îşi spusese că nu era nimic rău dacă vedea ce se întâmpla în viaţa ei cu Eugene. La urma urmei, nu avea o relaţie extraconjugală. Doar să vadă care era problema şi dacă putea ajuta. Apoi putea să se întoarcă imediat.

– Fac baie, spuse ea. Ies imediat.

– Te rog, nu te grăbi pentru mine. Eu doar trec prin cea mai mare criză din carieră.

Quinn ieşi din cadă înfăşurată în halatul ei de pluş şi deschise uşa.

– Ce e? întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

Eugene era în mijlocul dormitorului, pe care îl străbătea cu paşi mari. Părul îi era ciufulit şi ochii îi scânteiau.

– Era Andrew la telefon, spuse el, referindu-se la agentul său. Se pare că se gândesc serios să-mi dea intervalul orar de noaptea târziu la o televiziune centrală. Centrală, Quinn!

Emisiunea de televiziune a lui Eugene era la un post de televiziune local. Televiziunea centrală i se păruse un vis pe care nu-l putea atinge.

– E minunat, spuse ea.

– Centrală! Să mă ia naiba!

– Eugene, astea sunt veşti *bune*. Ar trebui să fii foarte încântat.

El se răsuci spre ea, ca şi când Quinn nu ar fi putut să-i înţeleagă punctul de vedere decât dacă îl privea fix în ochi.

– E pe muchie de cuţit. Dacă n-o să obţin slujba, o să fiu de râsul industriei. Toţi vor şti că sunt tembelul care a fost trecut cu vederea. Iar dacă primesc slujba şi nu am rating o să fie o umilire publică totală.

Aşa era Eugene. Mereu analiza veştile bune ca şi când ar fi fost apocaliptice. Pur şi simplu, nu putea accepta că i se putea întâmpla ceva frumos.

– Trage adânc aer în piept şi mai gândeşte-te la o variantă, continuă ea. Ai putea să obţii slujba şi să te descurci foarte bine.

– Asta nu mă face să mă simt mai bine.

– De ce nu?

– Nu am ceea ce e necesar ca să ai succes în televiziunea centrală. Nu sunt suficient de faimos.

– De asta te vrea toată lumea. Noaptea târziu e greu. Iar tu o să te descurci perfect.

El nu răspunse. Quinn îşi încrucişă braţele şi îl privi pe Eugene care continua să se plimbe de colo-colo. Era frenetic şi refuza să vadă vreo geană de lumină.

– Când vei afla sigur? întrebă ea.

– Abia după câteva săptămâni, după ce ne întoarcem din Fiji. Cum o să mă bucur acum de vacanţă? O să fiu îngrijorat tot timpul.

– O să fii îngrijorat doar în prima zi. Apoi o să te relaxezi. Plaja are efectul acesta asupra ta, ai uitat? Odată ce plecăm din oraş, tot stresul o să dispară. O să ne bucurăm de soare şi de ocean. O să mâncăm în linişte şi o să facem plimbări lungi. O să fie minunat. Stai jos.

El făcu ce-i spuse, iar Quinn începu să-i maseze gâtul şi umerii. În timp ce îi detensiona nodurile din muşchi, îşi aminti cât de familiar era să-l maseze aşa. În acelaşi timp era bucuroasă că era un gen de atingere din care lipsea intimitatea. Nu dorea să rişte să îşi stârnească dorinţa. Străinii îţi puteau face masaj la gât fără conexiunea sexuală a iubiţilor. Era aproape clinic.

În timp ce îl masa, Quinn văzu cu ochii minţii ceea ce ştia despre frumuseţea exotică a Insulelor Fiji. Îşi imagină soarele cald şi albastrul Pacificului, palmierii şi dealurile pline de vegetaţie, cascadele şi pădurile tropicale. Începu să se întrebe dacă ritmul relaxat şi peisajul de vis erau exact ceea ce îi lipsea şi ei. Gândul la acel paradis era aproape insuportabil de tentant.

Quinn îşi frecă degetul mare de gâtul lui şi privi pe fereastră spre Central Park. Eugene realizase atât de multe, şi totuşi nu se simţea mândru decât foarte rar. În adâncul sufletului său trebuia să ştie că avea talent şi că puţini oameni obţinuseră realizările lui. Toată acea nelinişte, îşi spuse ea, era rezultatul ideii prosteşti că, dacă îşi recunoştea capacitatea, o să piardă totul. Cinismul era talismanul lui, talismanul care îndepărta răul.

– Ai voie să fii fericit de veste, spuse ea. Nu se va întâmpla nimic rău.

El se desprinse de ea şi se ridică în picioare.

– Mai lasă-mă naibii.

– Eugene…

– Nu mă psihanaliza, da? Chiar şi terapeutul meu recunoaşte că sunt prea dus pentru asta.

– Doar încercam să te liniştesc.

– Atunci nu-mi spune că astea sunt veşti bune! ţipă el, tot mai nervos. Asta poate fi un potenţial dezastru. Quinn, ar fi trebuit să ştii deja asta!

– Nu ţipa la mine! Nu era prima dată când îi spunea asta lui Eugene. Însă acum se simţea diferit. Acum simţea… că avea dreptate. Nu merita să ţipe la ea. Se întrebă dacă faptul că era căsătorită de atâţia ani cu Lewis dărâmase zidurile şi o convinsese că merita să fie tratată cu blândeţe.

Eugene se opri în loc şi o privi. Trăsăturile lui se îmblânziră.

– Îmi pare rău, spuse el. Nu voiam să mă descarc pe tine.

– Ştiu.

– Nu ştiu ce m-aş face fără tine, şopti el, apoi o îmbrăţişă cu tandreţe.

Ea se relaxă simţind familiaritatea trupului lui. Era mai înalt ca Lewis, însă mai slab, în ciuda faptului că avea antrenor personal. Iar îmbrăţişarea era complet diferită. Era mai strânsă, mai disperată. Îşi aminti cât de pasional era să facă dragoste cu el, cum obişnuia s-o excite nevoia lacomă din ochii lui. Îl împinse.

– Aş vrea să te pot ajuta, spuse ea, însă nu pot. Nu pot să te fac fericit. Eşti prea încăpăţânat în suferinţa ta.

– Tu mă ţii întreg.

– E suficient?

– E aproape suficient. O sărută pe obraz, îi dezlegă halatul şi i-l desfăcu.

O clipă, ea şovăi. Era atât de familiar, de tentant. Iar trupul ei încă era excitat, căci nu trecuseră decât câteva ore de când ea şi Lewis se pipăiseră cu pasiune, cu răsuflarea întretăiată, însă fuseseră întrerupţi de Isaac. Terminaţiile ei nervoase erau treze şi înfometate. Dorea să fie atinsă. Eugene îşi trecu mâna peste spatele ei neted şi îi prinse fundul. Era cât pe ce să se împingă în el când îşi aminti conversaţia cu Georgette. „Nu mi-aş înşela niciodată soţul“, spusese ea. Quinn se desprinse de el.

– La naiba, Eugene! Îşi închise halatul şi îl încheie.

– Ce? Ce s-a întâmplat?

– Eu… nimic.

El făcu un pas spre ea.

– Vino aici, spuse el, chiar dacă îi despărţeau doar câţiva centimetri.

– Nu mi-am terminat baia.

El o trase din nou de halat, zâmbind.

– Te vreau şi aşa murdară.

– Opreşte-te!

– Mă exciţi când nu te laşi uşor, spuse el, cu ochii îngustaţi, apoi îşi băgă din nou mâna în halatul ei, cuprinzându-i sânul gol.

Ea se desprinse din nou.

– Vorbesc serios, Eugene.

– Uite ce greu îmi e şi n-am făcut nimic încă.

Quinn alergă în baie, trânti uşa şi o încuie. Eugene încercă mânerul.

– Lasă-mă să intru, spuse el.

– Pleacă.

– Te frec pe spate.

Cada încă era plină, iar Quinn încercă temperatura cu degetele. Se răcise, fapt care ştia că era critic pentru călătoria ei. Ea se lăsă în apă şi închise ochii, rugându-se să fie trasă rapid înapoi. Era rece. Atât de rece. Şi încă îl auzea pe Eugene bătând la uşă. În sfârşit, simţi cum e împinsă dincolo şi ultimul lucru pe care îl auzi înainte să se lase liniştea în călătoria ei fu vocea lui înăbuşită:

– Quinn, am nevoie de tine!

Când apăru din nou în subsolul ei, goală, tremurând şi zgâriată pe ambele părţi ale bustului, auzi telefonul sunând şi, în acelaşi timp, bătând cineva la uşă. O clipă îngheţă, nu ştiu ce să facă mai întâi. Îşi luă hainele şi se îmbrăcă rapid, apoi răspunse la telefon.

– Quinn Braverman? spuse apelantul.

– Da.

– Sun de la Cowitt Alarms. Sunteţi trecută ca persoană de contact în caz de urgenţă pentru reşedinţa Gilbert pe Sixteen Laurel Drive.

Oh, Dumnezeule. Adresa părinţilor ei. La uşă suna în continuare. Băgă telefonul sub bărbie şi alergă pe scări în timp ce continua conversaţia.

– E vreo problemă? întrebă ea.

– A avut loc o spargere la casa respectivă. Uşa din spate. Am înştiinţat secţia de poliţie şi au venit deja.

– Casa e în regulă? A fost furat ceva? Se uită pe vizor. Era Georgette.

– Nu deţin asemenea informaţii, doamnă. Poliţia o să vă cheme să verificaţi locul şi să completaţi un raport.

Inima lui Quinn bătea să-i spargă pieptul. Îşi imagină cum doi bărbaţi forţau intrarea şi luau ceva ce aparţinea tatălui ei. Sau chiar mamei ei. Ştia că erau hoţi profesionişti şi că probabil vor scăpa, iar asta o înfuria.

Georgette bătu din nou. Quinn deschise larg uşa şi ridică un deget ca să-i dea de înţeles prietenei ei să aştepte un minut.

– Spune-le poliţiştilor că vin acum, zise ea, apoi închise telefonul.

– Poliţie? repetă Georgette.

Quinn îi explică rapid lui Georgette ce se întâmplase, sperând că prietena ei va înţelege că nu-i ardea de vizite.

– Trebuie să merg acolo acum, spuse Quinn.

– Ştii că nu prea ai ce face, nu?

Bineînţeles, Georgette avea dreptate, însă acel gând o făcea să urle. Trebuia să poată face *ceva*.

– Trebuie să completez un raport, continuă Quinn.

– În rest totul e în regulă? Am venit pentru că mi-am uitat mobilul aici şi am bătut o mulţime.

Ah, îşi spuse Quinn. Cum putea să-i explice dispariţia ei?

– Oh, am înţeles, spuse Georgette, arătând spre părul ud al lui Quinn. Făceai duş. Îmi pare rău.

Quinn se simţi ca şi când tocmai ar fi evitat un glonţ. Încă un motiv pentru care trebuia să înceteze cu călătoriile.

– Pot să te ajut cu ceva? întrebă Georgette în timp ce intra în bucătărie să-şi ia mobilul. Vrei să-l aştept eu la autobuz pe micuţul tău?

– Nu, mulţumesc, o să mă întorc la timp. În plus, s-ar speria dacă nu m-ar vedea aşteptându-l acolo.

– Dar mă iubeşte ca pe o bunică.

Cele două ieşiră pe veranda din faţă. Quinn închise uşa în urma ei şi o încuie.

– Ştiu, răspunse ea, iar asta era adevărat. Isaac se simţea foarte bine cu Georgette, care stătea de multe ori cu el. Însă are problema asta, trebuie să mă vadă în staţia de autobuz când ajunge acasă. Trebuie să fiu acolo să-l aştept. Întotdeauna.

Un poliţist aflat în faţa casei părinteşti a lui Quinn îi explică pe îndelete că

încuietoarea de la uşa din spate fusese spartă, însă nu-şi dădeau seama dacă se furase ceva.

– Am avut de-a face cu multe spargeri în zona asta, spuse el. De obicei doar fură bijuteriile şi fug rapid.

– Deci nu aţi prins pe nimeni?

– Din păcate, nu.

Quinn şi poliţistul intrară pentru ca ea să încerce să afle ce lipsea. Când ajunseră în dormitorul principal se vedea clar că hoţii devastaseră camera, căci sertarele erau trase şi golite. Quinn tremură la gândul că nişte străini cotrobăiseră prin lucrurile acelea personale, alegând ce merita să fie furat.

Trase adânc aer în piept.

– Va trebui să-l sun pe tatăl meu, spuse Quinn. Nu ştiu dacă avea ceva de valoare aici.

Quinn căută în celelalte camere de la etaj, în care se zăreau semne că ar fi fost cercetate. Jos, totul părea în ordine. Toate aparatele electronice – combina, computerul, televizorul, care era atât de rar utilizat – erau încă acolo. Quinn ajunse în atelier şi se opri. Peisajul la care lucra mama ei când murise era încă pe şevalet, acoperit. Teancurile de tablouri înrămate erau rezemate de pereţi, iar pensulele mamei ei erau pe masă, acolo unde le lăsase. Şi totuşi ceva din acea încăpere era altfel. Atunci Quinn îşi dădu seama ce era şi simţi un fior rece. Seria de portrete de familie – ultima colecţie terminată de Nan, în care se afla şi singurul tablou care le înfăţişa pe ele două împreună – lipsea. Probabil hoţii le luaseră pentru că erau mai uşor de cărat, fiind singurele pânze fără ramă. Quinn privi în jur în atelier. Acele tablouri nu puteau să lipsească. Pur şi simplu nu puteau.

Închise ochii şi încercă să-şi imagineze tabloul cu ea şi Nan, împreună, dar separate. Nu se deranjase să-l privească ultima dată când fusese acolo.

– Ce e? întrebă poliţistul. Ce lipseşte?

– Mama mea, spuse Quinn. Am pierdut-o din nou.

În seara aceea, Quinn îi lăsă pe Isaac şi Georgette aşezaţi confortabil, urmărind canalul Nickelodeon şi bând ciocolată caldă, în timp ce ea şi Lewis se întoarseră la casa părinţilor ei să facă ordine. Hayden şi Cordell veniră şi ei să-i ajute.

Cei patru adulţi se adunară în dormitorul principal. Lewis era ocupat să

monteze din nou sertarele pe şine, în timp ce restul sortau şi împachetau teancurile de haine care fuseseră aruncate pe podea.

– Ar trebui să-i facem tatei o favoare şi să aruncăm din ele, spuse Hayden, ridicând un pulover colorat din bumbac care arăta de prin anii ’80.

Cordell ridică încă unul, aproape identic.

– Câte de-astea are?

– Aceea era perioada lui Cosby, spuse Quinn râzând.

– Am crezut că televizorul era interzis în casa asta, spuse Cordell privind-o.

– Nu era interzis, explică Hayden, ci descurajat. Tata iubea sportul… şi pe Cosby.

– Serios? spuse Cordell, ridicând încă un pulover. Probabil are zeci. Ce-o fi fost în capul lui?

– Pariez că mama trecea printr-o fază maniacală, replică Hayden. Cheltuia o groază de bani. Probabil aducea zeci şi zeci de astfel de pungi.

– Ştii ce e interesant? spuse Quinn. Că el le-a păstrat.

Quinn iubea sentimentalismul tatălui ei, mai ales că aceea era o calitate care îi lipsise mamei ei. Dacă cineva ascundea desenele, carnetele de note sau alte amintiri ale copilăriei lui Hayden şi Quinn, acela era întotdeauna tatăl lor.

– Şi tatăl tău este hârciog strângător ca tine? întrebă Cordell.

Quinn se zbârli. Nu-i plăcea când Cordell îi punea porecle lui Hayden.

– Nu cred că vreunul dintre ei e strângător.

Cordell îşi dădu ochii peste cap.

– Glumeşti? Slavă Cerului că Hayden are picioare frumoase, pentru că are un sertar plin cu pantaloni scurţi pe care nu i-a mai purtat din timpul administraţiei Clinton.

– Cred că totul e relativ, spuse Hayden. Comparativ cu tine, sunt strângător. Tu nu-ţi păstrezi nici măcar un lucru, exact ca mama noastră. Şi-a aruncat *totul*.

– Nu chiar totul, interveni Lewis, iar ceilalţi se întoarseră spre el. Mă întrebam de ce acest sertar este singurul care nu se închide şi mi-am dat seama că îl împiedică ceva. Ridică un pachet învelit în hârtie creponată albă şi legat cu aţă groasă şi galbenă. Numele lui Quinn era scris artistic pe el, cu caligrafia lui Nan. Probabil a căzut în spatele sertarului, spuse el.

– Ce e asta? întrebă Quinn, luând pachetul ponosit.

Lewis ridică din umeri.

– Deschide-l, o îndemnă Hayden.

Ceilalţi o urmăriră pe Quinn care dezlegă sfoara şi deschise pacheţelul. Înăuntru erau nişte hăinuţe roz de bebeluş, cu căciuliţă şi ghetuţe asortate. Ursuleţul desenat pe emblema de pe pieptul hăinuţei îi dădea un aspect învechit. Quinn era încurcată.

– Am mai văzut asta, spuse ea.

Hayden dădu din cap.

– Şi cred că ştiu şi unde. Ieşi în grabă din cameră şi se întoarse în câteva minute cu un album foto deschis la o pagină în care apăreau părinţii lor, Nan şi Phil, aducând-o pe Quinn nou-născută de la spital. Făcuseră poza în faţa uşii, ţinând în braţe bebeluşul adormit, îmbrăcat în aceleaşi hăinuţe roz cu ursuleţul desenat pe piept.

– Nu înţeleg, spuse Quinn.

– Le păstra pentru tine, spuse Lewis.

– Dar de ce? Nu punea niciodată deoparte nimic.

– Te-a adus acasă de la spital în hainele astea, spuse Lewis. Sunt speciale.

Quinn se întoarse către fratele ei.

– Pare acesta un lucru pe care să-l fi făcut mama?

– Nu, dar e scrisul ei. Iar felul în care e împachetat sigur e al mamei.

Quinn îşi duse mâna la burtă.

– Poate că dau prea multă importanţă, însă…

Făcu o pauză, gândindu-se ce putea spune ca să nu pară prostesc. Cum putea explica faptul că în acel cadou se ascundea un fel de mesaj, aproape ca şi când mama ei ar fi ştiut că într-o zi va avea nevoie de asemenea conexiune?

– Nu ştiu, continuă ea, însă poate asta înseamnă că, într-un fel, ea încă e aici.

Asta i se părea normal lui Quinn. Îi plăcea să creadă că nu era nevoie să treacă dincolo ca să fie aproape de mama ei. Poate că spiritul ei rămăsese acolo. Cordell îşi băgă braţul sub un teanc de haine, apoi scoase mâna ca şi cum s-ar fi trezit din morţi.

– Ooh! Un mesaj de dincolo!

Hayden îl ignoră şi i se adresă surorii lui.

– Cred că poţi să îi dai ce semnificaţie vrei tu.

Quinn duse hăinuţele la nas şi le mirosi. Îşi imagină un trup micuţ şi cald înăuntrul lor.

– O să o aduc acasă de la spital în astea. Îi aruncă o privire lui Lewis ca să-i verifice reacţia, iar el îi întâlni ochii. Mesajul care trecu între ei era unul de speranţă şi de teamă. Speranţa că, într-adevăr, o vor putea aduce pe Naomi acasă de la spital. Teamă că mama ei le lăsase de fapt hăinuţele de înmormântare ale copilului.

– Cred că va fi cea mai tânără participantă la *Ce nu trebuie să porţi*, spuse Cordell, râzând.

– Total nepotrivit, spuse Hayden, întorcându-se spre el. Apoi îşi privi din nou sora. Îmi pare rău, când lucrurile devin prea sentimentale începe să facă glume proaste.

Cordell îşi încrucişă braţele.

– Nu te scuza în locul meu, îi spuse el lui Hayden. Nu sunt vreunul dintre elevii tăi. Sunt adult.

– Ai dreptate, răspunse Hayden. Îmi pare rău.

– *Ţie* îţi pare rău? spuse Quinn, foarte conştientă că nu trebuia să se bage. Însă pur şi simplu nu se putea stăpâni să nu-i ia apărarea fratelui ei mai mic. Cordell nu ar fi trebuit să se poarte aşa cu el. Ar trebui să fie blând şi recunoscător. Nu-l lăsa să întoarcă asta în favoarea lui, Hayden. Nu tu eşti cel care se poartă ca un ticălos.

– Quinn, fără supărare, spuse Cordell, însă asta nu este treaba ta.

– Ba *este* treaba mea, pentru că e fratele meu şi nu îmi place felul în care te porţi cu el

– Nu crezi că ceea ce simte *el* e mai important decât ce simţi *tu* în legătură cu asta?

– Spun doar că merită ceva mai bun.

– Adică ceva mai bun ca mine?

Gândul că tânărul considera acea idee de neconceput o scoase din sărite pe Quinn.

– Nici măcar nu poţi să-ţi imaginezi, nu? Cine ar putea fi mai bun ca tine? Darul lui Dumnezeu în comunitatea de homosexuali!

– Scuteşte-mă cu homofobia ta, spuse Cordell.

– Dacă am impresia că egoul tău este cât Prospect Park, pufni Quinn dezgustată, asta nu înseamnă că sunt homofobă.

– Gata, gata, spuse Hayden. Cred că se merge prea departe.

Lewis aprobă.

– Cred că suntem cu toţii obosiţi, interveni el.

– Eu nu sunt obosită, insistă Quinn. Sunt nervoasă.

– Ştiu că treci prin greutăţi mari, spuse Cordell, cu mâna pe piept, ca şi când ar fi putut să-i simtă durerea în propria lui inimă, însă asta nu-ţi dă dreptul să te porţi urât cu ceilalţi.

Quinn rămase înmărmurită. Ce tupeu pe el să fie atât de condescendent! Îi venea să explodeze, să-i spună să iasă naibii din casă şi să nu se mai întoarcă vreodată. Însă bietul Hayden! Ar fi distrus dacă ea şi Cordell s-ar certa.

Lewis, care îi simţea agitaţia, o cuprinse cu braţul.

– Cred că e vremea să încheiem.

– Încă mai avem multe de făcut, spuse Quinn.

Hayden se apropie şi o îmbrăţişă.

– Eşti bine? întrebă el.

– Sunt bine. Îşi frecă fruntea, simţind cum o ia durerea de cap. Sau poate că nu. Nu ştiu, cred că cel mai bine ar fi să vă duceţi acasă.

– Ne dă afară, spuse Cordell.

Hayden o sărută pe frunte.

– Te sun mâine.

Quinn încuviinţă din cap, apoi Hayden plecă cu prietenul lui, care nu se putu abţine să nu facă o glumă în timp ce coborau scările spre uşa de la intrare.

– Măcar nu va trebui să împachetăm puloverele alea urâte.

– Taci din gură, Cordell, spuse Hayden după o clipă de tăcere.

Capitolul 15

Neglijeul subţire şi alb în care se îmbrăcase Quinn o făcuse întotdeauna să se simtă sexy. Însă acum, cu sânii umflaţi şi sfârcurile înnegrite ieşite prin materialul diafan se simţea aproape stânjenită de senzualitatea ei. Se gândi să se schimbe într-una dintre cămăşile ei de bumbac obişnuite, însă se stăpâni. Era foarte firesc să fie foarte sexy. Lewis o să se excite şi ea ardea de nerăbdare să se culce cu el. Era mai mult decât hormonii dezlănţuiţi ai sarcinii. După acel *Isaac interruptus* de dimineaţă, după cum îl numise Lewis, era gata de acţiune.

Ieşi din baie şi intră în dormitor, unde soţul ei citea o carte despre încălzirea globală.

– Ceva nou în ştiinţa schimbării climatice? întrebă ea.

El ridică privirea şi o măsură din cap până-n picioare.

– Temperatura e clar în creştere. Hai aici.

Lăsă cartea jos, iar Quinn se urcă în pat lângă el. Se sărutară, iar el îi îndepărtă o şuviţă de pe faţă.

– Eşti bine? întrebă el.

– Da, răspunse ea. Într-adevăr, temperatura era în creştere. Simţea un mare val de căldură, ca şi când ar fi înghiţit foc.

– Îmi pare rău pentru tablouri, spuse el.

– Şi mie, răspunse ea, însă nu prea se gândea la altceva decât la pulsaţia dintre picioare.

El o sărută într-un colţ al gurii, apoi în celălalt.

– N-aveai nevoie să te stresezi în plus acum.

– Iar Cordell… adăugă ea.

El nu răspunse.

– A fost un ticălos, continuă ea. Nu-i aşa?

Lewis ridică din umeri.

– Pur şi simplu era Cordell.

Quinn se retrase şi privi chipul soţului ei.

– Crezi că am exagerat?

– E de înţeles.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că e de înţeles că acum eşti puţin mai… emotivă.

– Nu crezi că Cordell s-a purtat ca un ticălos cu fratele meu?

– Cred că pur şi simplu era el însuşi, şi la fel era şi Hayden. Se descurcă şi singuri, Quinn. Chiar nu este treaba noastră.

Quinn se gândi o clipă la asta.

– Hayden crede că îmi proiectez propriile nevoi emoţionale asupra lui.

Lewis nu răspunse.

– Şi tu crezi acelaşi lucru? insistă ea.

– Cred că toţi facem asta, mai ales când suntem supuşi stresului. Draga mea, nu eşti făcută din piatră. Vine o clipă când rămâi fără resurse.

Quinn se ridică în capul oaselor şi îşi potrivi perna la spate.

– Vorbeşti ca şi când eu aş fi singura supusă stresului. Dar tu?

– Nu am spus niciodată că nu sunt supus stresului.

– Dar nu vorbeşti niciodată despre asta. Sau, cel puţin, nu cu mine.

– Ai destule pe cap.

– Dar am nevoie să ştiu ce simţi. Nu poţi să mă laşi deoparte. Nu ne face bine.

El oftă şi se ridică şi el, rezemându-se de capul patului lângă ea.

– Ce vrei să ştii?

– Vreau să ştiu… Quinn se aplecă şi aprinse o lumină. Vreau să ştiu ce simţi faţă de acest copil.

El privi în gol, cu ochi pierduţi, şi avu nevoie de câteva minute ca să răspundă.

– Mi-e frică, răspunse el într-un final.

Quinn aşteptă ca el să continue, însă nu o făcu.

– Mai mult, îl îndemnă ea.

– Nu ştiu ce altceva vrei să spun.

– Vreau să-mi spui tot ceea ce ai putut să le spui mamei şi surorii tale sau lui Georgette. Te abţii. Simt asta. Crede-mă, nimic din ce-ai putea spune nu e la fel de rău decât să mă laşi pe dinafară.

El îi luă mâna şi o privi lung. Lui Quinn i se păru că avea o privire de om rănit.

– Cea mai grea parte din toată povestea asta, spuse el, e că nu te pot proteja. Nu pot să îndrept lucrurile.

– Eşti mai îngrijorat pentru mine decât pentru copil.

– Bineînţeles că sunt. Te iubesc. Pentru mine copilul e doar ceva abstract, mai ales că…

– Mai ales că ce?

El scutură din cap.

– Că poate nici nu se va naşte? încercă ea.

– Da.

– Şi presupun că te-ai gândit la avort.

– Da, desigur, răspunse el.

– Şi de ce nu mi-ai spus?

El trase cuvertura peste ei.

– Îţi aminteşti de soţii Ackley? întrebă el.

Robert şi Faye Ackley erau un cuplu care locuiseră pe acelaşi palier cu ei în blocul din Queens. Cele două familii se împrieteniseră, iar într-o sâmbătă noapte, când plănuiseră să iasă la cină împreună, Faye bătuse la uşă şi le spusese că nu mai putea veni, căci ea şi Robert se despărţiseră. Quinn şi Lewis o invitaseră înăuntru şi îi ascultaseră povestea tristă. După cum spunea Faye, problemele lor începuseră cu mai mulţi ani în urmă, când rămăsese însărcinată cu al treilea copil. Robert spusese că nu-şi permiteau încă unul, apoi insistase să facă un avort pe care ea nu şi-l dorea. Ea crezuse atunci că putea să treacă peste asta, dar se înşelase. Nu ştia dacă putea să-l ierte vreodată, iar criza din căsătoria lor se adâncise prea mult.

– Noi nu suntem familia Ackley, răspunse Quinn.

– Ştiu, însă nu vreau să te pun vreodată în asemenea situaţie.

– Deci crezi că trebuie să fie în întregime decizia mea?

– Poate nu în întregime, dar aproape. Aproape în întregime decizia ta, da. Trebuie.

– Însă dacă ai avea un vot, ai vota pentru avort?

El întinse mâinile, iar ea se aplecă spre îmbrăţişarea lui. El o sărută pe creştet.

– Chiar vrei să-ţi răspund la asta?

– Da, însă nu vreau să îmi spui ce simţi faţă de mine. Vreau să-mi spui cum te-ai simţi să fii tatăl unui copil care ar putea avea un handicap.

– Îţi mai aminteşti zborul acela la Daytona Beach de care ţi-am povestit?

Îşi amintea. Când era la facultate, Lewis şi câţiva prieteni zburaseră în Florida în vacanţa de primăvară. Erau la 9 000 de metri în aer când unul dintre motoare

luase foc, iar stewardesa îi spusese lui Lewis să facă schimb de locuri cu bătrânul care era în faţa ieşirii de urgenţă, pentru orice eventualitate. Dorea să se asigure că pasagerul de lângă trapă era suficient de puternic cât să o deschidă.

– Bineînţeles că îmi amintesc. Ai spus că e cel mai înfricoşător lucru care ţi s-a întâmplat vreodată.

Lewis dădu din cap.

– Asta e şi mai înfricoşător.

Luni, Quinn şi fratele ei îi duseră pe Isaac şi pe un prieten de-al lui la Muzeul Copiilor din Long Island. Era Ziua lui Columb şi, chiar dacă Lewis trebuise să meargă la serviciu, şcolile erau închise, iar locul se aglomerase. Isaac şi prietenul său nu aveau nimic împotriva mulţimii. Ba chiar zgomotul şi energia îi stârneau şi mai mult. Quinn şi Hayden mergeau în urma lor vorbind, în timp ce băieţii treceau de la o expoziţie la alta.

– Cordell s-a întors în L.A., îi spuse Hayden lui Quinn.

– Serios? Am crezut că a acceptat deja rolul în serial.

Hayden ridică din umeri.

– A apărut altă audiţie şi mi-a spus că vrea să încerce totul. Un rol într-un film pentru marele ecran e obiectivul lui adevărat. Mereu a fost.

– Şi asta ce înseamnă pentru voi doi?

– Asta depinde dacă primeşte sau nu rolul.

„Uită-l“, ar fi vrut ea să spună. „Nu te merită.“ Însă nu voia să se bage iarăşi. Îi strânse mâna.

– Mamă, uite! strigă Isaac.

Quinn îl privi pe fiul ei care stătea pe o platformă mică şi rotundă, înconjurat de un şanţ plin cu săpun lichid spumos. Prietenul lui, Ethan, trăgea de un scripete, iar un inel uriaş se înălţă deasupra lui Isaac, trăgând în sus pelicula de săpun, până când Isaac fu închis într-o bulă cilindrică uriaşă de săpun. Râdea şi ţipa încântat.

După ce încercă şi Ethan, amândoi insistară că era rândul unchiului Hayden. Se urcă pe platformă, iar băieţii traseră până când inelul ajunse deasupra lui.

Quinn nu se putu abţine. Îşi băgă degetul prin pelicula de săpun şi o sparse.

– Încerci să-mi spargi bula? întrebă Hayden, coborând de pe platformă. Îi făcu cu ochiul surorii lui, care începu să râdă.

– Dacă aş putea…

Băieţii îşi continuară drumul şi urcară scările, urmaţi de Hayden şi de Quinn.

– Ştiu că tu crezi că mi-ar fi mai bine fără el, spuse Hayden. Însă el e tot ce mi-am dorit. Şi înţeleg că poate să fie nerespectuos, şi imatur, şi cu alte o mie de defecte. Însă mai poate fi şi inteligent, şi spontan, şi poate să-mi facă viaţa o plăcere. E potrivit pentru mine. Şi cred că şi eu sunt potrivit pentru el.

– Nu trebuie să mă convingi pe mine, Hayden.

– Doar încerc să pregătesc terenul ca să îţi pot cere o favoare, spuse el.

Isaac şi Ethan alergară spre o încăpere plină cu instrumente de percuţie din toată lumea. Treceau de la unul la altul, atingându-le şi făcând cât de mult zgomot puteau.

– Ce e? îi spuse Quinn fratelui ei, chinuindu-se să îl audă prin acea debandadă.

– Când se întoarce, ai putea să vorbeşti cu el şi să rezolvaţi lucrurile?

– Mi-era teamă să nu îmi ceri asta, spuse ea chiar când Isaac găsi tobele bongo.

Hayden n-o auzi, iar Quinn îl trase pe fratele ei afară din cameră, unde era mai linişte.

– Te rog, Quinn, continuă Hayden.

Îşi aminti de conversaţia pe care o avusese cu Lewis cu o noapte în urmă şi şi-i imagină pe Hayden şi pe Cordell având propria conversaţie. Probabil că fratele ei îi ceruse lui Cordell să fie cel care îndreaptă lucrurile, iar el refuzase.

Uşa sălii de percuţie se deschise, iar Isaac şi Ethan ieşiră, alergând către următoarea expoziţie.

– N-ar trebui să îl laşi să îşi bată joc de tine, spuse Quinn, în timp ce-i urmau pe băieţi.

– E mai sensibil decât îţi închipui. Felul în care se poartă când e în preajma ta şi a lui Lewis e doar modul în care Cordell vrea să atragă atenţia. În preajma mea e mai deschis şi mai sensibil.

– Mi-e greu să-mi imaginez asta.

– Ştiu că îl urăşti, se încruntă Hayden.

– Nu îl urăsc. Pur şi simplu… te iubesc. Te iubesc şi îmi pasă de tine, şi vreau să te văd fericit.

– *El* mă face fericit, Quinn. Îl iubesc. Hayden arăta ca şi când îi venea să plângă. Şi sunt îngrijorat că el o să folosească orice scuză ca să mă părăsească.

– Atunci…

– Nu, o întrerupse el. Te rog. Nu-mi spune că atunci relaţia asta nici nu ar trebui să mai existe. Nu sunt ca tine, Quinn.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că nu trăiesc cu spaima că persoana pe care o iubesc cel mai mult o să dispară.

– Aşa mă vezi tu? întrebă Quinn.

Auzi vocea unui copil care striga „Mamă! Mamă!“ şi îşi dădu seama că era Isaac.

– Vin imediat! strigă ea şi se gândi la teama lui iraţională de a nu o pierde. Poate că nu avea nici o legătură cu faptul că simţise că ea putea dispărea printr-un portal. Poate pur şi simplu o învăţase de la ea.

În ziua următoare, obstetriciana lui Quinn o sună să-i spună că veniseră rezultatele de la amniocenteză şi că acestea nu erau „deloc ieşite din comun“. O clipă, lui Quinn i se tăie răsuflarea, gândindu-se că astea puteau fi veşti bune. Oare era posibil ca rezultatele să fie în conflict cu raportul ecografiei? Oare era vorba de un miracol? Poate imaginile minţiseră şi totul era o greşeală. Dar nu, prietena ei medic continuă să-i explice că nivelul de proteine alfa era clar ridicat, aşa cum se aşteptaseră şi ei, aşa cum era firesc când era vorba de un defect al tubului neural.

Quinn lua notiţe în timp ce vorbea doctorul, însă după aceea abia mai putea să fie atentă. Ce diferenţă era că nu se găsiseră anomalii cromozomiale şi că nu exista pericolul unor boli precum sindromul Down, spina bifida şi fibroză chistică? Copilul ei rămânea desfigurat, încă în pericol să moară sau să rămână cu afecţiuni teribile ale creierului.

Quinn avu foarte puţin timp să proceseze informaţia. Primise telefonul chiar când îl pregătea pe Isaac pentru antrenamentul de fotbal, aşa că plecă în grabă. Îi promise lui Sally că o să sune dacă mai avea întrebări şi închise telefonul. Îl ajută rapid pe fiul ei să îşi încheie pantofii de sport cu crampoane şi să-şi pună apărătorile, apoi îl urcă în maşină. Pentru că în acea zi Quinn era mama responsabilă cu gustările, opri întâi la Dunkin’ Donuts să cumpere o cutie cu gogoşi Munchkins pentru copii şi un recipient cu zece ceşti cu cafea caldă pentru ca mamele să se încălzească în timp ce copiii alergau pe teren.

Când ajunse acasă avu timp să bage un pui la cuptor, să îl ajute pe Isaac cu

temele, să-i facă baie, să împacheteze rufele şi să golească maşina de spălat vase înainte să se întoarcă Lewis.

– Cum ţi-a fost ziua? întrebă el.

Se auzi ceasul cuptorului. Quinn luă mănuşa şi scoase puiul.

– Am primit rezultatele de la amnio, răspunse ea.

– Şi?

– Am scris. Făcu un semn cu bărbia.

Lewis luă pagina şi o citi în timp ce Quinn aşeză cu grijă tava şi mută puiul pe un tocător de lemn. Îndepărtă aburul şi, cu toate că încă era prea fierbinte ca să fie tăiat, scoase foarfeca pentru pui, înfipse colţul de jos în burta puiului şi strânse mânerul, tăind spre pieptul păsării.

Lewis lăsă jos hârtia.

– Miroase bine, spuse el.

– Doar atât ai de spus? întrebă ea, privindu-l.

– Nu sunt veşti, Quinn. Este exact ceea ce aşteptam să auzim.

Ea continua să taie pasărea.

– Totuşi…

– Totuşi ce?

– Nu ştiu, Lewis. După conversaţia noastră de noaptea trecută am crezut că o să fii mai deschis cu mine.

– Şi ce vrei să-ţi spun? Că sufăr din cauza asta? Bine, sunt nefericit. Te ajută cu ceva?

– Mă ajută pentru că am nevoie să ştiu ce simţi, spuse ea, lăsând foarfeca din mână.

El îşi încrucişă braţele.

– Nu ştiu cât de deschis o să pot fi.

– Nu fi aşa, spuse ea.

– Aşa cum?

– Ca şi când ai crede că e stupid să spui ce simţi.

El desfăcu braţele şi expiră.

– O să răspund la toate întrebările pe care le ai.

Isaac strigă de la etaj, iar Quinn oftă, resemnată cu faptul că discuţia nu ducea nicăieri.

– E în baie? întrebă Lewis.

Quinn încuviinţă din cap şi îşi şterse mâinile pe prosopul de bucătărie.

– Mă duc eu, spuse Lewis strângându-i umărul.

– Vezi să fie clătit bine de şampon.

Mai târziu, când vasele fură spălate, iar din pui mai rămăsese doar o grămadă de oase pe care o aruncă la gunoi, Quinn privi pe fereastră în timp ce Lewis ducea punga la tomberon. Îl văzu aruncând o privire spre casa lui Georgette, apoi alergând acolo când vecina lor ieşi pe uşa din faţă. Se părea că avea multe să-i spună, căci începu imediat să vorbească şi nu se opri o vreme destul de lungă. Georgette mai scotea din când în când câte o exclamaţie, însă de cele mai multe ori dădea din cap. Totul continuă aşa aproape cincisprezece minute. În sfârşit, ea îl îmbrăţişă pe Lewis cu căldură, iar el se întoarse alergând acasă.

În ziua următoare, Quinn nu-şi putu stăpâni un sentiment de nelinişte care părea să-i cuprindă toate gândurile ce-i treceau prin minte. Chiar când crezuse că-l convinsese pe Lewis că era bine să se deschidă în faţa ei, se părea că acesta se îndepărta şi mai mult. Asta nu făcea decât să-i sporească panica faţă de posibilitatea să piardă copilul, dar şi spaima de a creşte un copil cu dizabilităţi. În plus, încă îi era teamă că viaţa amoroasă a fratelui ei avea să-l împingă la depresie.

Şi totuşi, Quinn refuză să treacă prin portal ca să fugă de probleme. Apropierea aceea de Eugene o învăţase că trebuia să rămână în viaţa asta şi să-şi înfrunte problemele. Fuga în cealaltă viaţă nu era doar un refugiu. Era înşelăciune.

Quinn se hotărî să-şi pună capăt neliniştilor făcând ceva. Ştia că toate acţiunile care ar face-o să se simtă că deţine controlul o vor ajuta. Aşa că se duse la casa părinţilor ei să verifice noua încuietoare de la uşa din spate şi să se asigure că totul era în regulă. Poate că asta va fi suficient cât s-o liniştească.

Când ajunse acolo, locul era exact aşa cum îl lăsase. Noua încuietoare de la uşa din spate era sigură, iar sistemul de alarmă funcţiona. Desigur, tablourile încă lipseau, iar Quinn se simţea ca şi când o parte din sufletul ei ar fi dispărut odată cu ele.

Se plimbă la primul etaj al casei şi se întoarse de fiecare dată în acelaşi loc din camera de zi, în faţa unui dulap mare şi vechi, de anticariat. Era o zonă care-i dădea un sentiment teribil. Ceva de aici o îngrozea.

Oare era doar faptul că mama ei o avertizase întotdeauna să nu se apropie de

acest obiect de mobilier? Poate că asta era. Când era copil, fusese instruită să îl ocolească cu grijă. De fapt, era singurul lucru din casă în privinţa căruia mama ei fusese atât de categorică. Acum, că se gândea la asta, i se părea ciudat că mama ei mutase acest obiect interzis din sufragerie în această zonă care era în drumul tuturor.

Se întrebă dacă obiectul de mobilier fusese doar o scuză ca să o ţină departe de acel loc. Însă dacă era aşa, care era adevăratul motiv? De ce anume o protejase mama ei? Quinn încercă să se concentreze asupra unei amintiri vagi, de dinainte ca acel dulap vechi să fi fost adus în cameră. Nu avea mai mult de patru ani. Oare nu cumva simţise ceva şi încercase să vorbească despre asta cu mama ei? Acela fusese momentul în care acel dulap greu fusese adus din sufragerie, unde se potrivea cu decorul, în acest colţ al camerei de zi.

Quinn îşi puse mâinile pe dulap şi închise ochii. Şi simţi în câteva clipe. Sub el era un portal. Însă nu era acel tip de pasaj cu care era obişnuită. Acesta era rece. Quinn nu simţea altă viaţă pulsând de cealaltă parte. Simţea moarte.

Se trase înapoi, înspăimântată. Ce naiba era asta? Şi de ce simţea că avea legătură cu costumul de bebeluş pe care i-l lăsase mama ei?

Aşa speriată cum era, Quinn trebuia să afle mai multe, să se apropie şi mai mult de portal. Mobila era prea grea ca să o poată împinge fără să se rănească, aşa că se întinse pe podea şi îşi băgă degetele printre picioarele scurte ale dulapului masiv. Când se apropie şi mai mult, simţi un fior rece care îi trimise un curent electric de spaimă pe şira spinării. Se trase înapoi şi se ridică în picioare.

Înspăimântată şi confuză, Quinn începu să se plimbe prin cameră. De ce simţea că mama ei murise în acest loc? Nu avea logică, pentru că ştia că Nan luase supradoza în baia de la etaj.

„Curaj!“ îşi spuse ea, apoi începu să golească dulapul. Trebuia să termine înainte să-şi piardă minţile. Scoase toate farfuriile pictate manual, fragmentele de ceramică, sticlă suflată, artă africană şi sculpturile de porţelan pe care le colecţionase mama ei de-a lungul anilor. Scoase cu grijă rafturile de sticlă de sus şi sertarele de lemn de jos. Acum că era mult mai uşor, dulapul putea fi împins. Quinn îşi propti tălpile pe podea, îşi rezemă spatele de el şi împinse. Dulapul se mişcă imediat.

Quinn se aplecă şi se aşeză cu picioarele încrucişate şi cu faţa la o crăpătură dintre plăcile parchetului de lemn masiv. Amintirea vagă a momentului în care

descoperise acel loc când era copil devenea mai clară. Însă acum se simţea diferit şi o cuprinse o greaţă din ce în ce mai mare. Sentimentul se înrăutăţi tot mai mult, până când Quinn nu se mai putu mişca. Îi era rău şi era foarte slăbită. Ştia că putea să lupte cu asta, dar somnul îi mângâia marginile conştienţei şi o ademenea. Capul i se îngreuna tot mai mult, aşa că se lăsă pe podeaua rece şi simţi cum alunecă.

Pe măsură ce pierdea lupta cu propria conştienţă, degetele de la mâini şi de la picioare îi amorţeau, ia ea simţea că moare. Sau poate copilul ei era cel care murea.

Copilul ei? Dumnezeule, nu! Se chinui să se trezească şi îşi adună toată forţa ca să se târască din acel loc. Cu cât se îndepărta mai mult, cu atât devenea mai puternică. Iar când se simţi suficient de bine cât să se ridice, ieşi împleticindu-se din casă şi se îndepărtă cu maşina.

Capitolul 16

Drumul spre casă îi era suficient de cunoscut lui Quinn ca să-şi permită să-şi pună creierul pe pilot automat. Fu scoasă din transă de sunetul telefonului.

– Ştii pantalonii aceia crem pe care i-am purtat la aniversarea a patruzeci de ani a lui Allen?

Era Lewis. Îl puse pe difuzor.

– Poftim? întrebă ea.

– Mă întrebam dacă încă sunt la spălătorie sau în şifonierul meu.

– Pantaloni crem?

– Eşti bine? întrebă el. Pari terminată.

Ea încercă să vorbească, să-i spună despre teroarea prin care tocmai trecuse, însă nu reuşi să scoată decât un suspin care imediat se transformă într-un plâns atât de puternic, încât fu nevoită să oprească maşina.

– Draga mea, ce s-a întâmplat?

Ea nu putea vorbi.

– Quinn? Vrei să vin acasă?

– Nu. Sunt bine… tocmai am fost la casa părinţilor mei. Acolo am avut o senzaţie înfiorătoare. Despre mama, despre… Îşi înghiţi nodul din gât, amintindu-şi de ce nu-i spusese niciodată lui Lewis despre portaluri. Şi poate că el nu avea nevoie să fie protejat de adevăr, însă ea păstrase secretul atâta timp, încât pentru a-l spune acum avea nevoie de mai multă energie decât dispunea în acel moment.

– Am simţit că mor, spuse ea.

– Oh, draga mea. Ai trecut prin atâta stres.

– Cred că s-a petrecut ceva ciudat cu mama, ceva ce nu am ştiut niciodată. Şi cred că are legătură cu mine.

– Ştii, după-amiază am o singură întâlnire. Pot să o anulez şi să vin imediat acasă.

– Nu e nevoie, spuse ea.

– Eşti sigură?

Oare era? Poate ar trebui să accepte ajutorul lui acum. Însă oare ce ar putea el să facă pentru ea? Nu, nu dorea decât un pic de timp ca să se liniştească.

– Mă descurc, spuse ea. Şi ai dreptate – sunt foarte stresată. O să ajung acasă şi mă odihnesc.

Exact asta şi făcu, însă tocmai când se aşeză auzi soneria de la uşă. Era Georgette, cu altă bucată de prăjitură cu banane. Quinn făcu ceai de plante pentru amândouă şi se aşezară la masa din bucătărie.

– Nu arăţi prea bine, spuse Georgette.

– Sunt obosită.

– Doar atât?

– Stresată, spuse Quinn, amestecând în ceai. *Foarte* stresată.

– Poate ar trebui să stai o vreme departe de casa părinţilor tăi.

Quinn ridică privirea, surprinsă.

– De unde ştii că am fost acolo?

– Hm?

Quinn se ridică în picioare.

– Te-a sunat Lewis?

– Nu te supăra.

– Cum să *nu* mă supăr? Mie nu îmi spune absolut nimic, în schimb aleargă la tine să-şi verse oful.

– Nu e chiar aşa, Quinn.

– Atunci cum e?

– E îngrijorat în privinţa ta.

– Atunci ar trebui să vorbească cu *mine!*

– Când ajunge acasă diseară…

– *Te rog*, nu-mi da mie sfaturi despre cum să-mi fac căsnicia să meargă! Tu n-ar trebui să vorbeşti. Quinn îşi duse mâna la gură. Oh, Dumnezeule. Îmi pare rău. N-am vrut să spun asta.

Georgette făcu un semn cu mâna, apoi îşi îmbrăţişă prietena.

– E în regulă, spuse ea. Ai dreptate, nu mă pricep absolut deloc la căsnicii. Dar ştiu un lucru. Tu şi Lewis aveţi nevoie să fiţi un timp singuri.

Quinn nu-şi putea imagina cum ar fi ajutat „timpul singuri“ dacă Lewis nu vorbea cu ea, iar până să ajungă el acasă neliniştea ei fusese înlocuită de furie. Rămase bosumflată tot timpul cinei, răspunzându-i la întrebările despre starea ei doar cu propoziţii scurte precum „Sunt bine“ sau „Nu-ţi face griji“.

– Sigur eşti bine? întrebă el.

Ea îşi dădu ochii peste cap. De ce n-o lăsa pur şi simplu în pace? Nu vedea că n-avea chef de vorbă?

– Nu contează, spuse ea.

– Pari furioasă.

– Las-o baltă, Lewis.

– Draga mea, cum să te ajut dacă nu-mi spui ce este cu tine? întrebă el.

Asta puse capac la toate.

– Deci nu-ţi place când nu vorbesc cu tine, nu? replică ea, scrâşnind din dinţi.

– Poftim?

– Cum naiba crezi că mă simt *eu* când tu eşti ca o piatră în preajma mea şi apoi alergi la Georgette să-ţi verşi amarul?

– Poftim?

– Te-am văzut aseară alergând să vorbeşti cu ea. Iar azi, primul lucru pe care l-ai făcut după ce ai vorbit cu mine a fost să o suni pe Georgette să discuţi cu ea despre asta!

– Draga mea…

– Aseară, continuă ea, ai făcut mare tam-tam că eşti alături de mine. Şi eu sunt alături de tine, Lewis, numai că se pare că tu poţi vorbi cu toată lumea, mai puţin cu mine!

– Linişteşte-te.

– *Nu* mă liniştesc! Deja plângea. Eşti cel mai important om din viaţa mea şi mă laşi deoparte.

El o prinse de umeri.

– Quinn, ascultă-mă. Motivul pentru care m-am dus aseară să vorbesc cu Georgette a fost pentru că plănuiam o surpriză pentru tine.

– Poftim? spuse ea. Era ca şi când vântul şi-ar fi schimbat brusc direcţia. Sau încetase pur şi simplu să mai bată.

– De ziua ta, spuse el. Mă gândeam că avem nevoie de un timp împreună. Timp să ne distrăm şi să uităm de orice altceva. Aşa că am sunat-o pe mătuşa ta şi am întrebat-o dacă e liberă casa ei de la lac. Apoi am rugat-o pe Georgette să stea cu Isaac. Vreau să te duc undeva în weekend, draga mea. Am aranjat totul. Urma să-ţi spun mâine.

– Ai făcut asta pentru mine?

– Da!

Quinn se prăbuşi la pieptul lui.

– Oh, Lewis.

– Chiar avem nevoie de asta, rosti el blând.

– Da, avem.

– Deci eşti de acord? întrebă el. Vrei să facem această excursie?

Da, voia. De fapt, părea ca o reţetă de salvare a vieţii. Excursia aceea era exact refugiul de care avea nevoie. În loc să alunece prin portal către altă viaţă, putea să se refugieze chiar în braţele soţului ei. Însă nu va fi ceva cu adevărat romantic decât dacă erau de acord să fie o evadare lipsită de stres. Acea excursie era o şansă să se întoarcă în timp înaintea sarcinii, înainte chiar să devină părinţi. Şi, după cât îl bătuse la cap să se deschidă în faţa ei, aproape că nu-i veni să creadă ceea ce spuse în continuare.

– Cu o singură condiţie, răspunse ea.

– Şi anume?

– Să nu vorbim despre copil. Vreau să fie o excursie doar pentru noi.

Analiza lui Quinn – nr. 5

Quinn ca elevă de liceu. La început, Nan se gândise să îi înfăţişeze corpul într-o poziţie de adolescentă, de exemplu aşezată într-o parte, cu picioarele peste unul dintre braţele scaunului. Sau pe podea, cu picioarele ridicate pe scaun, pentru ca privitorul să o vadă cu susul în jos. Însă ambele i se părură banale. Nu dorea ca tabloul să pară o scenă din *Bye Bye Birdie*.

Adolescenţa însemna îndepărtarea de familie şi apropierea de prieteni. Însă nu era un tablou despre pubertate. Era un tablou despre Quinn. Iar Nan considera că aceea era vârsta la care fiica ei începuse să-şi dea seama că se despărţea cu adevărat de mama ei şi că se transforma într-o persoană complet diferită. Aşa că Nan o înfăţişă pe scaun, cu genunchii la piept, pe care îi ţinea cu braţele. Se îmbrăţişa singură.

Nan se simţea mulţumită de acel tablou. Avea o direcţie foarte clară şi considera că se potrivea perfect cu celelalte tablouri. Însă după ce lucră la el câteva zile, privi pânza şi văzu ceva ce nu-şi dăduse seama că era acolo. Quinn nu-şi îmbrăţişa doar neînţelegerile. Se alina singură, era propria ei mamă.

„Oare te-am dezamăgit?“ se întrebă Nan. Toţi aceşti ani îşi spusese că nici unul dintre copiii ei nu suferiseră din cauza bolii ei. Da, erau perioade în care depresia o răpea de lângă ei, însă tatăl lor le fusese alături. Şi, cu siguranţă, faptul că fuseseră nevoiţi să se adapteze cu o mamă care suferea de tulburare bipolară îi făcuse mai puternici şi îi învăţase ce e mila.

Însă acum, când o privi pe fiica pe care o crease pe pânză, Nan simţi că aceasta îi aducea un reproş. Felul în care o privea Quinn avea ceva acuzator.

– Ce am făcut? întrebă Nan cu voce tare.

Capitolul 17

Cu bicicletele legate în spatele maşinii, Quinn şi Lewis se îndreptară spre nord, traversară podul Throgs Neck şi o luară spre Taconic Parkway. Era o autostradă mai veche, cu benzi înguste şi curbe abrupte, însă era drumul preferat al lui Quinn spre casa de vacanţă a mătuşii ei, Bunny, din Massachusetts, mai ales toamna.

Alegerea ei fu răsplătită de un spectacol de culoare care o încuraja din toate părţile. Cu o săptămână în urmă, jumătate dintre frunze erau încă verzi. După încă o săptămână, peste jumătate vor dispărea, lăsând în urmă crengile cenuşii şi golaşe. Însă în acea dimineaţă senină de vineri copacii ofereau cea mai bogată paletă în nuanţe de toamnă a naturii – un fundal de ruginiu cald şi nuanţe de maro cu urme de roşu aprins, auriu puternic şi portocaliu care părea o flacără.

Pe măsură ce înaintau spre nord, orizontul se înălţa tot mai mult în faţa lor, în munţii cu piscuri rotunjite. Aprecierea lui Quinn faţă de splendoarea peisajului era atât de strâns legată de relaţia cu mama ei, încât nu ştia cum să le despartă. De când se ştia, mama ei avusese grijă ca ea şi Hayden să fie receptivi la frumuseţea din jurul lor. Într-o zi ca asta ar fi spus: „Priviţi, copii! Credeţi că un artist ar putea surprinde aşa ceva? Vă imaginaţi creând aşa ceva din nimic? Doar Dumnezeu poate. Şi a făcut-o pentru noi. E un dar.“

Da, era un dar. Iar darul mamei ei era să-i înveţe să îl aprecieze. Quinn şi-ar fi dorit să-şi poată exprima acele sentimente şi în faţa lui Lewis fără să pară banală. El îşi îndepărtă o clipă privirea de la drum, ca să-i zâmbească. Ştia şi el. Ştia că nu trebuia să spună nimic.

Merseră în linişte încă vreo câţiva kilometri până când ajunseră la o privelişte pitorească, iar Lewis o întrebă dacă voia să oprească puţin. Ea acceptă.

Era jumătatea dimineţii, iar soarele începea să înmoaie răcoarea aerului. Semăna cu o zi de vară târzie. Stăteau în picioare, admirând priveliştea – pânza naturii cu nuanţele toamnei pictate pe pantele munţilor până la linia orizontului. Lewis îşi trecu braţul pe după mijlocul ei.

– Mă bucur că am venit, spuse el.

– Şi eu.

Se aşeză pe banca de lemn, mână în mână, bucurându-se de peisaj şi de vântul

domol. Se sprijini de umărul lui. Pielea lui absorbea parfumurile naturii, iar mai târziu, când vor face dragoste, o să respire această clipă.

Ajunseră de pe Taconic pe Route 7, care şerpuia la nord din Connecticut spre Massachusetts, plin de farmec şi de mai multe magazine de antichităţi decât poate vizita într-o zi chiar şi cel mai dedicat colecţionar. Quinn avea câteva preferate la care se oprea, însă cel mai mult îi plăcea când descoperea o adevărată comoară de magazin despre care nu ştiuse nimic. Ieşiră de pe drumul principal ca să caute o asemenea comoară.

– Acolo, spuse ea, arătând cu degetul.

Nu era chiar un magazin de antichităţi, ci o mică galerie, pe care era o firmă cu OBIECTE DE ARTĂ ŞI DE COLECŢIE. Lewis parcă pe mica alee de pietriş.

Magazinul era plin de tablouri, care acopereau fiecare centimetru de perete sau zăceau în teancuri pe podea. Quinn îşi dădu seama că oamenilor le plăcea să scotocească prin teancurile acelea, sperând să găsească vreun Winslow Homer sau John Singleton Copley nerecunoscute, ascunse printre celelalte pânze. Însă nu aceea era misiunea lui Quinn. Comoara pe care o căuta ea era o artistă americană mai puţin faimoasă, însă care o interesa personal mai mult. Mama ei petrecuse mulţi ani locuind şi pictând în această zonă, iar lucrările ei încă erau răspândite prin galerii mici din New England, mai ales în Berkshires. Aşa că n-ar fi fost deloc neobişnuit să găsească unul dintre tablourile ei într-un loc ca acela.

Proprietarul galeriei era o femeie la vreo şaptezeci de ani, care se prezentă drept Eliza Macie. Era dreaptă şi slabă, cu ochi albaştri şi pometi frumoşi. „Are gene bune“, îşi spuse Quinn.

– Aveţi aici mai mult artişti locali? întrebă Quinn, sperând să-şi reducă activitatea de căutare într-o anumită secţiune din magazin.

– Tot ce e pe dreapta e local, mai mult sau mai puţin, spuse Eliza Macie. Căutaţi ceva anume?

– Nan Mazursky, răspunse Quinn, dându-i femeii numele de fată al mamei ei. Sau Nan Mazursky Gilbert.

– Am avut un Nan Mazursky, răspunse proprietara. L-am vândut cu ani în urmă. Însă aici sunt artişti din comunitate care au pictat în anii şaizeci şi şaptezeci, dacă vreţi să vă uitaţi.

Femeia părea să-şi cunoască bine inventarul, iar Quinn se îndoia că va găsi

creaţiile mamei ei printre acele tablouri. Şi totuşi, se uită prin teancurile indicate, ca să se asigure. Între timp, Lewis găsise un colaj cu fotografii meteo care îi atrase atenţia.

Quinn căută printre tablourile înrămate cu peisaje, natură moartă, portrete şi picturi abstracte. Din când în când se oprea asupra unei creaţii care semăna cu stilul mamei ei, însă nu era ce căuta.

Unul dintre portretele pe care le văzuse în grabă îi reveni în minte după câteva momente. Oare ce îi spunea creierul că văzuse acolo? Reveni la acel tablou şi îl scoase. Era o tânără cu părul negru, cu ochi verzi cu sclipiri de chihlimbar, pictată pe un fundal violet.

– Lewis? strigă ea. Uită-te puţin la asta.

El se apropie şi studie tabloul.

– Cu cine seamănă? întrebă Quinn.

– Cu tine?

– Nu, nu cu mine. Uită-te mai atent.

El încrucişă braţele şi privi.

– Cu mama ta?

Ea dădu afirmativ din cap.

– Aha, spuse el. Arată ca Nan mai tânără.

– Şi totuşi… Se opri, încercând să găsească o metodă ca să redea în cuvinte ce anume la femeia din tablou îi dădea sentimentul că nu era mama ei.

– A nimerit trăsăturile, dar nu şi personalitatea? încercă Lewis.

– Exact, spuse ea. Are o anumită cochetărie. Ca şi când ar şti că e frumoasă sau speră ca privitorul să creadă asta. Nu o spun în sensul rău, e vorba de o mândrie nevinovată în expresia ei. Însă nu mi-o pot imagina pe mama cu felul acela de vanitate de fetiţă. Şi totuşi, arată ca ea.

Quinn o chemă pe proprietara galeriei şi o întrebă dacă ştia acel tablou. Femeia spuse că artistul era un bărbat din partea locului care studiase şi trăise în zonă toată viaţa.

– Nan Mazursky era mama mea, spuse Quinn, şi cred că în portretul acesta e ea.

– E posibil, zise Eliza Macie. Cred că au studiat amândoi cu acelaşi profesor local. Dacă vrei, încerc să aflu câteva informaţii şi te sun într-o zi sau două.

– Stăm aici doar în weekend, interveni Lewis, notându-şi numărul de mobil.

Dar ar fi minunat.

– Unde staţi?

Quinn îi spuse unde era casa mătuşii ei, iar proprietara galeriei o anunţă că locuia la câteva străzi distanţă.

– Uite cum facem, zise ea. Iau tabloul cu mine acasă ca să nu fiţi nevoiţi să mergeţi prea departe dacă vă hotărâţi să-l cumpăraţi.

Quinn şi Lewis îi mulţumiră, luară o carte de vizită şi îşi văzură de drum. Se opriră să ia prânzul la Great Barrington, apoi se îndreptară direct spre casa mătuşii Bunny, căci Quinn era nerăbdătoare să meargă cu barca pe lac cât încă mai era lumină afară.

Era suficient de cald cât să-şi lase puloverele acasă, aşa că, îmbrăcaţi în tricouri şi blugi, Quinn şi Lewis se urcară în barcă pe ţărmul lacului Garfield. Lewis luă vâslele, iar Quinn se relaxă în timp ce el se îndreptă spre un golfuleţ izolat, înconjurat din trei părţi de copaci înalţi din care cădeau frunze în apă. În depărtare, munţii sărutau linia orizontului. Un stol de gâşte gălăgioase zburară pe lângă ei, apoi nu se mai auzi decât foşnetul frunzelor şi apa prin care înainta bărcuţa lor.

Quinn îşi lăsă capul pe spate şi privi soarele, dându-şi seama că era ultima vitamină D pe care putea s-o mai absoarbă acum, înainte de multe luni de pauză. Singurul defect al acelui moment perfect era că era trecător. Foarte curând avea să se întoarcă la teamă şi nelinişte. Îşi puse mâna pe burtă şi îşi spuse că, indiferent ce s-ar întâmpla, în viaţa ei vor mai exista asemenea momente. Sigur vor exista.

– Te simţi bine? întrebă Lewis.

– Da. Îşi puse palma la ochi şi îl privi. Era cel mai frumos cadou de ziua ei pe care îl primise vreodată. Nici măcar excursia în Fiji n-ar fi putut întrece asta. Da, poate că era mai exotică – şi cu siguranţă mult mai costisitoare – însă nu ar fi putut să existe mai multă dragoste în spatele ei. Mulţumesc.

– Eu am comandat vremea asta.

– Sunt sigură, zâmbi ea.

Quinn îl urmări pe Lewis care privi copacii din jur, apoi cerul, cercetând orizontul să vadă dacă erau nori. Se gândea la vreme.

– Ştii ce-ar trebui să facem? spuse ea. Să ne dezbrăcăm în pielea goală şi să sărim în lac.

– Ştiu că temperatura aerului e ca vara, râse el, dar ia bagă-ţi mâna în apă.

Asta şi făcu, crezând că răspunsul ei va fi că apa răcoroasă o să-i învioreze. Însă răceala îi aminti de scufundarea în apa din cada apartamentului din Manhattan, aşa că se răzgândi. Nu, nu vor înota în lac în excursia aceea.

Când soarele începu să apună, Lewis vâsli înapoi spre casa mătuşii Bunny. Intrară, iar Quinn făcu patul cu aşternuturi curate, ca să se poată odihni un pic înainte de cină. Când se întinseră unul lângă altul, se îmbrăţişară aproape automat. Quinn îşi lăsă capul pe pieptul soţului său şi îi simţi parfumul. Avusese dreptate – mirosea a pământ şi a frunze. Îşi ridică fruntea şi îl sărută. În câteva clipe îşi scoteau hainele şi se bucurau de senzaţia de trup lipit de alt trup. Nu se grăbeau, lăsând tensiunea să crească până când trupurile lor nu mai rezistară nici măcar o secundă.

La sfârşit, rămaseră unul în braţele altuia până când aţipiră. Însă ea dormi doar câteva minute, apoi intră în baie şi făcu un duş lung şi fierbinte. După aceea îşi uscă părul şi se pregăti să iasă în oraş la cină.

Când ieşi din baie, patul era gol, iar Lewis îi lăsase un bilet în care o anunţa că ieşise la o plimbare şi se întorcea într-o oră. Quinn se simţea înviorată şi plină de energie şi se gândi ce să facă în timp ce era el plecat. Apoi îşi aminti că îşi promisese să cerceteze hotelul de cinci stele. După ce Lewis îi spusese despre aranjamentele pe care le făcuse pentru acea excursie, Quinn îşi dăduse seama că era o ocazie foarte bună să facă pace cu Hayden şi cu Cordell strângând pentru ei informaţii despre ce anume presupunea o nuntă acolo. Nu avea de gând să meargă atât de departe cât să-şi ceară scuze, dar se simţea bine făcând acel gest. Cordell era bărbatul cu care Hayden se hotărâse să se căsătorească, iar Quinn încerca să îi ajute cum putea.

Îi scrise şi ea un bilet lui Lewis şi îl anunţă unde mergea, luă cheile de la maşină şi plecă.

Intrarea spre hotel era o alee superbă, mărginită de stejari înalţi. Clădirea arăta ca un conac romantic din cărămidă, cu munţii pe o parte şi un teren de golf bine îngrijit pe cealaltă parte.

Quinn parcă şi se duse la intrarea principală, luminată elegant şi vopsită în nuanţe subtile de verde şi cafeniu. O întrebă pe recepţioneră – o femeie într-un costum închis la culoare – dacă putea vorbi cu cineva despre o nuntă la hotel. Femeia îi telefonă bărbatului responsabil cu evenimentele, apoi îi spuse lui

Quinn că era ocupat câteva minute, însă între timp ar putea să se uite în jur, iar el se va întâlni cu ea în sala de banchete pe care o numeau Sala Grădinii. Recepţionera îi arătă lui Quinn o hartă a locului, indicându-i zonele cu vârful pixului. În ziua următoare, explică ea, va avea loc o nuntă acolo, aşa că Sala Stejarului, care funcţiona şi pe post de capelă, era pregătită pentru ceremonie.

– Ar trebui să mergeţi să aruncaţi o privire, spuse ea. Făcea parte din domeniul original care se afla aici cu peste trei sute de ani în urmă şi are mult farmec.

Femeia avea dreptate. Sala Stejarului era rustică şi romantică, cu tavan casetat ornamentat şi podeaua din scânduri late, vopsite într-o culoare închisă şi lustruite. Pereţii erau placaţi cu lambriuri vechi, iar deasupra altarului se afla un luminator modern, pentru ca mirele şi mireasa (sau, după caz, mirele şi mirele) să fie scăldaţi în lumina cerească.

De o parte şi de alta a naosului erau aşezate scaune acoperite cu un material alb legat la spate cu o panglică aurie. Quinn rămase încântată de efect şi se gândi că Hayden şi Cordell vor iubi acel loc.

Un covor alb fusese întins de la uşă până la altarul din faţă. Quinn îşi scoase pantofii şi traversă naosul, cu mâinile prinse în faţă, ca şi când ar fi ţinut un buchet. Făcea paşi mici şi îşi imagina un organist în colţ cântând *Marşul nupţial*.

Îşi aminti bucuria pe care o simţise când făcuse acel drum în ziua nunţii sale, însoţită de tatăl ei. Cei doi se opriseră la câţiva paşi de altar, aşa cum fuseseră instruiţi, iar Lewis venise să o întâmpine. Ştia că era un obicei sexist ca tatăl să încredinţeze mireasa, însă îi plăcea ideea de tradiţie şi se simţea mişcată mai ales de cât de mult însemna asta pentru tatăl ei, care plângea în tăcere.

Pe lângă frac, Lewis mai afişa şi cel mai bleg zâmbet, iar asta o făcuse să râdă când îi luase braţul. La altar, Quinn îi aruncase o privire mamei sale, care deja traversase naosul şi stătea sub cortul de flori, într-o rochie albastră-deschis. Se aşteptase să vadă un zâmbet sau un semn cu ochiul din partea lui Nan, însă zărise doar o expresie împietrită, care nu trăda nici bucurie, nici emoţie. Avusese impresia că mama ei era furioasă şi abia aştepta să se termine ceremonia. Asta o înfuriase şi pe Quinn, şi ştiuse că o parte din ea nu îşi va ierta niciodată mama pentru atitudinea din acea zi. Poate că Nan nu-şi putea controla sentimentele, însă cu siguranţă s-ar fi putut preface măcar un pic de dragul fiicei ei. La urma urmei, era cea mai importantă zi a vieţii ei.

Quinn merse încet pe covorul alb şi îşi jură să nu-i facă acelaşi lucru lui Hayden. Dacă nu putea fi fericită pentru el în ziua nunţii lui cu Cordell, o să zâmbească oricum şi o să le dorească viaţă lungă, sănătate şi fericire.

Se îndreptă către cele două trepte mici ale platformei care servea drept altar în această sală veche şi avu o senzaţie ciudată. Oare era un portal în acel loc? Închise ochii o clipă. Da, îl simţea. Însă de cealaltă parte nu pulsa viaţa ei din New York cu Eugene. Şi nu încercă nici fiorul întunecat şi rece pe care îl simţise în spatele dulapului vechi. Acea energie avea legătură mai mult cu locul. Privi în jur. Unde era? Quinn ar fi vrut să se apropie să-şi dea seama ce era de cealaltă parte. Părea important.

În spatele altarului era un grilaj alb de lemn. Se apropie şi îl atinse. În spatele lui era ceva.

Quinn coborî de pe platformă şi o înconjură. Acolo, ascuns în spate, se afla un şemineu vechi din piatră, înnegrit de la flăcările secolelor trecute. Văzu o crăpătură în el şi ştiu că era portalul. Nu dorea să se apropie prea mult ca să nu se murdărească de funingine, aşa că se mulţumi să-şi întindă mâinile să vadă dacă putea să simtă ce anume era atât de important în viaţa ei din cealaltă parte.

Închise ochii şi simţi aproape imediat ceva legat de o nuntă. Însă nu era fericire. Cineva dorea să se căsătorească şi celălalt nu. Erau oare Hayden şi Cordell? Sigur ei erau. Cordell era cât pe ce să-i frângă inima lui Hayden, iar ea aproape îi simţea durerea. Era îngrozitor.

Quinn auzi uşa capelei deschizându-se.

– Doamna Braverman? întrebă o voce de bărbat.

Era responsabilul de evenimente. Ieşi de după grilaj şi încercă să zâmbească.

– Îmi cer scuze, spuse ea. Eram curioasă în privinţa sălii acesteia vechi.

– Nici o problemă, răspunse el. V-am căutat în Sala Grădinii, am crezut că vă găsesc acolo. Eu sunt John McCormack, director de evenimente aici, la Stonewell. Pot să vă ofer un tur?

Quinn era acum mai interesată de ceea ce se întâmpla dincolo de portal decât să vadă locul. La urma urmei, în cazul în care Cordell îi frângea inima lui Hayden în viaţa ei paralelă, probabil la fel va face şi aici. Simţea că îi e datoare fratelui ei să afle ce se întâmpla.

Însă nu prea putea să-i spună acelui om să o lase în pace ca să comunice cu vechiul şemineu. Aşa că îi dădu toate informaţiile, spunându-i că fratele ei

homosexual se gândea să se căsătorească acolo şi că aflase că o putea face la acel hotel. John McCormack nici măcar nu clipi. Îi răspunse că Stonewell era recunoscut pentru că găzduise câteva dintre cele mai frumoase nunţi de lesbiene şi homosexuali din New England şi că era încântat să discute cu ea un asemenea eveniment.

Quinn făcu turul şi puse toate întrebările necesare. Fu cât de politicoasă posibil, fără să prelungească întâlnirea mai mult decât era cazul. Voia să termine odată, ca să se poată strecura înapoi la şemineu.

– Am un album foto special pe care aş vrea să vi-l arăt, spuse John McCormack şi o conduse în biroul său ca să îi arate nişte fotografii foarte frumoase de la câteva nunţi recente între persoane de acelaşi sex, care avuseseră loc în hotel. Ea îi mulţumi şi îi spuse că e nevoită să plece, însă trebui să aştepte să primească de la el broşuri, meniuri şi liste de preţuri ca să i le ducă fratelui său.

– O să mă mai plimb puţin singură pe-aici dacă îmi permiteţi, spuse ea în timp ce îi strângea mâna.

John McCormack spuse că era în regulă, iar Quinn se întoarse imediat la capelă.

Pur şi simplu, nu exista nici o metodă prin care să se apropie suficient de mult de portal încât să-şi dea seama ce se întâmpla, fără să se târască în şemineu şi să se murdărească de funingine. Îşi suflecă blugii şi se târî în genunchi până când putu să-şi pună mâinile direct pe fisură.

Sentimentul de acolo era complet nou. Da, era un portal ca şi celelalte, însă viaţa din cealaltă parte era mai departe. Era ca şi când exista o barieră fizică pe care trebuia să o treacă pentru a înţelege exact ce anume era cu acea căsătorie.

Se întrebă dacă ar trebui să treacă dincolo. Oare încerca să-şi caute scuze dovedind că neînţelegerile ei cu Cordell se baza pe mai mult decât pe problemele ei emoţionale? Poate ar trebui să-şi respecte promisiunea de a nu mai traversa în partea cealaltă. În plus, Lewis se întorcea curând şi trebuia să se ducă la el. Totuşi părea important să afle ce anume îi dădea acel sentiment acut. Era chiar atât de grav dacă trecea pentru o ultimă oară, mai ales dacă îşi putea salva fratele de la o durere mare? „Da“, îşi spuse ea, „o fac. Însă doar câteva clipe, apoi fac tot ce-mi stă în putere să mă întorc.“

Îşi apăsă palmele pe crăpătura din fundul şemineului, iar acesta se deschise,

trăgând-o în interiorul căldurii sale învechite. Quinn simţi cum se răsuceşte ca un tirbuşon, iar neliniştea ei în privinţa hotărârii de a face călătoria lăsă loc unei senzaţii de calm care o purtă în spaţiul meditativ dintre conştient şi somn. Ca întotdeauna, când îşi dădu seama că se află într-un loc nou cu dimensiuni reale, fu ca şi când se trezea dintr-un vis ciudat. Era în apă, dar nu în cada ei din apartamentul din Manhattan. Quinn deschise ochii şi văzu sute de degete. Degete? Nu, era viaţă marină, un fel de coral. Şi ce se mişca în spatele ei? Se întoarse şi se trezi în mijlocul unui banc de peşti albaştri strălucitori. Şocată şi dezorientată, Quinn deschise gura şi înghiţi apă. Chiar atunci, o mână de sus îi înşfăcă braţul, trăgând-o din apă în soarele puternic.

– La naiba. Ai stat o groază de timp. Ce naiba făceai?

Era Eugene, care o trăgea într-o barcă. Quinn tuşi ca să scuipe apa. El o bătu pe spate.

– Eşti bine? întrebă el. Ce s-a întâmplat cu tubul tău de oxigen?

Aerul era uscat şi cald. Quinn privi în jur. Barca în care era se afla în mijlocul unei întinderi imense de apă foarte albastră. Lumina era ciudată, dezorientantă. Era dimineaţă aici? Privi soarele, care încă nu era deasupra capului ei. În depărtare vedea ceva ce semăna cu o insulă luxuriantă, cu munţi. În cealaltă direcţie văzu o linie nisipoasă de coastă, cu palmieri.

Dumnezeule mare! Era în Fiji.

Capitolul 18

– E bine? întrebă o femeie. E palidă.

Quinn privi în ambarcaţiunea ce părea plină cu turişti americani aşezaţi pe o bancă în formă de scoică ce se întindea de la babord la tribord pe ambele părţi. Un bărbat slab, cu piele închisă la culoare, stătea în spate lângă motor.

– Da, e bine, îi răspunse Eugene femeii. Apoi se întoarse către bărbatul din spate. Suntem gata.

– Gata pentru ce? întrebă Quinn.

Bărbatul porni motorul.

– Te aşteptam să urci înapoi la bord, spuse Eugene, în timp ce barca pornea.

Quinn se sperie.

– Unde mergem?

– La ţărm, răspunse Eugene. Unde altundeva?

Quinn se ridică imediat în picioare şi privi lângă barcă. Portalul era chiar sub ei, însă dacă ajungeau la ţărm era posibil să nu-l mai găsească niciodată.

– Relaxează-te, continuă Eugene, iar ea se lăsă din nou pe bancheta tare. Însă imediat ce el îşi îndepărtă privirea de la ea, se ridică din nou. Singura ei speranţă de întoarcere era să sară chiar atunci din barcă.

Trase adânc aer în piept, gata să plonjeze. „Acum“, îşi spuse ea, însă, înainte să poată sări în apă, un bărbat solid care stătea de partea cealaltă o prinse de talie şi o trase înapoi.

– Eşti nebună? strigă el, acoperind zgomotul motorului. O să te ciopârţească elicea.

Quinn îşi înghiţi nodul din gât şi se aşeză din nou. Avea dreptate. Dar dacă nu putea sări, atunci cum se va întoarce? Trebuia să gândească rapid. Era vreun semn în acel loc ca să o ajute să-l găsească din nou? Privi insula muntoasă din depărtare, apoi cel mai înalt palmier de pe ţărm, trăgând o linie imaginară între ei. Îşi încrucişă degetele şi speră să fie suficient cât să o ajute să găsească drumul înapoi.

Când se apropiară de uscat, căpitanul opri motorul şi sări, trăgând ambarcaţiunea în apele puţin adânci. Turiştii coborâră şi merseră către nisipul uscat, îndreptându-se spre hotel. Eugene îşi trecu braţul pe după umărul lui

Quinn şi zâmbi.

Degetele ei de la picioare se înfigeau în nisipul fin. În altă situaţie ar fi fost fascinată de frumuseţea acelui loc. Apa avea cel mai clar albastru pe care-l văzuse ea vreodată.

– Nu-i aşa că e minunat? întrebă Eugene.

– Da, răspunse Quinn. Trebuia să se lupte cu impulsul de a se bucura de ceva din ce vedea. Trebuia să fugă cât mai repede de lângă Eugene ca să poată ajunge înapoi în apă şi să încerce să găsească portalul.

– Ai avut dreptate, spuse el. Exact de asta aveam nevoie; o fugă romantică.

– Aha.

– Te distrezi?

– Sigur.

– Mergem să bem ceva rece?

– Du-te tu şi te prind din urmă, spuse ea. Aş vrea să înot.

– Să înoţi? Nu fi ridicolă. Ai stat aproape două ore în apă.

– Totuşi…

– Haide, Quinn. Fă-mi pe plac. Vreau să stau şi să mă bucur o vreme de compania ta.

Eugene era îmbrăcat în boxeri kaki de înot, iar ea îl urmări în timp ce o conducea către o terasă de bambus cu vedere la ocean. Toate acele ore la sala de sport îl transformaseră. Trupul lui zvelt avea acum muşchi bine definiţi, iar pectoralii şi braţele îi erau mai proeminente.

– Aici, spuse el, când ajunseră la două şezlonguri goale cu vedere spre apă. Ochii lui erau atât de limpezi şi de relaxaţi, încât Quinn simţi un fior pe care nu dorea să-l recunoască. „Nu“, se avertiză ea. „Nici să nu te gândeşti.“ Când se aşeză pe scaun, Quinn simţi adierea încântătoare dinspre ocean. Era ca şi când acel mediu conspira să o seducă. Însă era hotărâtă să fie puternică.

O tânără frumoasă, cu un zâmbet larg, veni să-i întrebe ce vor de băut, iar Quinn comandă o cafea cu gheaţă. La urma urmei, în sudul Pacificului era dimineaţă şi alcoolul nu ar fi ajutat-o deloc în lupta pe care urma să o ducă.

– Haide, spuse Eugene, doar o viaţă ai. Apoi se întoarse către chelneriţă şi comandă două cocktailuri.

Priveliştea era spectaculoasă – exact genul pe care încearcă fotografii să-l surprindă pe cărţile poştale, dar nu reuşesc niciodată, pentru că însăşi întinderea

şi măreţia acelei frumuseţi sunt cele care tulbură cu adevărat sufletul. Quinn îşi mişcă degetele de la picioare sub adierea aceea caldă. Trase adânc aer în piept şi îşi spuse că nu făcea vreun rău dacă se bucura câteva minute de acel paradis.

– E atât de frumos aici, spuse ea.

Eugene o măsură din priviri.

– Într-adevăr, răspunse el.

Quinn îşi privi trupul. Purta un costum de baie din două piese, iar burta ei era bronzată, plată şi tonifiată. Nu era burta unei femei însărcinate, cu atât mai puţin a unei femei însărcinate cu al doilea copil. Îşi duse mâna la abdomen.

Sorbi din cocktail, gândindu-se să inventeze o scuză pentru Eugene – să-i spună că avea nevoie la toaletă – şi să se întoarcă în locul din care venise. Însă ideea de a mai rămâne o vreme acolo o atrăgea atât de mult, încât nu prea îşi găsea cuvintele. Se hotărî să îşi termine băutura, apoi să se gândească la un plan.

– Te iubesc, spuse Eugene.

Quinn îl privi. Nu era stilul lui Eugene să fie demonstrativ. Acea vacanţă romantică avea cu siguranţă efect asupra lui.

– Şi eu te iubesc, spuse ea, înghiţindu-şi nodul din gât.

De unde stăteau, Quinn vedea barca în care veniseră. Desenă din nou în minte linia pe care o trasase mai devreme de la palmierul înalt până la insula de la orizont. Oare o va ajuta? Va reuşi să simtă locul în care se afla portalul? Dacă nu reuşea? Dacă era imposibil să-şi găsească drumul înapoi?

În mod ciudat, acel gând îi stârni doar o panică uşoară, înăbuşită de un strat gros de linişte. Insula aceea avea un efect hipnotizant asupra ei, la care se adăuga şi şampania din băutură.

Sorbi ultimul strop prin pai şi lăsă paharul jos.

– Să mergem în cameră, spuse Eugene, întinzându-se să-i ia mâna.

– Imediat, răspunse ea, ferindu-se.

El se ridică şi îşi lăsă picioarele jos.

– Nu mă simt prea bine, spuse el.

– Ce s-a întâmplat?

– Cred că am rău de mare de la călătoria cu barca.

– Şi abia acum îţi dai seama?

– Poate băutura e de vină. Cred că am nevoie să mă întind puţin în cameră.

– E o idee foarte bună, spuse ea.

El se ridică şi o privi.

– Nu vii şi tu?

– Credeam că ai nevoie de linişte şi pace.

– Am nevoie de tine.

„Sigur că ai“, îşi spuse ea, ridicându-se în picioare. În regulă. Dacă îl convingea să se întindă şi să adoarmă, avea ocazia perfectă să se furişeze.

Însă, când ajunseră în cameră, văzu clar că Eugene avea alte planuri. Îndată ce închiseră uşa, o înşfăcă şi o sărută pe gură. Iar ea nu prea mai putea să-l refuze. Îşi apăsă trupul de al ei, făcând-o să simtă o căldură mai mare decât ar fi dorit să recunoască.

– Am crezut că nu te simţi bine, spuse ea, când se opriră să respire.

– A fost o păcăleală ca să vii.

„Oh, nu“, îşi spuse ea. „Nu pot. Indiferent ce s-ar întâmpla, nu pot să mă culc cu el.“ Făcu un pas înapoi.

– Nu cred că sunt în…

– Te rog, o întrerupse el. Nu spune nimic. Doar închide ochii un minut.

Dăduse de necaz, îşi zise Quinn. Însă făcu ce i se spusese şi îl auzi deschizând un sertar, apoi închizându-l. Îi luă mâna într-a lui.

– Deschide ochii, spuse el.

Asta făcu şi îl văzu în faţa ei, aşezat într-un genunchi. În spatele lui era o fereastră mare cu vedere la Pacific. În palma întinsă spre ea se afla o cutie de bijuterii învelită în catifea albastră, care conţinea cel mai spectaculos inel cu diamant pe care îl văzuse ea vreodată în afara unei vitrine.

– Quinn Gilbert, vrei să te căsătoreşti cu mine? întrebă Eugene.

Să se căsătorească cu el?

„Nu“, îşi spuse ea. „Dumnezeule, nu.“ Îi privi chipul. Părea atât de îndrăgostit, încât Quinn îşi dădu seama că asta era de fapt ceea ce simţise în cealaltă parte. Nu viaţa amoroasă a lui Hayden şi Cordell era un adevărat dezastru. Ci a ei şi a lui Eugene. Dar de ce? De ce Quinn din viaţa asta avea îndoieli atât de mari în privinţa căsătoriei cu Eugene? Oare nu acela era momentul pe care îl aşteptase? Nu îi mai plăcea adoraţia lui?

Poate că nu. Poate că, în sfârşit, acea nevoie începuse să se tocească. De aceea îi pusese, în sfârşit, marea întrebare. Probabil simţise că relaţia lor o luase la vale şi nu suporta gândul că ar putea să o piardă.

El o privi lung, cu un zâmbet încordat pe chip, aşteptând un răspuns.

Ambele părţi din sufletul lui Quinn doreau să spună nu. Partea din ea care rămăsese cu Eugene nu putea să se dedice unei vieţi alături de el. Partea distractivă a relaţiei lor şi stilul de viaţă nu cântăreau suficient ca să contrabalanseze sacrificiile pe care ar fi trebuit să le facă ea, având grijă de nevoile lui pentru tot restul vieţii. Iar partea din ea care îl părăsise cu atâţia ani în urmă trebuia să se întoarcă… şi să o facă repede. Spaima pe care încercase să şi-o stăpânească ameninţa acum să o copleşească. De cât timp era acolo? De câteva minute sau de mai mult? Nu-şi dădea seama. Oare Lewis se întorsese în cameră? Se speriase?

Dar ce să facă în clipa aceea? Să-i spună nu lui Eugene? Cum ar fi ajutat-o asta? Pe de altă parte, cât de bine era să mintă? Ar trebui să-i spună da ca să scape de el?

– Mi se rup genunchii, spuse el.

– Poftim?

– Aştept răspunsul tău, Quinn. Ai face bine să te grăbeşti sau o să am nevoie de ortoped înainte să plec de pe insulă.

Ea trase adânc aer în piept şi privi pe fereastră, studiind întinderea vastă a oceanului, pe care trebuia să o treacă. Închise ochii o clipă şi şi-l imagină pe Lewis citindu-i biletul. Se va uita la ceas, întrebându-se când se va întoarce. Poate o suna pe mobil chiar în secunda aceea.

– E vorba de diamant? spuse Eugene. E prea ţipător? Ştiam eu. Întâi remarcasem unul care avea jumătate din dimensiunea acestuia, însă Andrew m-a convins să îl iau pe ăsta. Mi-a spus că, după ce m-am eschivat zece ani, trebuia să te impresionez. Să ştii că pot să-l returnez. Poţi să-ţi alegi ce diamant vrei. Nici măcar nu trebuie să fie diamant. Mai era un inel cu un rubin frumos. Poate o să-ţi placă mai mult acela.

– Nu, spuse ea.

– Nu? repetă el, devenind palid.

– Vreau să spun că nu, nu e prea ţipător. E frumos. Apoi făcu o pauză şi trase adânc aer în piept. Şi da.

– Da?

„Doamne, ajută-mă“, îşi spuse ea. „Însă nu am o metodă mai rapidă să scap de aici.“

– Da, răspunse ea. Mă căsătoresc cu tine.

– Da? repetă el, cu chipul strălucitor. Luă inelul din cutie şi i-l strecură pe deget. Apoi se ridică şi o îmbrăţişă.

Ea îl îmbrăţişă la rândul ei, încercând să găsească o metodă ca să iasă din cameră şi să se întoarcă în ocean.

– Te-am surprins? întrebă el, fără să-i dea drumul.

– Destul de mult.

– Sper că eşti fericită.

– Sunt.

– Aşteptam întâi să văd dacă primesc slujba la televiziunea aceea, însă mi-am dat seama că nu contează. Vreau doar ca asta să fie o aniversare de care să-ţi aminteşti pentru totdeauna.

– Să n-ai nici o îndoială în privinţa asta.

El o sărută pasional. Ea îi răspunse, încercând să nu se lase trasă în febra dorinţei.

– Ar trebui să sărbătorim, spuse el. Vocea lui era moale. Lascivă.

„Nu, nu, nu“, îşi spuse ea. „Te rog, să nu vorbească despre sex.“

– Hai să comandăm şampanie, spuse ea, sperând să-i distragă atenţia.

– Am o idee mai bună, răspunse el, trăgând-o spre pat.

– Poate ar trebui să aşteptăm, spuse ea.

– Ce anume?

– Noaptea nunţii. Era disperată, se agăţa de un pai.

El râse.

– Vorbesc serios, spuse ea. Cred că o să fie mai special.

– Quinn, ne culcăm împreună de peste zece ani. Acum ar fi destul de prostesc să te prefaci că eşti virgină în noaptea nunţii. În plus, acesta e cel mai romantic loc în care am fost vreodată. O sărută pe gât. Şi chiar vreau să ţi-o trag în clipa asta.

Căzură pe patul masiv, încă sărutându-se. Quinn se gândi că opţiunile ei erau limitate. Putea să se prefacă bolnavă? Să-i spună că vrea la baie? Şi apoi?

El îşi apăsă pelvisul de ea, iar ea îi simţi erecţia. Şoldurile ei se mişcară automat, iar respiraţia i se acceleră. Ar fi vrut să aibă posibilitatea să se domolească şi să se gândească fără să simtă cum i se înfierbântă sângele în părţile cele mai private.

El îi mângâie sfârcul cu degetul mare, iar ea scoase un geamăt. Poate nu era o idee chiar atât de rea. La urma urmei, era cea mai rapidă metodă să scape de acolo, nu-i aşa? Se putea termina în câteva minute. În plus, din moment ce era altă viaţă, nu era chiar înşelăciune… nu? Era mai mult o amintire în plus la trecutul ei de dinainte de Lewis.

Eugene îi puse mâna între picioare, iar Quinn simţi cum se excită. Era periculos de aproape de punctul fără întoarcere.

El se strădui să-i descheie sutienul costumului de baie, care avea un sistem de prindere mai neobişnuit şi îi făcea necazuri.

– Îl scot eu, spuse ea.

Asta era, decizia ei era luată. O va face. Va face sex cu Eugene. De fapt, chiar o să dea totul ca să-l facă să termine mai repede. Apoi el o să adoarmă, iar ea o să fugă. Quinn gemu şi îşi arcui spatele, prefăcându-se mai extaziată decât era de fapt. Ştia că avântul ei o să-l grăbească.

– Îmi place când eşti aşa, zise el, prinzându-i sânii.

– Te vreau! strigă ea.

– Dacă ştiam că un inel te excită atât de tare, te-aş fi cerut cu mulţi ani în urmă.

– Hai s-o facem, şopti ea.

– Cred că o să te fac să mă implori.

N-avea de gând să-i facă viaţa uşoară. Însă dacă el voia să o vadă implorând, atunci va implora.

– Oh, Eugene, spuse ea. Am nevoie de tine. Te rog!

– Şt. Aşteaptă.

Aşteaptă? De când ştia Eugene ce era răbdarea? Ea făcea tot ce-i stătea în putere ca să grăbească lucrurile, însă el voia să o ia încet. Când, în sfârşit, se împreunară, Quinn îşi spuse că problemele ei erau ca şi rezolvate, că era doar o chestiune de minute. Însă apoi îşi aminti că îi făcuse rost de reţetă pentru Viagra cu ani în urmă şi că încă o mai lua. Rezultatul era că putea să-l ţină la nesfârşit.

În cele din urmă, după o vreme în care lui Quinn i se păru că cei mai frumoşi ani ai vieţii trecuseră pe lângă ea, el termină şi se rostogoli extenuat într-o parte. Cinci minute mai târziu începu să sforăie uşor. Quinn se desprinse de sub braţul său greu, îşi luă din nou costumul de baie şi se strecură afară pe uşă.

– Aş vrea să închiriez o barcă cu vâsle, îi spuse ea bărbatului care stătea pe un

scaun pliant în faţa barăcii de închiriat bărci, aflat la câţiva metri distanţă de locul în care ancoraseră mai devreme. Era mai în vârstă decât localnicul care condusese barca, avea o barbă cenuşie şi scalpul ras.

– Nu pot să vă închiriez o barcă, spuse el.

– De ce nu?

– Pentru că sunteţi singură, domnişoară.

– Aşa, şi?

– E prea periculos. Chemaţi-l pe domnul şi puteţi lua barca.

– Vă rog, spuse ea. O aduc imediat.

– Dacă vreţi să-l angajaţi pe unul dintre oamenii mei…

– Vreau să mă duc singură.

– Nu se poate, continuă el, făcând cu mâna spre un semn care atârna de coliba din spatele lui. Pe el erau scrise regulile pentru închirierea de bărci, printre care şi „Toate bărcile trebuie să fie manevrate de cel puţin doi oameni“.

Ea privi spre plajă şi zări o barcă cu vâsle care stătea pe nisip la vreo douăzeci de metri distanţă. Trebuia să găsească portalul acela orice-ar fi.

– Bine, spuse ea. Revin mai târziu cu… logodnicul meu.

Se îndreptă spre apă, prefăcându-se că vrea să meargă să înoate. Când bărbatul se întoarse la cartea lui, Quinn merse direct spre barca nesupravegheată. O împinse în apă, urcă în ea şi vâsli cât de repede putu. Se auzi o voce de pe ţărm:

– Domnişoară! Domnişoară! Veniţi înapoi!

Quinn îl ignoră şi continuă să vâslească.

Privi în stânga şi în dreapta în căutarea liniei imaginare pe care o desenase, însă îi era imposibil să-şi dea seama unde trebuia să ajungă. Singura ei speranţă era să încerce să se apropie de loc suficient de mult cât să-l simtă. Vâsli.

– Domnişoară!

Vocea bărbatului devenea din ce în ce mai ştearsă, pe măsură ce se îndepărta. Quinn privi înapoi şi îl văzu vorbind cu alţi bărbaţi. Ea înaintă fără să se oprească şi simţi că se apropie, însă era greu de spus dacă într-adevăr simţea ceva sau era atât de neliniştită, încât începuse să-şi imagineze lucruri.

Privi la orizont. Ar trebui să o ia la stânga sau la dreapta? Apa era o întindere limpede şi uniformă. Stătea cu privirea aţintită asupra insulei luxuriante pe care o văzuse atunci când ieşise din apă şi consideră cel mai înalt munte de pe ea

drept un fel de stea a nordului după care să-şi croiască drum.

Auzi un motor şi privi în urmă. Doi bărbaţi veneau în grabă spre ea într-o barcă. Nu era bine. Trebuia să găsească rapid locul. Închise ochii o clipă, sperând să blocheze confuzia suficient de mult cât să poată simţi unde anume trebuia să ajungă. Nu era acolo. Vâsli şi mai repede. În sfârşit, Quinn simţi ceva. Se apropia! Dar la fel se apropia şi barca cu motor. O ajungea din urmă. Dacă putea să mai înainteze câţiva metri înainte să o ajungă, reuşea.

Barca se apropia tot mai mult. Când îi mai despărţeau doar câţiva metri, motorul se opri. Unul dintre bărbaţi se ridică şi strigă:

– Opriţi-vă, domnişoară!

Quinn continuă să vâslească.

Bărbatul sări în apă şi înotă spre barcă. Quinn vâsli în continuare, însă încet, pentru că simţi că se afla la locul potrivit. Se opri şi privi într-o parte apa limpede. Vedea fundul oceanului, însă nimic care să arate a pasaj. Simţi că ceva se loveşte de barca ei. Quinn se întoarse şi îl văzu pe bărbatul care înotase după ea. Îşi prinsese braţele de barcă. Acum ori niciodată. Sări în apă.

Îşi lăsă sentimentele să o conducă în timp ce înotă. Ceva argintiu străluci pe fundul oceanului, iar Quinn se întrebă dacă nu cumva era portalul ei. Se mişca, iar ea îşi dădu seama că era un peşte. Însă dincolo de el se afla o grădină de corali cu protuberanţe ca nişte degete. Pe acolo venise oare? Apoi văzu ceva galben prins în coral. Era tubul ei cu oxigen!

Quinn privi în urmă şi văzu un bărbat care se apropia înot de ea pe sub apă. Ea era o înotătoare foarte bună şi încercă să o ia înainte, însă el avea labe de scafandru şi se mişca mai repede. Înainte ca ea să se apropie de coral, o prinse de gleznă. Ea se chinui să se elibereze, însă o ţinea prea strâns. Quinn încetă să se mai zbată şi se întoarse spre el. Îşi umflă obrajii să-i arate că avea nevoie de aer şi făcu un semn spre suprafaţă. Bărbatul îi dădu drumul. Însă, în loc să se îndrepte spre suprafaţă, se duse direct la locul care o chema.

Quinn îşi aminti că, din ce învăţase ea, existau două tipuri de corali, duri şi moi, iar cel în care urma să plonjeze nu era deloc unul moale. Însă nu avea importanţă. Trebuia să rişte. Intră cu capul înainte în vietatea acvatică aspră, fără să dea atenţie zgârieturilor, nici măcar atunci când îşi văzu sângele înălţându-se spre suprafaţă.

Apoi se întâmplă. Quinn simţi acea împunsătură familiară care o atrase în

beznă, lăsând în urmă Fiji. Călătoria era rece şi dură şi îi provoca greaţă. Însă nu conta. Era în drum spre casă.

Goală, udă şi sângerând, Quinn ieşi prin crăpătura şemineului de piatră. Capela era acum întunecată şi rece, căci se lăsase noaptea. Pipăi în jur să-şi găsească hainele, care erau adunate într-o grămadă lângă crăpătură, aşa cum se întâmpla şi în subsolul casei. Tremurând, se îmbrăcă rapid şi se îndreptă spre maşină.

– Am fost atât de îngrijorat, spuse Lewis când în sfârşit se întoarse la casa mătuşii Bunny. O îmbrăţişă. Eşti bine?

– Da, sunt bine.

– Ce ai făcut atât?

– Am… am fost să văd acel hotel şi m-am rătăcit în drum spre casă. Iar mobilul mi s-a descărcat.

– Părul tău e ud şi faţa îţi sângerează. Ce s-a întâmplat?

Quinn privi în ochii soţului ei care o iubea şi avea încredere în ea şi simţi cum i se frânge inima. „Nu l-am înşelat“, îşi spuse ea. „Nu. Era altă viaţă. Alt trup. Cel mai important lucru e că m-am întors.“ Îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă.

– Oh, Dumnezeule, spuse Lewis. Te-a rănit cineva? Să sun la poliţie?

– Nu! Serios, chiar nu am nimic. Am fost doar… proastă. M-am supărat că m-am rătăcit şi m-am gândit că dacă înot o să mă mai liniştesc. Era o poveste pe care o inventase în drumul de la hotel.

– Ai înotat în lacul acela rece?

Ea dădu din cap, urându-se pentru minciunile pe care le spunea.

– Şi cum te-ai tăiat la faţă?

– Era întuneric şi nu am văzut pietrele. A fost o prostie.

– Sigur eşti bine?

– Sigur.

El o trase spre el şi o îmbrăţişă strâns.

– M-am speriat de moarte. Quinn, te iubesc atât de mult. Promite-mi că nu vei mai face niciodată asta… promite-mi că nu vei mai dispărea vreodată.

„Ar trebui să-i promit, îşi spuse Quinn. „Ar trebui să-i promit că nu voi mai trece niciodată prin portal.“ Însă când închise ochii, văzu chipul mamei ei atunci când o vizitase cu câteva zile în urmă. O văzu concentrată în timp ce îşi trecea

pensula pe pânză. Văzu lumina din ochii ei când se întorsese şi o văzuse pe fiica ei în spate. Îşi amintea mirosul parfumului ei, atingerea mâinii ei.

– Bine, îi spuse ea lui Lewis, dar se întrebă dacă-şi putea ţine promisiunea.

Capitolul 19

După ce se întoarseră de la o cină târzie dintr-un han plăcut din New England, cei doi se aşezară pe podea în faţa focului, încălzindu-şi picioarele. Quinn se sprijini de Lewis, care se rezemă de canapea. El o cuprinse în braţe, iar ea urmări dansul graţios al flăcărilor care se învârteau şi săltau, întrerupte din când în când de trosnetul unui buştean care se transforma în cenuşă. Quinn se relaxă, liniştită de gândul că acel şemineu nu avea un portal.

Se rezemă şi mai mult de soţul ei şi îşi duse mâinile la burtă, acum şi mai umflată după masă. Trupul acesta, îşi spuse ea, nu e acelaşi care a făcut sex cu Eugene. Ideea că l-ar fi înşelat pe Lewis începea deja să dispară. Pentru că nu se întâmplase în acea realitate fizică, nu era ca şi când ar fi visat că a făcut sex? Se gândi la definiţia dată de vecina ei infidelităţii, care excludea tot ce nu implica un contact fizic adevărat.

– Ţi-a spus Georgette vreodată de activităţile ei… hm… extracurriculare? îl întrebă ea pe Lewis.

– Te referi la partidele de sex cibernetic? întrebă el. A menţionat în trecere asta.

– Vorbeşte despre sex aşa cum vorbesc ceilalţi oameni despre vreme, spuse Quinn zâmbind.

– Două subiecte care mie îmi sunt dragi.

Quinn se opri, gândindu-se dacă era înţelept să ducă discuţia mai departe. Oare avea nevoie să îl audă pe Lewis spunând că escapadele lui Georgette erau de iertat? Oare situaţiile se puteau compara?

– Îţi aduc ceva? întrebă el. Un ceai?

– Sunt plină. Dar dacă tu vrei…

– Nu, e în regulă.

– Sigur? continuă ea. Nu m-ar deranja să bei un pahar cu vin.

– Ştiu, spuse el şi o sărută pe creştet. Ţi-e poftă?

– Un pic, răspunse ea, ridicând din umeri. Acum m-ar fi relaxat foarte mult.

El îi dădu părul la o parte şi începu să-i maseze gâtul.

– E mai bine?

Quinn închise ochii.

– Aha. Apoi îşi lăsă capul în faţă.

– Cred că Georgette spune oricui vrea să o asculte, reluă el discuţia, în timp ce îi masa muşchii.

– Mă întreb dacă îi spune şi lui Roger, adăugă Quinn.

– Mă îndoiesc.

– E posibil să o facă. Mi-a spus clar că nu consideră că îl înşală din moment ce nu se ating.

Lewis îi masă zona încordată dintre gât şi umeri, în timp ce se gândea la vorbele ei.

– Nu sunt sigur că aş defini aşa înşelăciunea.

– Nu? Crezi că sexul cibernetic e un fel de înşelare?

– Nu e la fel de rău ca atunci când chiar ai o relaţie extraconjugală, continuă el, însă nici nu e la fel de nevinovat ca atunci când te uiţi la un film porno.

Quinn îşi lăsă capul în jos, în timp ce Lewis îi masa un nod din muşchiul trapez. Ştia că ar trebui probabil să schimbe subiectul. La urma urmei, să-l audă pe Lewis că iartă aventura cibernetică a lui Georgette nu avea vreo relevanţă pentru relaţia lor. Şi totuşi, nu se putu stăpâni.

– După cum se întâmplă în general cu păcatele, reluă Quinn, cred că şi al ei se poate ierta, nu?

– Mă întrebi dacă primeşte puncte în plus pentru că nu a avut contact fizic? întrebă el.

– Ceva de genul.

– Poate, spuse Lewis. Îşi duse mâinile în cealaltă parte a gâtului ei. Însă depinde.

– De ce?

– Să spunem că m-ai prinde pe mine făcând sex cibernetic, spuse el, apoi ţi-aş cere iertare. Ce-ai spune?

Quinn se gândi o clipă.

– Ţi-aş spune că te iert dacă îmi promiţi că n-o s-o mai faci.

– Exact.

Quinn îi luă mâinile soţului ei de pe umeri şi i le puse în jurul ei. „Promit să nu o mai fac niciodată“, îşi spuse ea, apoi încercă să-şi imagineze vina ei ca pe nişte vapori care se risipeau în atmosferă. Poate o să fie prinsă de curent şi o să iasă prin coşul casei. Rămaseră tăcuţi câteva minute, urmărind flăcările

tremurând şi mişcându-se într-un haos blând.

– Ai o aniversare fericită? întrebă el.

– Acum da.

– Am o surpriză pentru tine. Aşteaptă aici.

Lewis se duse în bucătărie, iar Quinn îl auzi închizând şi deschizând dulapuri şi mutând lucruri. În sfârşit, îl auzi strigând:

– Închide ochii!

Ea îl ascultă, sigură că surpriza lui era mai puţin spectaculoasă ca aceea a lui Eugene. Când, în sfârşit, o anunţă că putea să-i deschidă, văzu o felie de tort de ciocolată în faţa ei, cu o lumânare aprinsă în mijloc. Se aşeză şi zâmbi, în timp ce Lewis îi cântă „La mulţi ani“.

– Pune-ţi o dorinţă.

Starea lui Quinn se schimbă de la veselie la seriozitate. Încă de când era copil, îşi luase dorinţele foarte în serios. Nu însemna neapărat că şi credea în ele, însă de câte ori apărea ocazia să-şi pună o dorinţă, cinismul ei rămânea undeva în planul doi, chiar dacă doar pentru o clipă. De fapt, în acea măsură unică şi cristalizată de timp, Quinn simţea că era monumental de important nu doar să-şi pună dorinţa potrivită, ci şi să o formuleze corect.

Ar fi vrut să-şi pună dorinţa ca diagnosticul de encefalocel să fi fost o greşeală, însă asta ar fi fost ca şi cum ar fi cerut ca broccoli să aibă gust de tort de ciocolată – de dorit, dar nerealist. O dorinţă irosită. Era mai bine să-şi dorească să nu fie vorba de ţesut din creier, iar fiica ei să se dezvolte normal. Sau să vrea ca boala lui Naomi să fie vindecabilă în proporţie de 100%. Oare şi asta era nerealist? Quinn se gândi şi la alte posibilităţi. Putea să-şi pună dorinţa ca fiica ei să fie sănătoasă şi puternică înainte să împlinească doi, chiar trei ani. Sau poate că ar fi fost mai potrivit să vrea ca fiica ei să aibă ocazia să sufle şi ea într-o lumânare când va împlini treizeci şi şase de ani, în timp ce persoana iubită aştepta răbdătoare să îşi pună dorinţa. Închise ochii.

„Îmi doresc ca Naomi să aibă o viaţă minunată.“

Quinn deschise ochii şi suflă în lumânare. Lewis întinse mâna şi îi şterse o lacrimă cu degetul mare.

– Copilul? întrebă el.

– Parcă am hotărât să nu vorbim despre asta în acest weekend, se smiorcăi ea.

– Nu te răzgândeşti?

Ea scutură din cap.

– Bine atunci, continuă el. Mai am o surpriză pentru tine. Însă, înainte, mănâncă-ţi prăjitura.

– Cu plăcere!

Quinn adora spuma de ciocolată. Îşi înfipse furculiţa în desertul consistent şi o duse apoi la gură. Savură senzualitatea aromei amărui de ciocolată, care dansa în piruete cremoase în jurul tonurilor de cafea. Era suficient de delicioasă cât să o facă să creadă că dorinţele ei vor deveni realitate. Îi dădu şi lui Lewis o bucată. El o sărută.

După ce terminară bucata de tort, el întinse braţul pe după canapea şi scoase un tablou mare înrămat.

– Mai devreme nu am fost chiar la plimbare, spuse el. Eliza Macie a sunat cât erai la duş şi mi-a spus că a aflat informaţii despre tablou. De fapt, a auzit întreaga poveste chiar de la artist. Acesta *este* un portret al mamei tale, Quinn. Întoarse pânza spre ea. La mulţi ani!

Quinn scoase un ţipăt de surpriză. Câtă blândeţe şi bunătate din partea lui Lewis să facă asemenea gest pentru ea! Oare va exista un moment în care să nu se minuneze de dragostea lui şi de cât de diferită era de a lui Eugene? În timp ce fostul ei o iubea cu patimă şi cu disperare şi credea că ar face orice pentru ea, adevărul era că era prea egoist ca să se gândească la sentimentele ei. Da, le lua în considerare atunci când ea le explica foarte clar, însă nu îi stătea în fire să facă asta. Aşa că relaţia lor fusese întotdeauna despre el şi nevoile lui. Pe de altă parte, Lewis se gândea mereu la ea, căutând mereu metode noi şi creative ca să o facă fericită.

„Sigur ai ştiut asta“, ar fi vrut ea să-i spună tabloului. Însă, desigur, tânăra fericită din imagine nu era acea Nan pe care o cunoscuse ea. Era greu să-şi imagineze cum acea fată se transformase în femeia care fusese atât de posacă la nunta fiicei ei. Această fată ar fi fost fericită pentru ea.

Quinn atinse uşor pânza, ca şi când ar fi vrut să ajungă la mama ei. „Ce ţi s-a întâmplat?“ ar fi vrut ea să întrebe. „Unde ai dispărut?“

Quinn îşi aminti ceva ce o învăţase mama ei despre aprecierea artei. Îi spusese că, atunci când cineva priveşte un tablou, întrebarea cea mai importantă este „Ce sentiment îţi dă?“

Ea privi acel portret şi se gândi la întrebare. Era ciudat, însă în acel moment

nu se simţea furioasă şi plină de ranchiună faţă de mama ei. Se simţea recunoscătoare. Recunoscătoare să ştie că Nan ştiuse cândva să se bucure de viaţă.

Însă recunoştinţa ei nu se oprea acolo. Toţi cei care îşi pierduseră mama ar fi dorit cu ardoare să aibă o parte din ea înapoi. Însă pentru Quinn, care chiar putea să se strecoare printr-o crăpătură în universul cuantic şi să-l transforme într-o realitate, dorul era de nesuportat. Chiar şi fără s-o ştie – însă probabil simţise –, Lewis încercase să îi panseze acea rană din suflet oferindu-i acest cadou. Ce făcuse ea să merite asemenea suflet? Îl privi, înecată de recunoştinţă, încercând să găsească vorbele cele mai potrivite ca să-şi arate aprecierea.

– Îţi place? întrebă el.

– Îmi place, răspunse ea râzând.

În dimineaţa următoare, în timp ce luau micul dejun la o cafenea din partea locului, Quinn se uita prin broşurile cu magazinele de antichităţi din zonă, cu un pix roşu în mână. Unul îi atrase atenţia. Îl încercui şi întoarse pagina spre Lewis.

– Amelia’s Vintage Baby, citi el. „Obiecte de epocă şi de colecţie pentru tine şi copilul tău.“ O privi în ochi. Asta nu încalcă acordul nostru pentru acest weekend?

– Nu-mi pasă, spuse ea.

El o privi îngrijorat.

– Nu mă va supăra, spuse ea. Şi, în plus, când vom mai avea ocazia să vedem aşa ceva?

– Nu ştiu, Quinn. Ar putea fi un adevărat câmp minat emoţional.

Magazinul nu era deloc în drumul lor – se afla la o oră de mers cu maşina de casa mătuşii Bunny. Era doar o cameră înghesuită ataşată unui magazin mai mare unde se vindeau o varietate mult mai diversificată de antichităţi. Era supraîncălzit şi curând după ce intrară, Quinn îşi scoase puloverul.

Începu să se uite la obiectele mai mari. Erau câteva scrinuri şi scaune înalte. Leagănele îi atraseră atenţia timp de mai multe minute. Unele erau foarte frumoase, însă nu la fel de sigure precum cele moderne. Majoritatea erau din lemn, cu tălpi curbate pentru legănat. Două erau leagăne suspendate din fier forjat.

Quinn trecu mai departe. Mângâie cu degetul o baveţică cu ornamente de

mână de la jumătatea anilor 1800 şi o boneţică croşetată din anii 1920. Văzu o vitrină întreagă cu linguriţe de argint şi farfurii pentru bebeluşi. Veşminte de botez albe acoperite în plastic transparent atârnau de umeraşe mici învelite în mătase. Un raft cu păpuşi şi animale de pluş avea în faţă un semn care îi invita pe cumpărători să viziteze magazinul principal pentru o selecţie mai mare. Quinn se uită la nişte rochiţe, apoi se întoarse la boneţică. Era albă şi delicată, cu o panglică trecută prin ea. I-o arătă lui Lewis.

– Nu-i aşa că e frumoasă? spuse ea.

– Aha.

Întoarse eticheta: 250 de dolari.

– Prea scumpă, spuse ea şi o lăsă la locul ei.

Ea trecu de la un raft la celălalt, examinând toate micile comori. De fiecare dată când dădea peste o căciuliţă sau boneţică, se uita la preţ. Toate o atrăgeau într-un fel, deşi nici una nu i se părea cea potrivită. Şi, bineînţeles, preţurile erau mult prea mari.

Vânzătoarea stătea într-un balansoar de epocă într-un colţ, croşetând ceva într-o culoare care lui Quinn i se păru roşu de Crăciun.

– Căutaţi ceva să-i acopere capul? întrebă ea, fără să ridice privirea.

„Oare asta caut?“ se întrebă Quinn. Nu-i trecuse prin minte până atunci că era atât de concentrată să găsească ceva de pus pe cap copilului. Oare căutase inconştient ceva care să-i protejeze craniul lui Naomi?

– Nu chiar, spuse Quinn.

Ca să-şi dovedească asta, se apropie de o vitrină cu pantofi pentru bebeluşi şi începu să-i analizeze. Unii încă aveau urme de degeţele în interior, iar asta o emoţionă pe Quinn. Luă o pereche foarte micuţă de pantofiori de pânză care aveau o etichetă pe care scria că sunt din anii 1900. În interior, căptuşeala de mătase arăta neatinsă, aproape nouă. Îşi aminti de faimosul citat din Hemingway, despre care se spunea că e cea mai scurtă nuvelă scrisă vreodată:

De vânzare: pantofiori de copil, nefolosiţi.

Privi lung pantofiorul micuţ care se potrivea atât de bine în mâinile ei, apoi şi-o imagină pe femeia din povestea lui Hemingway făcând curat într-o cameră de copil care nu va fi folosită niciodată. Atunci, trupul ei – cu toate că rămăsese sterp pentru totdeauna – îşi va fi revenit după naştere. Dar inima ei? Şi inima ei era stearpă? Oare devenise la fel de rece şi de dură precum pământul care

acoperea mormântul bebeluşului ei?

Se întoarse spre Lewis.

– Să mergem acasă.

Analiza lui Quinn – nr. 6

Când fiica ei avea zece ani, oamenii încă nu erau obişnuiţi cu termenul de prepuber. Însă acum, când Nan lucra la un tablou al lui Quinn la vârsta aceea, se gândi că era descrierea perfectă. Când vârsta lor începe să aibă două cifre, fetele plutesc într-un loc magic, pe un pisc al înţelegerii. Quinn, deşteaptă şi cultivată, era extrem de isteaţă, gata să absoarbă multe despre lumea din jur. În acea frântură de timp, între inocenţa poveştilor şi anii de autoconştientizare acută ai adolescenţei, o fată putea deveni un războinic fioros al adevărului, dedicată exclusiv înţelegerii lumii întortocheate a adulţilor.

Nan o aşezase pe Quinn pe acelaşi scaun verde, însă de data asta stătea pe un teanc de cărţi, intenţionat, ca să pară mai înaltă. Însă Nan spera că privitorul va simţi şi cât de importante erau cititul şi cunoştinţele pentru acest copil.

Quinn stătea dreaptă, ţinând strâns braţele scaunului, ca şi când se pregătea să sară de pe el. Îl privea direct pe spectator, fără teamă, căutând informaţii.

Nan făcu un pas în spate ca să-şi evalueze opera în lucru. Culorile pe care le alesese erau subtile. Când pictase scaunul şi fundalul păstrase o picătură de negru pe paletă, adăugând foarte puţin din ea la fiecare culoare – suficient cât să o stingă fără să o facă cenuşie. Când o pictase pe Quinn, păstrase picături de galben şi alb pe paletă, ca să dea lumină subiectului. Efectul fu exact cel pe care şi-l dorise.

În timp ce privea tabloul, Nan simţi că o înţelegea pe fiica ei la vârsta aceea, însă se apropia de obiectivul mult mai măreţ al acelei serii? Care era esenţa acelei fete şi ce anume devenise?

Nan îşi şterse pensula şi o lăsă într-o cană cu apă. Sperase că acele tablouri o vor ajuta să găsească răspunsul la ceva absolut vital despre fiica ei, însă acum nu mai era sigură nici măcar de întrebare.

Capitolul 20

Cu cât se apropiau mai mult de casă, cu atât mai nerăbdătoare era Quinn să intre pe uşă şi să-l revadă pe Isaac. Vorbise cu el şi cu Georgette de mai multe ori în acel weekend şi ştia că totul era în regulă, însă trebuia să-l vadă, avea nevoie să-l strângă în braţe şi să-i simtă parfumul. De asemenea, sperase că acea perioadă în care fuseseră departe unul de celălalt o să-i mai risipească din neliniştea de a nu o pierde. Avea nevoie ca el să ştie, în adâncul sufletului, că ea se întorcea întotdeauna la el.

– Hei, spuse ea, lăsându-şi geanta pe podea în hol.

Isaac, care stătea la masa din bucătărie cu Georgette, desenând cu cariocile, sări de pe scaun şi alergă în braţele ei. Lewis veni şi el pentru o îmbrăţişare de grup.

– Mi-a fost dor de tine, spuse Quinn.

Isaac o strânse cu putere, apoi se retrase din braţele ei.

– Am desenat familia noastră, spuse el.

– Arată-mi.

Quinn o îmbrăţişă pe Georgette şi îi mulţumi că avusese grijă de Isaac, apoi privi desenul pe care îl ţinea fiul ei. Era o scenă în aer liber, cu soarele în stânga sus şi un copac cu frunze portocalii în dreapta. Isaac se desenase în mijlocul compoziţiei, între mama şi tatăl lui. Toţi zâmbeau.

– Ce e asta? spuse Quinn, arătând spre o formă ciudată în cealaltă parte a ei.

– Acela e bebeluşul.

Quinn se albi. Încă nu-i spusese lui Isaac că era însărcinată. Plănuise să-i dea vestea după amnio, însă după ce aflase ce boală gravă avea copilul se hotărâse să se abţină. Privi urât spre Georgette.

– Îmi pare rău, spuse vecina. Mi-a scăpat.

I-a scăpat? Cum poate să-ţi *scape* aşa ceva? Quinn îşi privi fiul, încercând să vadă în inima lui. Cum primise acea veste atât de mare? Şi cât de traumatizat era că aflase de la vecina lor? Nu părea prea afectat.

– Nu ştiam dacă e băiat sau fată, continuă Isaac, aşa că am făcut doar o mâzgăleală.

Lewis îi aruncă lui Quinn o privire care spunea „O să fie bine“. Apoi îi spuse

lui Isaac:

– E frumos. Ai făcut treabă bună.

– Dacă este băiat, spuse Isaac, putem să-i dăm un nume tare?

– Cum ar fi? întrebă Lewis.

Isaac îşi îndreptă spatele şi zâmbi, gata să-i spună tatălui său cel mai tare nume de băieţel din lume. Era clar că se gândise mult la asta.

– Gary, anunţă Isaac.

– Gary, repetă Lewis, amuzamentul din ochii lui contrazicând expresia serioasă pe care încercase să o adopte.

Isaac dădu din cap.

– Nu-i aşa că e perfect?

– Nu crezi că poate e *prea* tare pentru un bebeluş?

– O să crească, răspunse băiatul.

Adulţii râseră, inclusiv Quinn, care îşi dădu seama că nu era o problemă atât de mare pentru Isaac să ştie că era însărcinată. La urma urmei, tot ar fi trebuit să-i spună. Între timp, se gândi că poate ar trebui să şi profite de ocazie. Îngenunche în faţa fiului ei şi îi luă mâinile într-ale sale.

– Isaac, nu e băieţel. E fetiţă.

Isaac o privi gânditor, încercând să se obişnuiască acum cu ideea.

– O să se priceapă la căţărat?

La două case distanţă locuia o fetiţă de opt ani pe nume Audrey, care venea uneori în vizită şi se urca în copacul mare din curte.

– Nu ştiu, răspunse Quinn. Doctorii ne-au spus că ar putea fi bolnavă.

– Atunci hai să luăm medicamente.

– Uneori oamenii se îmbolnăvesc şi – Quinn aşteptă o clipă, înăbuşindu-şi dorinţa de a plânge – şi nici un medicament nu-i poate însănătoşi.

– De ce nu?

Pierdu bătălia cu lacrimile. Ochii o ardeau şi erau plini de lacrimi.

– Pentru că doctorii nu au inventat încă un astfel de medicament. Dar vor încerca. Vom încerca toţi.

Isaac îşi puse mâna mică şi caldă pe obrazul ei.

– Dacă nu se poate căţăra, atunci o învăţ să deseneze.

Câteva seri mai târziu, Lewis îl duse pe Isaac la o partidă a celor de la Islanders, iar Quinn se duse să se întâlnească cu Hayden, care o invitase la cină.

Stătea la masa de la bucătărie în timp ce el gătea, urmărindu-l cum pune o oală mare cu apă pe aragaz şi presară sare în ea, apoi se întoarce la fileurile de pui şi sosul de usturoi dintr-o tigaie. Aroma era pătrunzătoare. Hayden luă o gură de vin roşu. Quinn avea în faţă un pahar de apă minerală cu lămâie.

– Sigur nu ai nevoie de ajutor? întrebă ea.

El îi făcu semn cu mâna liberă că nu.

– Relaxează-te.

Quinn auzi zgomot în dormitor, care avea un perete comun cu bucătăria. Părea sunetul unui scaun tras pe parchet, iar ea rămase surprinsă, căci crezuse că erau singuri.

– Cordell e acasă? întrebă ea.

– A sosit de dimineaţă cu un avion de noapte. Mi-a făcut o surpriză.

– Nu-i de mirare că pari atât de fericit. Stă şi el cu noi?

– Imediat. I-am spus că am nevoie un pic de timp ca să vorbesc cu tine. În plus, când intră pe internet nu îl văd cu orele.

Quinn se gândi la aventurile cibernetice ale lui Georgette şi se încruntă.

– Nu e la ce te gândeşti tu, spuse Hayden. Face cumpărături. Poate petrece o zi întreagă căutând comori pe eBay. E dependent.

Quinn privi în jur, căutând ceva de făcut. Nu-i plăcea să stea degeaba şi i se părea frustrant să fie tratată ca un pacient. Nu era bolnavă, era însărcinată. Văzu o căpăţână de salată pe blat.

– O să spăl salata, spuse ea. Găsi strecurătoarea, o puse în chiuvetă şi începu să rupă frunzele şi să le aşeze înăuntru. Dacă vrea comori, spuse ea în timp ce lucra, ar trebui să meargă în magazinele de antichităţi din Berkshires. Nu ştii niciodată ce găseşti.

– Se pare că tu şi Lewis aţi făcut ceva cumpărături.

– Ne-am oprit la o galerie de artă să caut un Nan Mazursky original şi am găsit ceva şi mai bun.

Hayden întoarse bucăţile de pui.

– Mai bun?

– Un portret de-al ei pictat de un coleg de-al ei de la arte în 1966. Lewis mi l-a cumpărat drept cadou de ziua mea. Deja l-am atârnat în sufragerie. Mă uit tot timpul la el.

Quinn termină de rupt salata, apoi o clăti sub apa de la robinet. Opri apa şi

scutură strecurătoarea de fundul chiuvetei.

– Cum e? întrebă Hayden. Nu e artă pop, nu? Scoase un castron mare de salată din dulap şi i-l dădu. Ea puse frunzele de salată în el.

– Erau studenţi, şi cred că încă îi studiau pe impresionişti, deci seamănă mai mult la stil cu Mary Cassatt decât cu Andy Warhol. E minunat. Mama arată frumoasă şi tânără. Însă tânără într-un fel în care nici nu-ţi imaginezi.

– Cum adică?

– Trebuie să-l vezi, spuse ea. Are ceva foarte relaxat. Ca şi când artistul a surprins-o înainte ca ea să decidă că totul trebuia să fie complicat. Pare fericită, fără straturi de analiză în spate. E pur şi simplu… o fată. E dulce.

– Eşti sigură că e mama?

– Greu de crezut, nu-i aşa? râse ea.

El adăugă ulei de măsline în tigaie şi o întrebă ce se mai întâmplase. La telefon, făcuse aluzie la un mare chin prin care trecuse în acel weekend.

Quinn luă o gură de apă şi încercă să se liniştească. Era greu să treacă din nou prin asta, însă nu putea să nu-i povestească. Trebuia să spună cuiva înainte să dea pe dinafară, iar Hayden era singurul om în care putea avea încredere.

Quinn luă tocătorul şi începu să caute printre legumele pe care le lăsase Hayden pe blat. În sfârşit, îşi drese glasul şi începu să taie frunzele de la morcovi.

– Am fost la hotelul Stonewell, spuse ea. Am vrut să văd cum e, pentru tine şi Cordell.

El se întoarse spre ea.

– Serios?

– Este foarte frumos. Am adus un teanc de broşuri pentru tine.

– Chiar m-ai impresionat. Hayden lăsă furculiţa jos şi îşi îmbrăţişă sora. O să însemne mult şi pentru Cordell.

– Speram să ne împăcăm.

– Mulţumesc.

– E totul în regulă cu voi doi? întrebă ea.

– Slavă Cerului, răspunse el zâmbind. Tigaia sfârâi, iar el se întoarse la aragaz. Verifică dacă s-a făcut, apoi mută bucăţile de pui pe un platou. Are un rol secundar într-un film la HBO, iar săptămâna viitoare se întoarce la Los Angeles să filmeze. Dar apoi vine definitiv aici.

– Sunt fericită pentru tine, Hayd.

– Mulţumesc. Am vorbit mai mult despre nuntă, aşa că momentul în care ai adus chestiile astea – făcu o pauză să arate spre broşuri – e perfect.

– Mă bucur, spuse ea, apoi sorbi din apă. Mai e ceva.

– Mă gândeam eu.

– Eram în capela lor, începu ea, gândindu-mă cât de mult o să vă placă acolo, când am simţit ceva… Vocea i se pierdu, încercând să găsească un mod prin care să explice. Termină de tăiat morcovii şi îi aruncă în salată. Apoi spuse repede: Era un portal acolo, Hayden.

Aşteptă reacţia lui. Acesta se opri din gătit ca să o privească.

– N-ai… spuse el.

– Trebuia s-o fac. Simţeam că se întâmplă ceva critic. Am crezut că e despre tine şi Cordell.

– Şi?

Scutură din cap.

– Mama? întrebă el.

Quinn începu să cureţe o ceapă.

– Nu.

– Atunci ce?

– Eugene. Tăie o felie de ceapă. Ochii îi ardeau. Şi cu mine. Mai tăie o felie. În Fiji.

Hayden scoase un ţipăt.

– Fugi de-aici!

– E mai mult de-atât.

– Mai mult?

– M-a cerut de nevastă.

Lui Hayden îi căzu faţa. Brusc, Quinn se gândi că povestea ei părea mai mult distractivă decât traumatizantă. Reacţiile fratelui ei o flatau.

– Cum a făcut-o? întrebă Hayden. Într-un genunchi? Cu diamant?

Quinn zâmbi.

– Avea mărimea unui sâmbure de piersică.

Hayden făcu ochii mari.

– Ce ai răspuns?

Quinn începu să râdă.

– Am spus… *da!*

– Nu se poate! Mă omori. E cea mai bună poveste pe care am auzit-o vreodată, şi totuşi nu o pot spune nimănui.

– N-am terminat.

– Ce altceva mai e?

– Ghici.

Hayden îşi spălă mâinile în chiuvetă în timp ce se gândea. În timp ce se ştergea pe prosopul de bucătărie, chipul i se lumină.

– Sex? întrebă el.

Ea dădu afirmativ din cap.

– Ce târfă! râse el.

– Trebuia să fac asta, Hayd, răspunse ea, râzând la rândul ei. Am crezut că era cea mai rapidă metodă să fug de acolo. Una mică şi gata. Dar m-am înşelat. Era ca iepurele Duracell – nu se mai oprea.

– Viagra! strigă Hayden, râzând şi mai tare. Ştiam eu că nu trebuia să-i fac rost de reţeta aia!

Hayden şi Quinn se prăpădeau de râs, când Cordell intră în cameră. Amândoi se întoarseră spre el, cu faţa udă de lacrimi.

– Oh, Dumnezeule, spuse Cordell, ducând mâna la inimă. Ce e? A leşinat cineva?

Asta li se păru foarte amuzant lui Hayden şi lui Quinn şi începură să râdă în hohote, cum n-o mai făcuseră de ani de zile.

În ziua următoare, Quinn se trezi în faţa unei misiuni foarte grele, iar râsul i se păru la fel de îndepărtat precum peisajul selenar. Venise timpul să sune la spital şi să-şi facă programare pentru RMN. Se întrebă dacă va mai râde vreodată atât de tare încât aproape să nu ajungă la timp la baie. Ştia că acel test era momentul adevărului. Poate că nu va afla *toate* răspunsurile, însă cu siguranţă va afla cât de gravă era de fapt boala lui Naomi.

Cu data pentru RMN încercuită în calendar, lui Quinn i se părea imposibil să-şi păstreze limpezimea emoţională, indiferent cât de mult încerca. Săptămânile fuseseră ca o călătorie tumultuoasă, în timp ce Quinn oscila între linişte completă şi accese de furie. Se simţea vinovată că se descărca pe soţul şi pe fiul ei, însă nu se putea controla. Pur şi simplu, nu putea să îndure să stea să aştepte fără să spună nimic.

În sfârşit sosi şi ziua cea mare, iar lui Quinn i se spuse să se „relaxeze“ în timp ce era împinsă în cilindrul zumzăitor. Tremura de nervi, şi cuvintele i se păreau la fel de goale precum tubul gigantic.

Quinn nu se considera neapărat claustrofobă, însă când se întinse în maşinăria aceea monstruoasă, ascultând vâjâitul unui ventilator, şi îşi imagină cum soarta copilului ei era hotărâtă de imaginile generate şi analizate, Quinn simţi că era în stare să-şi jupoaie propria piele ca să iasă de acolo.

– Cum te simţi? se auzi o voce bărbătească.

– Nu prea bine. De când sunt aici?

I se spusese că poate dura aproape o oră şi credea că era acolo de cel puţin atât.

– De aproape douăsprezece minute.

Douăsprezece minute? Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Cum o să îndure asta? Închise ochii şi încercă să facă o călătorie imaginară. Era din nou în Fiji, însă cu Lewis. Dar nu, imaginea nu rămânea, nu-şi putea imagina vreo perioadă din viaţa ei când o astfel de călătorie ar putea fi posibilă. Dacă Naomi trăia, familia lor va purta pentru totdeauna povara unui copil cu dizabilităţi. O astfel de excursie era posibilă doar dacă bebeluşul nu supravieţuia, iar ea nu dorea un asemenea rezultat.

– Mai rezişti? se auzi din nou vocea, mai târziu.

– Cu greu.

– Aproape am terminat.

„Slavă Domnului, slavă Domnului, slavă Domnului“, îşi spuse ea. Numără invers de la o sută. Numără crescător până la o sută. Numără din zece în zece până la cinci mii. Cântă în gând. Recită poezii. Când naiba aveau de gând să o scoată de acolo?

– Aveţi o definiţie ciudată pentru „aproape gata“, spuse ea într-un final.

– Îmi pare rău, spuse vocea. Bebeluşul se mişcă şi trebuie să facem din nou unele poze.

Ea închise ochii. „Bine, fetiţa mea“, îşi spuse ea. „Trecem împreună prin asta. La propriu. Dacă rezişti, rezist şi eu. În regulă?“

Îşi imagină bebeluşul ca pe o fiinţă conştientă, care îi înţelegea mesajul şi, brusc, o simţi pe Naomi la fel de reală ca şi pe Isaac. Îşi imagină pielea netedă a obrazului ei, degeţelele ei îndoite, pielea subţire a pleoapelor delicate. Şi, îşi

dădu seama Quinn, va avea un miros al ei, propriu.

– Eşti bine? se auzi din nou vocea, iar Quinn realiză că din gâtul ei se auzeau sughiţuri de plâns.

Mai târziu, în timp ce stătea cu faţa la tabloul cu tânăra Nan agăţat în sufrageria ei, Quinn în sfârşit înţelese. Uneori nu doar creştem şi ne schimbăm pur şi simplu. Uneori viaţa e atât de întunecată şi de dură, încât o parte din noi este extirpată complet, lăsându-ne mutilaţi pe viaţă.

Era ziua de după RMN. Lewis era la serviciu, iar Isaac la şcoală. Quinn avea nevoie de mama ei şi încerca din greu să reziste tentaţiei de a se strecura în partea cealaltă. Aşa că urcă în maşină şi se duse la casa părinţilor ei. Se întrebă dacă va putea vreodată să o considere doar casa tatălui ei.

Ca de obicei, îşi lăsă geanta pe masa din hol şi dădu o tură la etaj. Totul părea în ordine, însă ceva din camera de zi i se părea ciudat. Ce anume era diferit? Privi canapeaua, covorul, fotoliile, apoi îl văzu – dulapul cu antichităţi. Asta era! Ultima oară când fusese acolo plecase atât de devastată, încât nu pusese mobila la locul ei. Acum obiectul era la locul lui şi toate mărunţişurile erau din nou în interior. Cât de straniu. Cine fusese acolo să aranjeze lucrurile? Oare Hayden sau Lewis nu i-ar fi spus dacă mergeau la casă? O să-i întrebe mai târziu. Sigur explicaţia era simplă.

Quinn intră în atelier şi se îndreptă spre peisajul neterminat de pe şevalet. Îl dezveli şi studie desenul.

– Mamă, trebuie să-ţi spun ceva, îi zise ea siluetei întunecate din depărtare. Aş vrea să pot vorbi cu tine în persoană, pentru că… nu ştiu. Chiar am nevoie de tine. Se opri şi se gândi la mama ei din cealaltă viaţă. Era atât de simplu să meargă acasă şi să treacă dincolo. Să stea chiar în această cameră şi să o privească în ochi.

„Ai fi încă aici“, îşi spuse Quinn. „Trebuie să fii vie ca să îţi spun despre nepoata ta.“

– Să te ia naiba, îi zise ea tabloului.

Ştia că nu era vina mamei ei că doctorii descoperiseră materie din creier în sacul care ieşea din craniul lui Naomi. Ştia că Nan n-ar fi putut să facă absolut nimic în privinţa faptului că singura speranţă a bebeluşului ei era operaţia, care oricum nu oferea vreo garanţie. Însă era furioasă.

– Dacă ai fi fost aici! strigă ea, ridicând tabloul. Muşchii îi erau întinşi de

furie şi căuta ceva de care să lovească pictura. Dorea să crape suportul de lemn, să facă găuri în pânză. Însă, în timp ce privea în jur în atelier, ceva îi atrase atenţia şi scăpă pânza din mână.

Dulapul de antichităţi nu era singurul lucru schimbat faţă de ultima ei vizită în casă. Acolo, rezemate de perete, în acelaşi loc în care erau înainte de spargere, se afla un teanc de desene neînrămate. Portretele de familie furate! Cineva le adusese înapoi.

Quinn se apropie şi se uită la toate tablourile ca să se asigure că nu era imaginaţia ei, apoi se grăbi să ia telefonul mobil. Îl sună întâi pe Lewis şi nu rămase deloc surprinsă să afle că nu ştia nimic despre asta. Hayden sigur lucra, însă îi lăsă mesaje la şcoală, acasă şi pe mobil. Trebuia să-i dea de cap.

În noaptea aceea, pentru că încă nu primise vreo veste de la fratele ei, Quinn îl căută din nou, însă fără rezultat. În dimineaţa următoare era deja neliniştită. Sună la liceul unde preda el şi i se spuse că era bolnav şi rămăsese acasă. Quinn nu mai pierdu vremea. Se urcă în maşină şi merse la apartamentul lui din Brooklyn.

– Hayden, sunt eu, Quinn, spuse ea în interfon.

Nimic.

– Am cheie, continuă ea. Dacă nu îmi deschizi, intru singură. Te rog, Hayd.

Se auzi sunetul uşii deschise.

Quinn urcă cele două etaje până la apartamentul lui Hayden, iar el apăru în uşă în picioarele goale, într-un tricou murdar şi pantaloni de pijama.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Ce e? De ce nu mi-ai răspuns la telefon?

Hayden închise uşa în urma ei şi trase lanţul. Se îndreptă spre canapea şi se aruncă pe ea.

– Miroase urât aici, spuse ea, ridicând şerveţele de pe podea.

El nu răspunse.

– Eşti bolnav sau deprimat? întrebă ea.

Fratele ei se întoarse cu spatele.

– Răspunde-mi, Hayden!

– E vreo diferenţă?

Era deprimat. I se strânse stomacul.

– Îţi iei medicamentele? întrebă ea.

– N-au nici un efect.

– L-ai sunat pe doctorul Price? Cu toate că îl întâlnise o singură dată pe

psihiatrul lui, îi tot auzise numele ani de zile.

El scutură din cap.

– Ce s-a întâmplat? Are legătură cu Cordell?

Quinn simţi cum începe să se înfurie. Dacă era vina lui Cordell pentru ce se întâmplase cu Hayden, o să-l sfâşie. El nu răspunse.

– Hayden, răspunde-mi. Te rog.

El privi în altă direcţie.

– Bine, nu trebuie să-mi spui. Însă trebuie să ştiu dacă eşti bine.

Evident că nu era bine, însă amândoi ştiau că trebuia să pună întrebarea aceea. De fapt, întrebase dacă avea gânduri sinucigaşe. Ea înghiţi nodul din gât, aşteptând un răspuns. Avu nevoie de câteva clipe ca să poată vorbi.

– Nu, şopti el.

Quinn îi strânse umărul şi se duse în bucătărie. Deschise sertarul în care Hayden îşi ţinea agenda telefonică personală şi căută numărul doctorului Price. Îi răspunse cineva de la cabinetul său şi ea spuse că era o urgenţă. Doctorul sună înapoi în câteva minute. Quinn îi explică situaţia, iar el ceru să vorbească cu Hayden, care intră în dormitor cu telefonul.

Quinn făcu ordine în sufragerie în timp ce aştepta, ascultând murmurele lui Hayden de după uşă. Când în sfârşit ieşi, îi dădu telefonul lui Quinn.

– Vrea să discute cu tine, spuse fratele ei.

Doctorul Price îi explică lui Quinn că Hayden acceptase să se interneze la Secţia de psihiatrie de la Spitalul Universitar. O rugă să rămână cu fratele ei în timp ce acesta îşi făcea bagajul, apoi să îl ducă direct la clinică.

Quinn făcu tot ceea ce îi ceruse doctorul Price. Îşi pierduse mama, care se omorâse. Nu avea de gând să-şi piardă şi fratele.

Capitolul 21

– Ce s-a întâmplat? întrebă Georgette după câteva zile. Apăruse neanunţată, iar Quinn stătea în pragul uşii principale, blocând intrarea.

– Nu e momentul potrivit, spuse Quinn.

– Vrei să vorbeşti despre asta?

Nu voia. Cu ce ar fi ajutat-o vorbitul? L-ar fi însănătoşit pe fratele ei? Ar fi ajutat-o să-şi controleze toate acele lucruri din viaţă care ameninţau să o distrugă? Quinn scutură din cap.

– Sunt îngrijorată pentru tine, continuă Georgette.

– Vorbim mai târziu, spuse Quinn, apoi închise foarte încet uşa.

Luă coşul cu rufe, spunându-şi că nu va trece prin portal, în ciuda stării în care se afla. Însă ştia că hotărârea ei de a rezista tentaţiei era tot mai mică. Între povestea cu fratele ei şi adevărul despre copil, toată viaţa ei părea doar o circumstanţă atenuantă.

Jos, Quinn aşeză coşul cu rufe murdare pe uscător şi deschise maşina de spălat. După ce băgă înăuntru hainele una câte una, simţi fisura din spatele ei ca pe o forţă umană care o chema.

„Nu“, îşi spuse ea, aruncând o pereche de blugi de-ai lui Isaac.

„Nu“, îşi spuse ea, aruncând tricoul gri al lui Lewis.

„Nu“, repetă ea, aruncând şi bluza ei violet.

Se întoarse spre fisură. „Vezi ce fac?“ ar fi vrut să-i spună mamei ei. „Rămân cu familia mea! Au nevoie de mine. Aşa cum şi eu am nevoie de tine.“

Aruncă pe podea coşul de rufe şi îi dădu un picior. Se simţea bine să-şi dezlănţuie furia, însă avea nevoie de mai mult. Dacă puterea ar fi fost pe măsura furiei ei, ar fi smuls maşina de spălat din ţevi şi ar fi aruncat-o. Ar fi scos dulapurile de pe pereţi şi le-ar fi făcut ţăndări. Ar fi dat găuri în pereţi şi ar fi zdrobit becurile. Era furioasă în egală măsură pe propria neputinţă şi pe mama ei. Ştia că nu era vina lui Nan că fratele ei era în spital şi că bebeluşul ei era bolnav. Însă, la naiba, ar fi trebuit să fie aici şi să o ajute să treacă prin asta! Quinn rămase în picioare în mijlocul încăperii, gâfâind transpirată. Oare nu era nici un mijloc prin care să-şi exteriorizeze furia? Nici un mijloc pentru o femeie a cărei mamă luase cea mai egoistă decizie dintre toate?

Bineînţeles că era. Avea mijlocul perfect, iar Quinn ştia asta.

Într-un final, coborî vechea scândură de călcat şi trecu în cealaltă viaţă.

– Aceea… sunt eu?

Quinn ieşise din apartamentul din Manhattan şi mersese cu maşina la casa părinţilor ei din Long Island, cu furia concentrată în pumnii strânşi în jurul volanului. Acum se afla în atelierul mamei ei. Intrase în casă şi se dusese direct în camera din spate, unde mama ei se afla în faţa şevaletului, făcând ultimele retuşuri unui tablou ce înfăţişa o fetiţă aşezată pe un teanc de cărţi.

– Nu te-am auzit intrând, spuse Nan.

– Câţi ani am acolo? Nouă? Zece?

– Pe-acolo, răspunse Nan. Face parte dintr-o serie.

– Ce serie?

– Am numit-o *Analiza lui Quinn*.

Quinn se încordă.

– Are vreun scop? Încerci să arăţi lumii ce mamă dedicată eşti?

Nan lăsă paleta.

– Văd că te-ai trezit cu faţa la cearşaf.

Quinn îşi încrucişă braţele şi făcu un semn spre tablou.

– E bun. Era mai mult o acuzaţie decât un compliment.

– Mulţumesc.

– M-ai surprins chiar pe mine.

– Asta era şi ideea.

– Mă întreb cum de mă cunoşti atât de bine, şi totuşi să nu ştii de ce anume am nevoie? întrebă Quinn. Sau pur şi simplu nu îţi pasă?

– Unde vrei să ajungi, copilă?

Quinn începu să se plimbe prin cameră. Cum putea să îşi acuze mama de suicid când era chiar în faţa ei? Arătă cu degetul spre camera de zi.

– Ce e în spatele dulapului cu antichităţi, mamă?

Chipul lui Nan deveni palid.

– Ah! spuse Quinn. Am atins un punct sensibil?

– Spune-mi la ce te referi.

– Cred că ştii.

– Te rog, Quinn. Trebuie să-mi spui.

– Nu!

Nan trase adânc aer în piept şi îşi şterse mâinile cu o cârpă.

– Am crezut că ai uitat de asta.

Quinn îşi frecă fruntea.

– Cum adică?

– Nu-ţi aminteşti? Ai simţit ceva acolo când erai mică. M-am speriat. Am crezut că dacă îl blochez…

– Şi mă ţii departe…

– Exact.

– Dar n-am făcut-o. M-am apropiat, mamă. M-am apropiat foarte mult.

Nan închise ochii şi duse mâna la inimă, ca şi când şi-ar fi amintit ceva ce îi tăia picioarele. Deschise ochii şi îşi îndreptă spatele, prinzând din nou putere.

– Cum a fost? îşi întrebă fiica. Ce ai simţit în acel loc?

– Tu să-mi spui.

Nan îşi ţuguie buzele, gânditoare. Apoi se duse la chiuvetă şi îşi spălă pensulele. Îşi dădu cu apă pe faţă şi se şterse cu un prosop de hârtie, apoi se întoarse din nou spre fiica ei.

– Era o perioadă foarte neagră din viaţa mea, spuse ea. Nu vedeam vreo cale de scăpare.

– Dar eu? spuse Quinn. La mine te-ai gândit vreo clipă?

– Tu nu erai născută.

– Nu eram?

Nan scutură din cap.

Quinn ieşi din atelier şi se duse în camera de zi, unde îşi lipi mâinile de dulapul cu antichităţi, încercând să înţeleagă. Ce anume simţea acolo? Dumnezeule, era atât de rece. De cealaltă parte nu pulsa viaţa. Mama ei era moartă. La fel şi ea. Moartă fără să fi avut vreodată şansa să trăiască. În sfârşit, înţelese. Se întoarse spre Nan, care o urmase în cameră.

– Erai însărcinată cu mine, spuse Quinn.

Ochii lui Nan se întristară.

– Da.

Quinn începu să plângă.

– Erai însărcinată cu mine şi ai încercat să te sinucizi?

– Îmi pare rău.

– Cum ai putut? „Nu mă iubeai?“ îşi spuse ea. „Nu mă iubeai la fel de mult

cum o iubesc eu pe Naomi?“

– Nu am cum să explic depresia cuiva care nu a trecut prin aşa ceva.

– Crezi că eu nu am fost *deprimată?*

– E diferit, Quinn. Nu seamănă cu tristeţea. E… întuneric. Pur şi simplu amorţeşti şi nu mai contează nimic.

Quinn simţi că îi vine rău de la stomac şi se îndepărtă de dulapul de antichităţi. Nan încercă să se apropie de ea.

– Eşti bine? întrebă mama ei.

Quinn scutură din cap, însă ridică mâinile să o oprească pe mama ei să se apropie. Se aşeză pe canapea.

– Îţi aduc nişte apă, spuse Nan şi ieşi din cameră. Când se întoarse, Quinn dădu pe gât întregul pahar.

– Aceea a fost ultima dată când ai fost deprimată? întrebă Quinn.

– Nu, eu.. Sigur că nu, răspunse Nan. Ştii asta. M-ai văzut deprimată de multe ori.

– Însă nu ai mai încercat să te sinucizi.

– Nu.

– De ce?

– Pentru că eram mamă. Aşa că, chiar şi atunci când cădeam în abis, găseam ceva de care să mă agăţ.

– Exact!

Nan îşi ridică sprânceana.

– Quinn, nu înţeleg.

– Eşti mama mea! Ar fi trebuit să fii lângă mine!

– Am făcut ce-am putut.

– Ha!

– Spune-mi cu ce ţi-am greşit, o rugă Nan.

Quinn se ridică.

– Nu mai contează. Trebuie să plec.

– Draga mea, te rog, nu pleca. Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Nu pot.

– De ce nu?

Quinn aruncă o privire spre dulapul de antichităţi.

– Mamă, nu contează, spuse ea. Uită că am venit astăzi aici.

Nan privi piesa grea de mobilier, apoi pe fiica ei. Chipul ei era concentrat, ca şi când ar fi încercat să rezolve cuvinte încrucişate. Quinn evită privirea mamei ei. Nan completa spaţiile libere, iar Quinn nu avea de gând să-i dea mai multe indicii.

– Trebuie să plec, spuse ea.

Se îndreptă spre uşa de la intrare, însă mama ei o întrecu şi îi tăie calea.

– Nu te las să pleci până nu îmi explici, spuse Nan.

– Mamă, nu face asta.

– De ce nu?

Quinn se uită la ceas. Era aproape două. Calculă rapid în minte şi îşi dădu seama că trebuia să plece imediat ca să aibă vreo şansă să îl aştepte pe Isaac la autobuz.

– Mamă, e târziu, spuse Quinn. Dacă nu plec acum…

– Termină-ţi propoziţia.

– Nu pot.

– Erai grăbită şi când ne-am dus la mall, spuse Nan.

Quinn o privi pe mama ei în ochi – atât de diferiţi de ochii din portretul acela fericit care atârna pe peretele sufrageriei ei. Aceşti ochi erau foc şi se apropiau foarte mult de adevăr.

– Mamă, dă-te din calea mea, spuse Quinn.

– Nu înainte să-mi explici.

– Te împing dacă e nevoie.

– E chiar atât de important să pleci în secunda asta?

– Da, este. Quinn o privi stăruitor pe mama ei, transmiţându-i importanţa plecării ei. După o clipă de ezitare, Nan dădu cu tristeţe din cap şi făcu un pas în lateral.

Quinn alergă la maşină şi plecă în viteză spre autostrada Long Island. Dacă se grăbea ajungea acasă la timp pentru autobuzul lui Isaac. Abia ţinea direcţia în timp ce trecu maşina pe curbe spre rampa de intrare pe autostradă.

Traficul pe autostradă era intens, dar se mişca bine. Quinn se uită la ceas. Putea să o facă. Putea să ajungă la timp.

Trecu pe banda stângă şi încercă să câştige timp, accelerând până se apropie de o altă maşină, pe care apoi o depăşi. Timp de zece minute părea că se descurcă bine, însă apoi Quinn văzu în faţă ceva care o alarmă. Lumini roşii. Îşi

încrucişă degetele şi rosti o rugăciune în gând. „Să fie doar o încetinire temporară. Te rog.“ Însă nu. Era vorba de Autostrada Long Island, unde, dacă aruncai o scobitoare pe jos, traficul era încetinit pe o distanţă de kilometri întregi.

Făcu tot felul de calcule în minte în timp ce înainta câte un centimetru. „Dacă traficul îşi revine acum, iar în Manhattan nu sunt blocaje, am timp.“ Însă ştia că ceasul nu o aştepta.

Când în sfârşit trecu prin tunel şi intră în Manhattan, Quinn prinse viteză să găsească o stradă liberă ca să ajungă în Cartierul de Vest, unde locuia cu Eugene. Însă traversarea oraşului era cea mai mare provocare în Manhattan, iar Quinn fu nevoită să-şi abandoneze maşina la două străzi distanţă de blocul ei. Alergă pe străzi, printre trecătorii indiferenţi, cărora nu le păsa de o femeie care gonea ca o disperată prin mulţime.

Când în sfârşit ajunse în apartament, trecu în grabă pe lângă Eugene, care stătea în sufragerie cu Walt St. Pierre – un vechi prieten şi fost editor la *Saturday Night Live* care locuia în acelaşi bloc – fără să salute.

– I-am *spus* să stea departe de Taco Bell, îl auzi pe Eugene spunându-i prietenului său, în timp ce ea trânti uşa băii.

Quinn simţea cum transpiră în timp ce privea cada care se umplea cu apă rece. Se dezbrăcă şi se lăsă în ea, îngrijorată să nu facă hipotermie înainte să fie trasă de acolo. Însă rămase în apă, tremurând şi ţinându-şi răsuflarea, până când simţi împunsătura.

Călătoria fu ca într-un autobuz pe o stradă noroioasă, în care se lovea şi sălta în drumul către cealaltă viaţă a ei. Când în sfârşit zări raza subţire şi argintie din subsolul ei prin fisura din beton, îi era deja greaţă. Şi mai rău era că deschizătura se micşorase şi mai mult, iar Quinn trebui să se chinuiască să-şi treacă trupul umflat şi gol prin cimentul dur. În sfârşit reuşi, tocmai la timp cât să vomite pe podeaua spălătoriei, murdărindu-şi hainele pe care le purtase înainte să facă acea călătorie.

Căută rapid printre hainele pe care le aruncase din coş mai devreme şi îmbrăcă o cămaşă şi pantaloni neasortaţi, apoi ieşi în goană pe uşă în picioarele goale.

Quinn ştia că ratase autobuzul lui Isaac, totuşi spera că doar cu câteva minute şi că băiatul nu devenise isteric. Însă când ajunse la colţ, nu era acolo. Privi în

sus şi în jos pe stradă. Nici urmă de autobuz. Nici urmă de Isaac.

Rămase speriată acolo. Ce să facă? Să alerge pe străzi în căutarea lui? Să se ducă acasă şi să telefoneze la şcoală ca să vadă dacă nu cumva rămăsese în autobuz? Să sune la urgenţă?

– Quinn! o auzi pe Georgette strigând.

„La naiba“, îşi spuse ea. „Chiar nu am timp acum de femeia aia.“ O ignoră şi începu să strige.

– Isaac! ISAAC!

– Quinn! strigă din nou vecina.

– Nu acum, Georgette! răspunse ea. Inima îi bătea de spaimă.

– Întoarce-te! ţipă vecina.

Quinn se conformă, gata să urle cât o ţineau rărunchii la prietena ei cea enervantă. Dar se opri. Georgette stătea în faţa casei ei cu băieţelul lângă ea.

– Isaac! strigă Quinn, alergând către fiul ei. Iartă-mă, spuse ea, apoi îl îmbrăţişă. Îmi pare atât de rău. Nu te mai părăsesc niciodată. Promit.

Capitolul 22

În ziua următoare, Quinn se duse în staţie cu zece minute mai devreme, ca şi când s-ar fi putut revanşa pentru ce se întâmplase petrecând mai mult timp în frig la colţul străzii. Vina se strecurase în conştiinţa ei ca un gaz otrăvitor, iar ea încerca să scape de ea cum putea. Isaac o să fie bine. Sau, cel puţin, aşa spera ea. Suferea şi era vina ei.

Fusese aproape cataleptic după ce îl luase de la casa lui Georgette cu o zi în urmă şi încă rămăsese tăcut şi în acea dimineaţă, când îl trimisese la şcoală. Poate că dacă făceau ceva amuzant împreună în acea după-amiază îşi va reveni.

Autobuzul opri, iar ea îl privi coborând, cu inima strânsă la vederea siluetei lui mici acoperite cu o geacă prea mare şi un rucsac voluminos de copii. Încă era la o vârstă foarte neajutorată. Îi zâmbi când îl văzu. Uşurarea lui era evidentă, însă expresia lui rămăsese îndurerată.

– Ghici ce, spuse ea, când ajunse lângă el. La bibliotecă în după-amiaza asta e un program special pentru arte şi meşteşuguri. Fac ornamente de toamnă pentru ferestre. Vrei să mergem?

El ridică din umeri.

– Te simţi bine? întrebă ea.

Din nou ridică din umeri. Îi puse mâna pe frunte. Era rece, aşa cum se aşteptase ea. Nu era boală, era retragere defensivă. Îl îmbrăţişă. Braţele lui atârnau moi.

– Cred că o să fie distractiv, spuse ea.

– Probabil.

Ea luă răspunsul lui drept unul pozitiv.

– Vrei să mâncăm ceva înainte să mergem?

– Nu ştiu.

– Am cumpărat gogoşi de care îţi plac ţie, spuse ea, conducându-l în casă. Cele cu zahăr, care îl fac pe tati să strănute.

Se gândi că va obţine un râs, însă Isaac rămase serios. Intrară, iar ea îi oferi gustarea promisă, privindu-l cum mănâncă jumătate de gogoaşă, apoi dând la o parte restul.

– Doar atât vrei?

– Da.

– Termină-ţi laptele.

El ridică paharul, bău ultimul strop de lichid şi îl trânti pe masă. Ea îi atinse ceafa şi îi mângâie părul.

– Ştiu că încă eşti supărat pe mine că n-am fost ieri în staţie. Vrei să vorbim despre asta?

El scutură din cap.

– Putem să mergem acum?

– Sigur.

La bibliotecă, ea îl duse direct la secţia pentru copii şi i se spuse că trebuia să traverseze holul până la sala mare de recepţii. Acolo se aflau cel puţin douăzeci de copii la mesele lungi, cu grămezi de materiale cu care să se joace. Quinn văzu că fiul ei se uită la acele materiale. Simţi că se schimbă ceva în el în timp ce se concentra asupra culorilor şi texturilor. Rotiţele lui creative deja se puseseră în mişcare.

– Isaac! strigă cineva.

Quinn ridică privirea şi îl văzu pe un băieţel din clasa fiului ei.

– Uite, dragul meu, spuse ea. E Rasheed.

Isaac zâmbi, iar Quinn îşi dădu seama că aceea era prima dată când îl vedea zâmbind de ieri de dimineaţă. Se aşeză lângă prietenul lui, care luă două cercuri de spumă mov şi le duse la ochi ca pe ochelari. Isaac râse, iar Quinn se simţi uşurată. O să fie bine, avea doar nevoie de timp.

O femeie scundă cu păr negru şi lucios bătu din palme ca să atragă atenţia tuturor şi anunţă că adulţii trebuie să plece şi să se întoarcă în patruzeci şi cinci de minute. „Ah“, îşi spuse Quinn. „Asta nu e bine.“ Îl privi pe Isaac, aşteptând să vadă o spaimă sălbatică în ochii lui, aşa cum se întâmpla de obicei în astfel de situaţii, însă faţa lui era placidă. Îşi puse mâna pe umărul lui şi îi vorbi cu blândeţe.

– Vor ca mămicile şi tăticii să aştepte afară, spuse ea.

Nici un răspuns.

– O să fii bine, da?

El ridică din umeri.

– Nu plec din bibliotecă, spuse ea. O să fiu vizavi, în sala copiilor, să caut nişte cărţi pe care să le citim împreună.

El ridică inelele mov şi le ridică la ochi, apoi o privi.

– Eşti invizibilă, spuse el.

Realiză că Isaac încerca să facă faţă traumei prin care trecuse cu o zi în urmă când o crezuse pierdută, căutând un mijloc prin care să „controleze“ situaţia. Dacă avea puterea de a o face să dispară, atunci avea puterea de a o face să şi reapară.

– Acelea sunt inele magice probabil, spuse ea.

– Da, sunt.

Îl sărută pe creştet.

– Sunt în cealaltă parte a holului.

Quinn petrecu restul zilei lângă Isaac şi, încet-încet, acesta începu să-şi revină. În acea noapte deja erau îmbrăţişaţi în patul lui, în timp ce ea îi citea exemplarul de la bibliotecă din *Pânza lui Charlotte*. Fusese una dintre cărţile ei preferate în copilărie şi nu o mai citise de ani de zile.

Desigur, să o citească acum, ca adult, era o experienţă complet diferită, iar Quinn simţi că se îneacă de emoţie încă de la prima pagină, străduindu-se să citească tare, să treacă peste nodul din gât. La jumătatea cărţii deja plângea.

– De ce plângi? întrebă Isaac.

De ce? Pentru că fiul ei cel dulce îşi revenise. Pentru că încă era suficient de mic cât să se cuibărească pe braţul ei, iar ea să-i citească o carte, însă suficient de mare cât să aprecieze acea poveste minunată care începuse ca povestea simplă a unei fete care salvase un porc micuţ şi se transformase într-o fabulă despre încredere şi trădare, dragoste şi miracole şi, în cele din urmă, despre durerile şi minunile vieţii. Plângea pentru că un scriitor adult credea că acele fraze frumoase nu erau irosite pe copii. Şi pentru că, chiar şi ca adult, încă se chinuia să creadă că merita bunătate.

În ziua următoare, Quinn şi Hayden stăteau faţă în faţă pe scaune capitonate, în salonul de vizite de la Secţia de psihiatrie a Spitalului Universitar New York. Spre deosebire de ultima lor întâlnire, acum el avea părul curat şi ochii limpezi. Hayden era îmbrăcat în haine de zi – în blugi şi cu un hanorac tocit – căci pacienţii de la acel etaj nu erau lăsaţi să zacă în pijamale, ca bolnavii. Singura diferenţă era încălţămintea. Era în papuci pentru că şireturile (şi toate obiectele din care se putea face un laţ) erau interzise.

– Mulţumesc că ai venit să mă vezi, spuse el.

– Bineînţeles că am venit. Încercă să zâmbească.

– Eşti bine? întrebă el.

Nu era, însă nu i se părea firesc să-şi descarce problemele emoţionale asupra fratelui său internat la psihiatrie.

– N-ar trebui să fiu *eu* cea care întreabă asta? răspunse ea.

El zâmbi la gluma ei, însă îi vorbi serios.

– Şi tu ai voie să ai probleme.

„Nu chiar“, îşi spuse ea. „Nu aici, nu acum.“ Quinn privi în jur, la grupurile mici, adâncite în conversaţie. Toţi păreau implicaţi într-o conspiraţie tacită, prefăcându-se că acela era un mediu normal în care să porţi o discuţie.

– Parcă arăţi mai bine, continuă Quinn.

– Am trecut prin două ture de electroşocuri.

Ea încercă să nu pară îngrozită.

– Şi cum e?

El ridică din umeri.

– Te amorţesc. Nu înseamnă nimic.

– Dar chiar ajută?

– Foarte mult.

– Dar pierderile de memorie? spuse ea, dând din cap, ştiind că acela era unul dintre efectele secundare.

– Până acum sunt bine, spuse el. Dar cine ştie? Aş putea să uit că am avut această discuţie.

Ea aproape izbucni în râs, însă se stăpâni, căci el nu glumea.

– Eşti îngrijorat? întrebă ea.

– Dacă se întâmplă, asta este, răspunse el, ridicând din umeri. E doar temporar.

Un bărbat ştirb întrebă dacă putea lua scaunul pe care nu-l foloseau ei, iar Hayden i-l dădu. Quinn îşi studie fratele să vadă dacă îl deranja să fie în acel loc ciudat, printre oameni bolnavi mintal, dintre care unii delirau şi puteau fi periculoşi. Însă părea calm.

– Am vrut să-ţi mărturisesc ceva, îi spuse Hayden lui Quinn, după ce bărbatul se îndepărtă cu scaunul. Cred că ţi-ai dat seama deja, însă eu am fost. Eu am fost cel care a pus la loc dulapul de antichităţi. Tăcu o clipă. Şi am returnat tablourile.

Da, sigur, cine altcineva ar fi putut să fie? Dar de ce? Era ceva atât de

încurcat, încât Quinn nu-şi imagina care putea fi explicaţia.

– Nu înţeleg, spuse ea încet.

– Nici eu nu înţeleg, însă… tăcu un moment şi îşi trecu degetele prin păr. Am găsit tablourile în dulapul lui Cordell.

– Poftim?

Hayden părea agitat.

– Te rog, nu te speria, spuse el.

Şi mai zicea de terapie de şoc. Quinn ameţea, însă îşi reveni.

– Nu mă sperii, spuse ea calm. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

Hayden trase adânc aer în piept.

– A plecat la Los Angeles să filmeze, iar eu am deschis dulapul lui ca să caut un tricou pe care credeam că mi l-a împrumutat el. Atunci am văzut tablourile. Era să leşin.

– De ce ar fi făcut aşa ceva? De ce să fure tablourile?

– Nu ştiu. Şi nu vreau să ştiu. Imediat ce le-am găsit, am schimbat yala de la apartament… apoi am adus din nou tablourile în atelierul mamei.

– De ce ai păstrat secretul, Hayden? De ce nu m-ai sunat?

Scoase un şerveţel din cutia de lângă el şi îşi suflă nasul. Apoi mai scoase una şi îşi şterse ochii. Avu nevoie de câteva minute ca să poată răspunde.

– Mi-era teamă că vei suna la poliţie. Nu voiam să fie arestat.

– Dar dacă a furat tablourile…

– Te rog, o întrerupse el. Tonul vocii sale părea disperat.

– Bine, spuse ea, cedând, însă ştiind că va redeschide subiectul după ce-l vedea mai stabil. Dacă într-adevăr Cordell furase tablourile, merita să fie arestat.

– Oricum, nu am mai vorbit cu el de atunci, continuă Hayden. Mă sună încontinuu, însă nu-i răspund. Ar trebui să-mi vezi mobilul. Am şaizeci şi şase de mesaje. Ochii i se umeziră şi se opri, aşteptând să treacă. Quinn, cum a putut să facă aşa ceva? şopti el, ca şi când ar fi fost ceva ce nu trebuia să audă nimeni altcineva.

– Nu-mi dau seama, răspunse ea.

– L-am iubit.

– Ştiu.

– Acum s-a întors în New York, am auzit bârfe. Stă la nişte prieteni în West Fourth.

– Ştie că eşti aici?

– Probabil. Însă chiar dacă vine să mă viziteze, nu o să-i dea voie să intre.

– Asta e bine, răspunse ea.

– Oare? Mă gândesc tot timpul la el. Mi-l tot imaginez intrând pe uşă, cu flori. Încerc să-mi imaginez o explicaţie plauzibilă ca să îl pot ierta, însă nu pot. Făcu o pauză şi oftă. Oricum, acum ştii. Acum ştii ce m-a dat peste cap.

– O să fie bine, spuse ea, luându-i mâna.

– Probabil.

Quinn schimbă subiectul.

– Ai aflat când pleci de aici?

– Cred că în câteva zile. Abia aştept să mă întorc la elevii mei. Unii mi-au trimis bilete cu urări de însănătoşire.

– Sunt copii buni, spuse ea zâmbind.

– Cei mai buni.

– O să fii bine, îi spuse ea fratelui ei.

– Şi tu.

Ea dădu din cap şi îşi dori să creadă acelaşi lucru.

Când Quinn ieşi din lift în hol, un cuplu de vârstnici îmbrăcaţi în trening se apropie de ea şi o întrebă unde era maternitatea.

– Maternitatea? repetă ea.

Ochii umezi ai femeii se umplură de lacrimi.

– Fiica noastră a născut, spuse ea. Părea că stă să explodeze de fericire dacă nu rostea acele cuvinte.

Soţul ridică florile pe care le adusese, ca şi când ele ar fi fost singura dovadă de care avea nevoie Quinn.

Quinn nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

– Felicitări, spuse ea. E primul nepot?

Dădură din cap în acelaşi timp, ceea ce lui Quinn i se păru atât de adorabil, încât aproape izbucni în râs. Şi-ar fi dorit să-i adopte pe amândoi.

– Hai să vedem unde trebuie să ajungeţi, spuse ea, apoi îi conduse către un gardian.

În timp ce le dădea indicaţii, făcându-le semn spre liftul pe care trebuiau să îl ia, acesta îşi lăsă mâna pe spatele lui Quinn. Ea îşi dădu seama că gardianul presupusese că era cu cei doi, poate cealaltă fiică a lor – noua mătuşă. Îi plăcu

acel scenariu şi se hotărî să îl ducă mai departe. La urma urmei, avea destul timp de pierdut. Quinn se întâlnea cu o prietenă veche de la Baston's Books în centru ca să ia prânzul şi până atunci îi mai rămânea o oră şi ceva în care nu avea nimic de făcut.

Intră în lift cu aşa-zişii ei părinţi, iar când uşile se deschiseră din nou, ei îi mulţumiră şi îşi luară la revedere de la ea. Quinn ieşi pe holul mare şi îi privi îndepărtându-se, simţindu-se părăsită. Nu era pregătită să revină la stadiul de femeie însărcinată tristă şi speriată, a cărei mamă era moartă.

Văzu uşile duble ale salonului maternităţii şi se simţi atrasă. Mame noi. Copilaşi noi. Multă bucurie. Voia să se apropie, să respire totul ca pe oxigen.

„De ce nu", îşi spuse ea, apoi intră pe uşi ca şi când ar fi fost de acolo. Nu dorea să se oprească şi să pună întrebări care ar putea trezi bănuieli în privinţa prezenţei ei, aşa că rămase cu un pas în urma unei asistente care împingea un nou-născut într-un cărucior. După cum se aştepta, femeia o duse direct la salonul de bebeluşi.

Quinn se apropie de geamul de sticlă şi privi înăuntru. Camera puternic luminată era asemănătoare cu cea de la spitalul North Shore din Manhasset, unde îl născuse pe Isaac. Bebeluşii minusculi înfăşaţi în păturile de spital erau la vedere în coşuleţe. Fiecare avea un semn micuţ cu numele şi sexul. Proaspetele mămici şi celelalte rude mândre stăteau în faţa ferestrei zâmbind, râzând, gângurind, chiar plângând. Emoţiile erau foarte puternice, iar Quinn simţi că i se strânge inima. „Aici", îşi spuse ea. „Aici se află bucuria."

Quinn se întoarse şi văzu o femeie în halat care mergea agale spre cabinetul asistentelor târând după ea o perfuzie, cu ochii umflaţi şi roşii. Ceru să fie îndrumată spre UIIN. „Unitatea de îngrijire intensivă neonatală", îşi spuse Quinn, celălalt loc. Cel în care speranţa şi durerea duceau o luptă zilnică. Atunci când speranţa era înfrântă, pierderile erau de neimaginat. „Cei mai micuţi soldaţi doborâţi", îşi spuse Quinn, „puteau lăsa cele mai uriaşe inimi frânte şi zdrobite".

„Nu ar trebui să fac asta", se gândi Quinn, în timp ce o urma pe femeie spre UIIN. Însă nu avea de ales. Trebuia să vadă ce o aştepta şi pe ea.

Quinn rămase deoparte în timp ce femeia arătă brăţara şi i se permise să intre în salon. Cu toate că aici fereastra era mai mică, Quinn o văzu pe femeie aşezându-se pe un scaun din spate şi urmări cum o asistentă ridică cu grijă un copil foarte mic şi îl lasă în braţele femeii. Tot ce putea spune despre acel

bebeluş era că era mult prea micuţ. Quinn simţi că mama îşi lua rămas-bun.

Era un moment privat, iar Quinn îşi feri privirea, concentrându-se asupra unui bebeluş din faţa ferestrei. El sau ea – era imposibil să-ţi dai seama – purta o căciuliţă albă şi avea pielea rumenă. Quinn intui că era băieţel. În nas avea un tub de oxigen, iar o bucată de bandă adezivă lipită într-o parte îl ţinea în loc. Alt tub ieşea din ceea ce arăta ca un fel de cătuşă prinsă de braţul lui subţire. Bebeluşul deschise ochii, clipi, apoi îi închise din nou. Continuă aşa timp de câteva minute, iar Quinn simţi că acel copilaş se lupta. Nici măcar nu-şi dădu seama că plângea până când o asistentă se opri şi o întrebă cum se simţea.

Quinn scutură din cap, iar asistenta aşteptă detalii.

– Sunt însărcinată, începu ea, fără să intenţioneze să spună tot, însă o făcu. Imediat ce porni, nu se mai putu opri. Îi spuse despre encefalocel şi RMN. Îi spuse femeii că mama ei se sinucisese şi că fratele ei era sus, la psihiatrie. Îi spuse că nu avea ce căuta acolo, dar se ţinuse după un cuplu. Îmi pare rău, încheie Quinn. Nu m-am putut stăpâni.

Asistenta, care era cu un cap mai scundă decât Quinn, o ascultase atent. Iar acum, după ce terminase, Quinn se aştepta ca femeia să o înţeleagă şi să nu o dea afară. Poate chiar îi va oferi lui Quinn câteva sfaturi medicale sau să-i spună că avea nevoie de consiliere. Dar se înşela.

– Vino aici, spuse asistenta, apoi o conduse pe Quinn în UIIN, unde îi spuse să se spele pe mâini şi să îmbrace un halat de hârtie peste haine. Apoi împinse un scaun lângă micuţul luptător de lângă fereastră şi îi făcu semn lui Quinn să se aşeze. Asistenta ridică bebeluşul şi îl lăsă uşor în braţele lui Quinn. Ţi-o prezint pe Carly, spuse ea.

Quinn privi lung faţa aceea micuţă.

– E fetiţă?

– Da.

– O să fie bine?

– Cu două zile în urmă am crezut că o pierdem. Însă a surprins pe toată lumea.

Carly era uşoară ca fulgul. Quinn îi apropie trupul micuţ de al ei şi simţi o împunsătură în sâni, ca şi când o reacţie primară în lanţ a hormonilor îi îndemnau canalele galactofore încă nepregătite să cedeze. Se simţi învăluită de un sentiment de fericire protectoare – „Dumnezeule, nu lăsa să i se întâmple

ceva acestui copil“ – pe care nu-l putea descrie decât ca dragoste. Quinn atinse mânuţa aceea şi patru degeţele foarte mici îi prinseră degetul.

– Carly, şopti ea. Arată-le tu, fetiţo. Arată-le ce poţi.

Ochii lui Carly clipiră şi se deschiseră, şi părea că priveşte lung chipul lui Quinn. Era magic. Brusc, nu mai conta altceva decât acea legătură puternică.

– Mă simt ca şi când aş fi sub o vrajă, spuse Quinn.

– Se întâmplă de multe ori aici, răspunse asistenta.

Capitolul 23

Quinn urcă de la metrou în cartierul de vest din Manhattan şi îşi încheie haina să nu mai simtă frigul. Acasă, în suburbii, purta o haină groasă pe o asemenea vreme – ceva umflat şi deloc atrăgător. Însă pentru oraş îşi îmbrăcase haina roşie de lână cu nasturi aurii, la care adăugase o eşarfă cochetă. Se simţea bine să se întoarcă în oraş, îmbrăcată adecvat.

Se îndreptă spre Baston's Books, unde se întâlnea cu prietena şi fosta ei colegă, Meredith Huff, o blondă deşirată care îi preluase postul de coordonator de evenimente şi acum conducea librăria.

Meredith, îşi spuse Quinn, îşi găsise cea mai bună slujbă posibilă. Femeia îi adora pe scriitori. Mai ales pe scriitorii bărbaţi. Şi mai ales pe scriitorii bărbaţi dispuşi să ajungă în patul ei. Când se întâlniseră prima dată, Meredith îi mărturisise lui Quinn că era un fel de fană obsedată a autorilor. După ce ajunseseră să se cunoască mai bine, iar Quinn îndurase zeci de conversaţii despre isprăvile prietenei ei, îi spuse lui Meredith că analogia cu fanele obsedate nu era prea corectă. Acelea erau de obicei adolescente care în cele din urmă treceau peste pasiunile de moment.

– Tu, îi spusese Quinn prietenei ei, eşti mai mult o fetişistă.

Meredith râsese.

– Dumnezeule, aşa e. Doar gândul la scula unui autor mă face să mă înfior. Cred că în spate se ascunde egoul lor total dereglat – felul în care îşi imaginează propria lor viaţă. Serios. N-ai trăit dacă n-ai fost cu cineva care deja s-a hotărât cum să-ţi descrie culoarea sfârcurilor. *E atât de excitant!*

Quinn se gândea la toate astea în timp ce se îndrepta spre librărie. Zâmbi, anticipând poveştile pe care urma să i le spună Meredith şi jocul de-a ghicitoarea pe care îl vor juca. Se întrebă oare ce spunea despre ea faptul că avea prietene precum Georgette şi Meredith, când viaţa ei era atât de liniştită. Oare în subconştient încerca să-şi recreeze relaţia cu mama ei? Mintea lui Quinn era atât de plină, încât mergea automat spre Baston's, neatentă la sunetele oraşului. Apoi un camion opri din scurt, iar un şofer de taxi din spate apăsă atât de prelung pe claxon, încât o smulse din reverie. Privi în jur şi îşi dădu seama că tocmai urma să treacă pe lângă blocul în care locuia cu Eugene în cealaltă viaţă. Se opri şi

aproape îi făcu pe alţi pietoni să se împiedice de ea. Aceştia o depăşiră, în timp ce ea se gândea pe unde să o ia ca să nu treacă pe lângă acel loc. Privi la stânga şi la dreapta ca să cântărească posibilităţile, apoi îşi dădu seama că era prostesc. În această viaţă, clădirea aceea nu avea nici un înţeles. Eugene nici măcar nu locuia acolo.

Merse drept înainte, aruncând o privire rapidă spre intrare. Jean-Claude, portarul elegant cu mustaţă de Salvador DalÍ, ajuta o femeie să care nişte cumpărături. Quinn îşi dădu seama că, dacă s-ar fi dus să-l salute, pentru el ar fi fost o străină. Gândul îi dădu forţă. Era ca şi când avea o putere specială.

Când era copil, Hayden o întreba uneori pe Quinn ce putere magică şi-ar dori cel mai mult dacă ar avea posibilitatea să-şi aleagă una. Fratele ei alegea întotdeauna invizibilitatea, ceea ce lui Quinn i se părea dezgustătoare. Nu avea nici o dorinţă să afle ce făceau ceilalţi oameni sau ce se spunea în spatele uşilor închise. La fel, nu-i păsa nici de vederea cu raze X. Nici măcar puterea supranaturală nu o atrăgea prea mult. Însă zborul, da. Zborul era perfect. Lui Quinn îi plăcea să închidă ochii şi să-şi imagineze libertatea pe care i-ar fi dat-o posibilitatea să se înalţe în aer. Acolo sus nu ar mai fi tulburată de probleme şi totul ar arăta condensat şi fără cusur.

Lui Quinn i se păru că cineva o strigă pe nume. Oare era doar imaginaţia ei? Se întoarse spre clădire. Jean-Claude nu se mai vedea din pricina unui bărbat scund şi îndesat, care stătea în faţa lui şi-i făcea ei cu mâna. Ea se opri.

– Walt?

El alergă spre ea. Era prietenul lui Eugene, Walt St. Pierre, fostul editor la *Saturday Night Live*, care stătuse pe canapea cu câteva zile în urmă când alergase pe lângă ei să se întoarcă acasă la Isaac. Bineînţeles, pentru el asta nu se întâmplase niciodată, iar el nu o mai văzuse de zece ani. Se minună ce coincidenţă era să dea peste el, însă atunci îşi dădu seama că, din moment ce în cealaltă viaţă locuia în acea clădire, atunci probabil şi în aceasta locuia tot acolo.

– Mă gândeam eu că eşti tu, spuse el. Arăţi *fantastic*.

Quinn se întrebă cum de-şi dăduse seama cum arăta, din moment ce privirea lui era concentrată undeva în apropierea umărului ei drept. Walt nu putuse niciodată să o privească direct în ochi şi, din câte ştia ea, nu făcea asta cu nici o femeie. Bărbatul era amuzant, inteligent şi foarte talentat, însă avea mari nesiguranţe când venea vorba de sexul opus.

– Mulţumesc, răspunse ea, apoi dădu să-l sărute pe obraz, însă el întoarse capul în momentul nepotrivit şi ea îi atinse uşor colţul gurii, lucru care-i stânjeni pe amândoi. Îmi pare bine să te văd, Walt.

– Cât a trecut? întrebă el.

– Cel puţin zece ani.

– Arăţi fantastic, repetă el.

– Şi tu, minţi ea.

– Ai slăbit, nu? Arăţi fantastic.

Quinn se gândi să-i spună că, dacă nu era atent, ar putea să-i lase impresia greşită că doar i se părea că arăta fantastic. Însă nu era prea sigură dacă gluma ei va prinde, aşa că se mulţumi să răspundă:

– De fapt, sunt însărcinată. Cu al doilea copil.

– Oh! Felicitări. Tot cu şoferul acela de taxi eşti?

Aceea era povestea pe care le-o spusese Eugene tuturor prietenilor săi, presupuse Quinn. Şi-l putea imagina scornind o poveste în care ea fugea cu un şofer de taxi. „Nu a avut bani să plătească cursa, aşa că el a invitat-o la el, iar ea n-a mai plecat niciodată.“ Sau ceva de genul ăsta.

– Nu e chiar şofer de taxi, răspunse Quinn.

– Am mai auzit şi că te-ai mutat în suburbie, continuă el, ca şi când acea întâlnire întâmplătoare făcea ca şi acel zvon să fie o minciună.

– Da. Am venit aici ca să iau prânzul cu o prietenă de la Baston’s.

O rafală de vânt îi suflă şuviţa de păr cu care îşi acoperise chelia, iar el se chinui să-şi păstreze freza intactă.

– Nu te-am considerat niciodată o fată din suburbii.

– Ba chiar sunt! răspunse ea zâmbind. Am o casă în suburbie, soţ, copil şi un Volvo.

– O mamă cu normă întreagă care-şi duce copilul la fotbal.

– Exact.

– Ar trebui să candidezi pentru vicepreşedinte.

– Cred că pentru asta ar trebui să fiu o mamă care-şi duce copilul la *hochei*, râse ea.

– La fotbal, la hochei, tot aia e; mă excită. Casnicele sunt *excitante*.

Quinn se albi la faţă, iar el îşi duse mâna la gură.

– Asta a fost nepoliticos, nu?

– Puţin.

– Vestea bună e că reputaţia mea de rege al momentelor stânjenitoare rămâne neatinsă.

– Face parte din farmecul tău, răspunse ea, apoi schimbă subiectul. Locuieşti aici?

El privi în spate spre clădire.

– Da, de câţiva ani. Iubesc locul ăsta. Are cea mai bună amplasare.

– Şi privelişte, adăugă ea, apoi îşi dădu imediat seama ce gafă făcuse.

– Ai fost înăuntru?

– Nu, doar… hm, m-am gândit că apartamentele care dau spre parc au privelişti frumoase.

El încuviinţă din cap.

– Ştii, am încercat să-l conving pe Eugene să-şi ia şi el un apartament aici cu câţiva ani în urmă, dar nu l-a interesat.

Bineînţeles că nu. Amintirea era acolo, imprimată în timpul vizitelor în cealaltă viaţă. Ea fusese cea care îl convinsese pe Eugene să ia apartamentul cel frumos dinspre parc. La început el insistase că era prea luxos.

– Încă ţii legătura cu el? întrebă ea.

– Sigur, răspunse el, apoi scoase telefonul mobil. Vrei să vorbeşti cu el? Îl am pe apelare rapidă.

Evident că nu dorea aşa ceva. Ce naiba să-i spună? Cu siguranţă, Eugene încă era plin de ranchiună după despărţirea lor.

– Mulţumesc oricum, spuse ea.

– Eşti sigură?

El părea pregătit să apese un buton, aşa că ea ridică vocea.

– Nu, n-o face! *Te rog.*

– Oh, scuză-mă, spuse el. Ar fi destul de incomod, nu? Scutură din cap, ca şi când ar fi încercat să-şi bage minţile în el.

Ea zâmbi şi încercă să-l privească în ochi, însă el se concentră atunci undeva în zona urechii ei stângi. Părea stânjenit, aşa că ea schimbă subiectul, încercând să-l liniştească.

– Ţi-am citit cărţile, spuse ea. Walt, sunt impresionată.

După ce plecase de la *Saturday Night Live*, Walt scrisese o carte de non-ficţiune despre perioada petrecută acolo. Era o relatare amuzantă, sinceră şi

modestă. Criticii rămăseseră încântaţi de ea, iar cartea se vânduse destul de bine. Mai scrisese după aceea şi câteva romane şi căpăta din ce în ce mai mulţi cititori fideli.

– Venind din partea ta, spuse el, însă nu termină propoziţia. Fusese în stare să-i spună că-l excita, însă îi era aproape imposibil să-i mulţumească pentru compliment. Acum, privirea lui era fixată pe trotuar. Hei, îţi aminteşti evenimentul acela de strângere de fonduri la care au venit părinţii tăi? Mama ta a fost foarte tare.

În perioada în care fusese singură, Quinn lucrase pentru organizaţia Planned Parenthood[3] şi mersese la multe evenimente de strângere de fonduri pentru ei. Într-una dintre aceste ocazii îşi adusese şi părinţii, iar mama ei ajunsese să se certe cu cineva din rândul protestatarelor aflate în faţa clădirii. Cineva de la *Daily News* profitase de ocazie şi făcuse o fotografie cu Nan şi femeia care milita pentru dreptul la viaţă, urlând una la cealaltă, faţă în faţă, cu expresii furioase, cu gurile deschise, aproape o imagine în oglindă. Fotografia fusese excepţională.

Bineînţeles, ceea ce fotografia nu putea să redea era dialogul dintre cele două. În timp ce Quinn, Eugene, Nan şi Phil încercaseră să treacă pe lângă protestatari, femeia strigase la ei:

– Cum v-aţi simţi dacă mama *voastră* ar fi făcut avort?

Momentul surprins în fotografie fusese cel în care Nan se întorsese şi răspunsese:

– Mi-aş fi dorit să o fi făcut. Altfel n-ar mai fi trebuit să suport proaste ca tine.

– Ah, spiritul ager, spusese Eugene. E ca şi cum văd pe viu o piesă de-a lui Noël Coward.

Imediat, furia lui Nan se risipise şi începuse să râdă.

Lui Quinn i se părea ironic că în trecut fusese o susţinătoare activă a controlului natalităţii, iar acum se confrunta cu opţiunea de a face avort sau de a alege viaţa. Însă, desigur, acest lucru dovedea ceea ce Quinn crezuse tot timpul – că nu era o dovadă de inconsecvenţă dacă erai adepta dreptului la opţiune şi, totodată, împotriva avortului. De fapt, atunci mai mult ca niciodată, era recunoscătoare că decizia de a naşte acel copil era a ei, nu a guvernului.

– Da, a fost, aprobă Quinn. A fost foarte tare.

– Ce face? întrebă Walt.

– A murit în urmă cu mai mulţi ani. Era răspunsul ei standard. Nu era nevoie să detalieze decât dacă era forţată.

– Înseamnă că nu prea bine.

Ea făcu o grimasă.

– Îmi pare rău, spuse el. Glumă proastă. Cum a murit?

Quinn oftă. Era întrebarea de care se temea cel mai tare.

– Supradoză cu medicamentele prescrise. Încercă să o spună pe un ton firesc, însă gâtul i se strânse şi sunetele ieşiră prea înalte.

– Oh, Dumnezeule. Asta chiar e dur.

– Da.

– Ştii că a murit Jackie? întrebă el.

– Jackie? Numele i se părea cunoscut, însă nu îşi amintea cui îi aparţinea.

– Câinele meu.

Câinele lui? Ce comparaţie era asta?

– Îmi pare rău, spuse ea.

– Ştiu că este… ştii, nu este acelaşi lucru. Hei, vrei să vii la o petrecere săptămâna viitoare?

– Poftim? Să mai spună cineva ceva de schimbări ciudate de subiect.

– Tot pentru strângere de fonduri, explică el.

– Hm…

– E pentru o cauză nobilă. Donez o parte din profiturile strânse în urma vânzării noii mele cărţi pentru Spitalul de Cercetări în Pediatrie St. Jude şi joia viitoare organizăm o petrecere de lansare cu strângere de fonduri. Ar trebui să vii. Am câteva nume mari. O să fie paparazzi şi tot tacâmul.

– Pare interesant, însă…

– De data asta nu vor mai fi protestatare furioase. Mă rog, poate doar câţiva critici literari morocănoşi.

– Nu ştiu, Walt.

– Eugene nu o să fie, îţi promit.

– Nu e vorba de asta, spuse ea, deşi era clar vorba şi de asta. Doar că…

– O să vină şi Tina, o întrerupse el.

– Tina?

– Fey.

– Ah.

– Şi poate şi Adam, adăugă el.

– Adam?

– Sandler.

– Nu am avut niciodată o pasiune pentru staruri, spuse ea.

– Oh, şi Janeane.

Făcu ochii mari.

– Garofalo? Da, poate că avea totuşi o urmă de pasiune pentru vedete.

– O ştii? întrebă el.

– Nu, însă mereu am vrut să o cunosc.

El scoase o carte poştală lucioasă din buzunar şi i-o întinse.

– Aici sunt toate detaliile. Poţi să vii cu cine vrei. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine.

Quinn băgă cartea poştală în geantă şi îi spuse că se va gândi la invitaţie. Îl sărută pe obraz, de data asta cu succes, apoi îşi luă rămas-bun şi se duse să se întâlnească cu prietena ei Meredith.

La o salată impresionantă în restaurantul în stil pub din apropierea librăriei de cărţi, Meredith o puse pe Quinn la curent cu ultimele bârfe de la Baston's, apoi îi povesti despre cea mai recentă cucerire a ei, un autor consacrat de cărţi cu crime misterioase. În loc să-i dezvăluie direct identitatea îi dădu indicii – nume de personaje de-ale lui, locul în care se desfăşoară acţiunea, reputaţia lui – până când Quinn îşi dădu seama despre cine era vorba. Asta o făcea pe Meredith să se simtă ca şi când ar avea dreptul să îi dea toate detaliile relaţiei ei. La urma urmei, Quinn îi *ghicise* numele. Ce putea să facă Meredith?

Quinn dorea să ştie dacă în dormitor era la fel de tulburător ca în cărţile sale.

– E tot numai verbe, fără nici un adjectiv, răspunse Meredith.

– Pare foarte inteligent, spuse Quinn. Ce anume înseamnă asta?

– Înseamnă că atinge, mângâie, sărută, muşcă, împinge. Însă nu îl interesează dacă e dulce sau pasional, tandru sau sălbatic.

– Deci nu e o relaţie de durată?

– Să spunem că n-o să cumpăr şi continuarea la romanul ăsta.

Quinn amestecă salata şi înţepă cu furculiţa o felie de dovlecel.

– Am crezut că stai departe de scriitorii de gen, spuse ea.

– Doar de cei de science-fiction, o corectă Meredith.

– Şi ce anume au scriitorii de science-fiction? râse Quinn. Mi se pare că au o

imaginaţie foarte bogată.

– Ascultă, nu spun că *toţi* locuiesc în subsolurile mamelor lor, însă poate ar trebui s-o facă. Spune-mi ce anume e nou şi excitant în lumea *ta*.

Quinn ar fi preferat să se concentreze asupra aventurilor carnale ale lui Meredith, însă îi datora prietenei sale câteva informaţii despre ea, aşa că începu cu sarcina şi cu rezultatele de la RMN.

– Şi… păstrezi copilul? întrebă Meredith.

– Da.

– E foarte nobil.

– Nu, răspunse Quinn. Nu este nobil deloc. De fapt, este posibil să fie cea mai egoistă decizie pe care am luat-o vreodată.

– Egoistă?

Quinn o privi în ochi pe prietena ei.

– De unde o să ştiu că acest copil n-o să-şi petreacă întreaga viaţă suferind?

– Da, nu ai de unde să ştii, răspunse Meredith după ce se gândi o clipă.

– Şi totuşi, o aduc pe lume.

Meredith se întinse şi îi strânse mâna lui Quinn.

– Crezi că fac o greşeală? întrebă Quinn.

– Cred că singura greşeală ar fi să ignori ceea ce îţi spune inima.

Quinn dădu din cap şi se întoarse la salata ei. Schimbă subiectul şi îi spuse lui Meredith întreaga poveste despre Hayden şi cum găsise tablourile mamei lor în dulapul lui Cordell.

– De ce le-a furat? întrebă Meredith. Avea nevoie de bani?

– Cred că da.

– Însă ce avea de gând să facă cu ele? Cum ar fi putut să vândă tablouri furate?

– Habar n-am, răspunse Quinn. Poate că are contactele lui.

Trecură la alte subiecte şi, când se apropiau de sfârşitul mesei, Quinn îi povesti ce i se întâmplase pe drum.

– L-ai întâlnit vreodată pe Walt St. Pierre? întrebă Quinn, îngrijorată că ar putea să fie deja una dintre cuceririle lui Meredith.

– Nu, însă încercăm să dăm de el pentru un eveniment la librărie. Nu era prieten cu Eugene?

Quinn dădu afirmativ din cap.

– Şi am dat nas în nas cu el.

Chipul lui Meredith se lumină.

– Şi cum e?

Quinn râse, căci ştia deja încotro se îndrepta conversaţia.

– Las-o baltă, spuse ea. Nu e genul tău.

– E homosexual?

– Nu, însă se simte foarte stânjenit printre femei.

– Ca personajele din cărţile lui, spuse Meredith.

– Exact.

– Mi-ar plăcea *mult* să am un iubit ca ăsta.

– De ce?

– Glumeşti? O să tremure tot şi o să fie recunoscător. M-aş simţi ca o zeiţă.

Quinn scoase invitaţia primită de la Walt şi i-o întinse lui Meredith.

– Asta e şansa ta, spuse ea.

– Ce e asta?

– M-a invitat la o petrecere. Poţi să mergi în locul meu.

Meredith citi invitaţia.

– Pare ceva tare. Am putea merge împreună.

– N-am chef de o asemenea petrecere acum, Mer.

– Ai voie să te distrezi, Quinn.

Oare? De cele mai multe ori, Quinn se simţea ca şi când o jelea deja pe Naomi… sau pe fetiţa sănătoasă în care probabil nu se va transforma niciodată.

– O să mă gândesc, răspunse ea, sorbind din pai.

3 Organizaţie din SUA care se ocupă, printre altele, cu planificarea familială (n.red.)

Analiza lui Quinn – nr. 7

Nan reuşise să găsească singura fotografie a lui Quinn cu piciorul în ghips. Stătea pe pat, citind o carte, fără să se uite la aparat. Nan trebuia să-şi imagineze – sau să inventeze – expresia feţei ei.

Acela fusese un moment critic din viaţa de copil a lui Quinn, căci atinsese cealaltă parte pentru prima dată. Da, ştiuse totul încă de când fusese mică, însă Nan reuşise să îndepărteze asta din conştiinţa fiicei ei. Acum adevărul era de neevitat.

Nan ştia că ea fusese cea care-i făcuse asta fetiţei ei, crease acea deschizătură în lumea ei în momentul în care fusese între viaţă şi moarte la naşterea ei. Însă oare era un blestem sau un dar?

Pentru Nan, fuga era un vizitator seducător care îi şoptea blând la ureche ori de câte ori lucrurile deveneau prea întunecate ca să le îndure. Atât de simplu. Foarte uşor. Pur şi simplu să plece. Să-şi deschidă o venă, să ia nişte medicamente, să adoarmă în maşină cu uşa de la garaj închisă şi motorul pornit. Soluţia era mereu acolo.

Pentru fiica ei se întrevedea un alt gen de fugă, iar Nan se întreba dacă era mai dulce sau mai crudă decât tentaţia morţii. Oare Quinn se va descurca mai bine cu greutăţile vieţii dacă ştia că mai exista o variantă pe care o putea alege? Sau se chinuia cu o hotărâre pe care nimeni nu trebuia să o ia vreodată?

Pentru acel portret, Nan alesese să o reprezinte pe Quinn gândindu-se la posibilităţile pe care le avea. Însă ce expresie ar trebui să aibă? Nan luă caietul de schiţe ca să încerce diverse chipuri. Încercă teamă, dragoste, confuzie, bucurie, suferinţă, furie.

Nan privi din nou fotografia fiicei ei. Dacă ar fi putut vorbi cu acea fată atunci, ar fi întrebat-o: „Ce simţi pentru ceea ce ţi-am făcut?“

Capitolul 24

Quinn se ridică de la masa din bucătărie unde mânca Isaac şi privi pe uşa din faţă. Nimic. Fratele ei întârziase aproape o oră deja. Hayden ieşise din spital în urmă cu câteva zile şi încerca să-şi pună ordine în viaţă fără Cordell. Încă nu era în stare să dea ochii cu el, aşa că o rugase pe Quinn să scoată lucrurile lui Cordell din apartamentul lui şi să le bage la ea în garaj. Ea îi spuse că nu era nici o problemă şi că îl va suna pe Cordell să stabilească o zi în care să ia totul.

Luă telefonul şi îl sună pe mobil pe fratele ei, însă îi răspunse căsuţa vocală.

– Hei, spuse ea. Mă întrebam pe unde eşti. Sper că totul e în regulă.

– Vine? întrebă Isaac. Îşi iubea unchiul şi abia aştepta să îl vadă.

– Doar întârzie puţin, răspunse ea, sperând că avea dreptate.

Teama ei era că se răzgândise în ultimul minut, ceea ce ar fi fost un dezastru pentru el. Hayden trebuia să meargă mai departe. Sănătatea lui mintală depindea de asta. Quinn era şi foarte neliniştită în privinţa conversaţiei pe care urma să o aibă cu fratele ei. Era hotărâtă să-l convingă să-l predea pe Cordell poliţiei. Să-l lase nepedepsit pentru ceea ce făcuse nu era normal, indiferent de cât de mult îl iubea Hayden. Isaac termină de mâncat şi alergă la uşă.

– De ce n-a venit încă?

– Hai să ne jucăm ceva, sugeră Quinn, sperând că asta îi va distrage pe amândoi.

Isaac alese un joc de masă numit „Ghici cine?“ în care un jucător lua o carte pe care era imprimat chipul unei persoane şi celălalt punea întrebări cu răspuns de „da“ sau „nu“ ca să-şi dea seama cine era. Isaac devenise atât de bun, încât Quinn nu mai avea nevoie să-l lase să câştige. După câteva runde se plictisi şi dori să deseneze propriile sale personaje, iar Quinn se întoarse în bucătărie şi formă din nou numărul fratelui ei. De data aceea închise fără să lase vreun mesaj.

Cartea de vizită primită de la poliţist stătea pe blatul de bucătărie, lângă telefon. Plănuise să i-o dea lui Hayden ca să sune chiar el. Însă acum se îngrijora că nu va reuşi să-l convingă. Întârziase atât de mult, încât era sigură că se răzgândise. Poate chiar se dusese să-l vadă pe Cordell.

Îşi trecu degetul peste cartea de vizită, gândindu-se la opţiunile pe care le

avea. Oare ar trebui să sune chiar ea? Înainte, se hotărâse ca Hayden să fie cel care o face. Se gândise că acel gest îi va da putere. Şi nici nu voia să fie acuzată din nou că se băga. Totuşi, faptul că se băga era atât de îngrozitor dacă însemna să facă ceea ce trebuia? Cordell trebuia să fie pedepsit, iar Hayden avea nevoie să se salveze de el însuşi. Cordell era ca o dependenţă, iar acel telefon era metoda ei de a începe vindecarea.

Se duse la uşa din faţă şi privi încă o dată afară, apoi se întoarse în bucătărie şi dădu telefonul.

– A venit! strigă Isaac chiar când Quinn lăsă telefonul jos.

Se îndreptă spre uşă şi îl văzu pe Hayden care intra cu maşina cu spatele pe alee. Uşa şoferului se deschise, iar Isaac ieşi în grabă din casă.

– E Vincent van Gogh? întrebă Hayden când îşi văzu nepotul.

– Nu! râse Isaac.

– Atunci René Magritte?

– Nu!

– Nu-mi spune, continuă Hayden. Este Norman Rockwell?

– Sunt eu, Isaac!

Hayden îngenunche şi îşi îmbrăţişă nepotul.

– Ai desenat ceva pentru mine?

Isaac zâmbi şi făcu un semn afirmativ din cap.

– Dar n-am terminat.

Hayden ridică privirea spre sora lui.

– Totul e în portbagaj. Ar trebui să le duc în garaj? Se ridică şi o îmbrăţişă.

– Ai întârziat, spuse ea.

– Mi-a luat o groază de timp ca să încarc totul în maşină.

– Am încercat să te sun.

– Cred că mi-am uitat mobilul, spuse el, după ce se bătu peste buzunare. E totul în regulă?

Ea îi evită întrebarea.

– Mă bucur să te văd. Te ajut să descarci.

– Pe naiba.

– Hayden…

– Tu poţi să dai indicaţii şi ordine. Dacă te văd ridicând ceva, sun la autorităţi.

Remarca lui o alarmă. Trebuia să găsească o metodă să-i spună că tocmai

dăduse numele lui Cordell la poliţie.

Isaac se agăţă de mâneca unchiului său.

– Te ajut eu.

– În regulă, Leonardo.

Quinn îl lăsă pe Isaac să apese butonul care deschidea uşa automată a garajului. Aceasta se ridică încet, cu un scârţâit îngrozitor de metal frecat de metal. Hayden se strâmbă, iar Isaac izbucni în râs. Quinn strigă ca să acopere zgomotul, spunându-i lui Hayden unde să pună lucrurile lui Cordell. Deschise portbagajul maşinii şi începu să scoată cutii de carton şi alte obiecte, lăsându-l pe Isaac să ia lucrurile mai uşoare, cum ar fi pungile pline cu haine. În timp ce îşi vedea de treabă, Quinn îl întrebă pe Hayden dacă se simţea bine.

– Am şi momente bune, şi momente rele, răspunse el, în timp ce scotea din maşină ceea ce semăna cu nişte rafturi de lemn, dar sunt gata să încep un capitol nou în viaţă.

Lui Quinn i se păru că era un răspuns pregătit din timp, însă îl consideră primul pas din lungul drum al vindecării lui.

După ce scoaseră toate pungile, Isaac încercă să ajungă la un geamantan mic şi negru.

– Mai bine lasă-mă pe mine să iau asta, amice, spuse Hayden. E un laptop. Şi e fragil.

Când portbagajul fu, în sfârşit, gol, Hayden îl trânti şi se şterse pe mâini de praf. Asta a fost, spuse el. Încerca să rămână serios, însă lui Quinn i se părea că arăta ca o oală al cărei capac fusese pus forţat. O presiune mai mare şi putea sări în sus.

– Sigur eşti bine? întrebă ea.

– Mi-ar prinde bine o băutură rece.

Intrară în bucătărie, unde Quinn îi aduse fratelui ei o Cola dietetică. Isaac se duse în birou ca să lucreze la desenul pentru unchiul său.

– Încă încearcă să ia legătura cu tine?

Hayden ridică din umeri.

– În după-amiaza asta nu mi-am verificat telefonul.

– Chiar sunt mândră de tine, Hayd. Îmi imaginez cât de greu trebuie să fie. Îşi turnă un pahar cu apă rece şi se aşeză lângă fratele ei.

– Le-am spus prietenilor noştri comuni să îl anunţe pe Cordell că vei suna

pentru lucrurile lui.

În ciuda frigului de noiembrie, Hayden transpirase de la efort, iar Quinn îi întinse un şerveţel cu care el îşi şterse fruntea.

– Ştiu că tu crezi că sunt foarte puternic, continuă el, însă nu sunt. Sunt chiar opusul. Sunt slab, prea slab ca să dau ochii cu el. Încă îl iubesc, încă mai cred că poate într-o zi vom fi din nou împreună.

– Însă a făcut un lucru atât de groaznic.

– Poate, răspunse el.

– Nu poate. Sigur.

Hayden scutură din cap.

– O parte din mine încă mai crede că trebuie să existe o explicaţie.

– Însă ascunsese tablourile în dulap, Hayd.

– Ştiu, răspunse el, coborând privirea.

– Şi nu uita că a fost cu noi după spargere, continuă ea, când a împachetat puloverele tatei şi a făcut curăţenie, fără să se dea de gol că el fusese cel care crease toată dezordinea aceea. Reprezentaţia lui merită un Oscar.

Hayden îşi şterse ceafa şi dădu din cap. Dar Quinn continuă:

– A avut multe ocazii să-ţi spună adevărul în acea zi, însă n-a scos o vorbă. S-a prefăcut că venise acolo să ajute. Şi ca şi când asta n-ar fi fost de ajuns…

– Ştiu. A fost un ticălos atunci.

Auziră uşa din faţă şi vocea lui Lewis:

– Am sosit.

Isaac alergă să fie primul care îl întâmpină, iar Quinn se ridică să-l sărute pe Lewis. Îl salută pe Hayden şi îl îmbrăţişă scurt.

– Gata, am terminat, spuse Hayden. Totul e în garaj. Mulţumesc că m-aţi lăsat să aduc lucrurile aici.

– Am crezut că mă aştepţi să te ajut, spuse Lewis.

– Nu a fost mare lucru.

– Am ajutat eu! exclamă Isaac.

– Nu m-aş fi descurcat fără el, completă Hayden.

Lewis îşi întrebă cumnatul dacă rămâne la cină, iar Quinn spuse că nu accepta un refuz. Începu pregătirile, în timp ce Isaac se întoarse în birou, iar Lewis îl întrebă pe Hayden cum se descurca.

– Aşa şi aşa.

– Trebuie să-ţi fie greu, spuse Lewis.

– Chiar îmi *este* greu, recunoscu Hayden. Mă gândeam că urmează să ne căsătorim. O parte din mine… o parte din mine încă mai crede asta.

– Atunci de ce ai făcut pasul ăsta?

– Aveam nevoie de spaţiu, de un timp în care să-mi revin. După ce o să mă simt mai bine o să vorbesc cu el să aflu ce s-a întâmplat de fapt.

Quinn îşi drese glasul.

– O să ai şansa asta la tribunal.

– Ce vrei să spui? întrebă Hayden.

Quinn îşi trase un scaun şi se aşeză.

– Ascultă, înainte să ajungi tu aici, am sunat… la poliţistul acela. I-am spus. I-am spus că ai găsit tablourile în dulapul lui Cordell.

– Poftim?!

– Trebuia să o fac, Hayden. Şi a fost lucrul cel mai corect.

– Îl vor aresta?

– Cred că da. Poliţistul m-a întrebat unde îl găsesc, iar eu le-am spuse unde stă Cordell.

– Nu se poate!

– A spart casa şi a furat tablourile. Trebuie să dea socoteală pentru asta.

– Ar putea intra la puşcărie!

Quinn dădu din cap. Hayden se ridică şi începu să se plimbe cu paşi mari prin cameră.

– Eu nu cred că aş fi făcut asta, Quinn, zise Lewis.

– De ce nu?

– Ştii ce părere am despre Cordell. Poate să fie foarte insuportabil. Însă m-am gândit toată săptămâna, şi rolul de hoţ nu i se potriveşte. Nu cred că a făcut-o el.

– Vorbeşti serios? întrebă Quinn.

– Draga mea, ştii că mă pricep. Afacerea mea se bazează pe abilitatea de a desluşi caracterul unui om. Cordell este enervant, însă nu e un răufăcător.

– Pari foarte sigur, spuse Hayden.

– Nu sunt sută la sută sigur… dar pe-aproape.

– Şi mie mi s-a părut absurd, spuse Hayden. Nu ştiu dacă v-am povestit vreodată asta, însă cu vreo doi ani în urmă o femeie care stătea lângă el în metrou şi-a uitat acolo punga de cumpărături. În ea erau două perechi de pantofi

noi, iar Cordell i-a găsit numele pe chitanţa de la cardul de credit, i-a căutat numărul de telefon, a sunat-o, apoi s-a întâlnit cu ea la un colţ de stradă ca să-i returneze pachetul. Asta nu prea pare fapta unui om care ar putea să fure, nu? Totuşi, nu am găsit nici o explicaţie plauzibilă pentru tablourile din dulapul său. M-am gândit că se pregătea să le vândă pe eBay.

– Asta chiar are logică, spuse Quinn. Chiar mă întrebam cum anume se descotorosea de lucrări de artă furate.

– Însă tot mi se pare ciudat, spuse Lewis.

– Stă tot timpul pe acele site-uri, replică Quinn. Chiar şi când eram eu în vizită făcea tranzacţii online.

Lewis îşi frecă obrazul, pe care îi crescuseră ţepii bărbii după o asemenea zi lungă.

– Mă întreb… începu el.

– Ce anume? întrebă Hayden.

Lewis îşi muşcă buza.

– Poate chiar acolo a *găsit* tablourile. Poate că hoţii au fost suficient de proşti cât să le vândă online. Adică să spunem că eşti un răufăcător care fură şi se ocupă cu bijuterii furate. Brusc te trezeşti cu un teanc de tablouri de care trebuie să scapi şi nu ştii nimic despre artă. Cea mai simplă metodă e să le listezi online.

Chipul lui Hayden se lumină. Era clar entuziasmat de ideea de a-l ierta pe Cordell. Quinn simţi cum i se strânge inima. Nu dorea să îşi facă iluzii şi apoi să fie dezamăgit.

– Totul pare foarte improbabil, spuse ea. Chiar dacă petrece ore întregi pe acele site-uri, care sunt şansele să dea peste o listă de tablouri furate?

– Poate că, de fapt, le-a căutat, sugeră Lewis.

– Am putea să-i verificăm computerul, îi spuse Hayden lui Lewis. E în garaj.

– Asta nu ar însemna încălcarea confidenţialităţii? întrebă Quinn.

– Nu cred că se va supăra, spuse Lewis, din moment ce încercăm să-l dezvinovăţim.

La scurt timp după aceea, laptopul lui Cordell stătea pe masa din bucătărie, iar Lewis se aşeză în faţa lui. Hayden şi Quinn priveau peste umărul lui, iar el încerca să acceseze contul de eBay al lui Cordell, care era protejat printr-o parolă.

– Vreo idee? îl întrebă Lewis pe Hayden.

– Încearcă *julios.* E numele restaurantului unde am ieşit prima dată împreună şi ştiu că era parola lui de e-mail.

Lewis încercă, însă fără succes. Hayden îi sugeră propriul lui nume, numele surorii şi nepoatei lui Cordell, însă degeaba. Încercară să potrivească vârste şi date de naştere cu nume, însă nu reuşiră să intre. Hayden propuse numele bichonului iubit al lui Cordell, care murise cu ani în urmă, mai mulţi dintre foştii lui prieteni şi chiar numele serialului de televiziune în care tocmai obţinuse un rol. Nimic. Trecură la alt site de tranzacţii online, şi încercară din nou toate acele parole, însă tot nu reuşiră să acceseze contul.

– Poate găsim indicii în e-mailul său, sugeră Hayden.

– Ai spus că parola e *julios?* întrebă Lewis.

– Asta era, răspunse Hayden. Însă cred că este posibil să o fi schimbat.

Tensiunea se simţea în aer când Lewis accesă contul de e-mail al lui Cordell şi tastă *julios* în caseta parolei. Simţeau cu toţii că era ultima lor şansă. Îşi ţinură respiraţia când Lewis apăsă tasta Enter.

Parolă incorectă.

Quinn privi chipul fratelui său. Speranţa fu înlocuită de nefericire.

– Îmi pare rău, spuse ea.

Lewis continuă să tasteze, hotărât să treacă prin toată lista de parole posibile pe care le încercaseră pentru celelalte conturi. Quinn ştia că era inutil şi îl îmbrăţişă strâns pe fratele ei ca să-l aline.

– Stai! strigă Lewis. Am reuşit!

Quinn se întoarse spre computer. Pe monitor apăruse o listă cu nume şi subiecte. Lewis căută atent până găsi corespondenţa dintre Cordell şi un anume bellofek1978@aol.com, care avea subiectul „tablouri“. Citiră de jos în sus. Primul e-mail era de la Cordell şi era datat cu câteva zile după furt.

„Am văzut anunţul pe craigslist pentru un portret de Nan Mazursky. Ai şi alte tablouri de la aceeaşi artistă?“

Răspunsul de la bellofek1978 venise după o oră:

„Da, avem patru. Eşti din New York? Dacă da, sună-mă pe mobil să discutăm.“ Mesajul era semnat „Bello“ şi includea un număr cu prefix 917.

– Oh, Dumnezeule! strigă Hayden. Este nevinovat! Ştiam eu.

– Nu înţeleg, spuse Quinn. De ce n-a spus nimic? De ce a ţinut totul secret?

– Poate aştepta să se întoarcă din Los Angeles, spuse Lewis.

– Exact! spuse Hayden. Mi-am amintit. Înainte să plece m-a întrebat dacă putem să organizăm o întâlnire cu voi doi după ce se întoarce. Zicea că vrea să se revanşeze pentru neînţelegere. Am crezut că vrea să te întrebe dacă vrei să te implici în petrecerea noastră de nuntă, însă pariez că de fapt voia să facă mare caz din readucerea tablourilor şi să ne surprindă pe toţi.

– Dorea să facă pe eroul, spuse Lewis.

– Erou! repetă Hayden, înroşindu-se.

Quinn se aşeză pe scaun.

– Mă simt ca o ticăloasă. Din cauza mea o să fie arestat.

– O să duc laptopul la secţie chiar acum, spuse Lewis. Pariez că o să-l elibereze imediat.

– Vin şi eu, spuse Hayden. Roşeaţa de pe chipul lui se transformase în strălucire. Hayden radia. Quinn îi strânse mâna.

– Mă bucur că s-a întâmplat aşa. Şi îmi pare rău că am sunat la poliţie. Chiar credeam că…

– Nu mai contează, o întrerupse el. E cu final fericit.

– Pot să-l fac să fie şi mai fericit, spuse Lewis. Parola lui era *Hayden*.

Capitolul 25

Quinn se simţea mizerabil din cauză că-l făcuse pe Cordell să treacă prin aşa ceva. Poliţiştii apăruseră la apartamentul prietenilor la care stătea şi îl luaseră în cătuşe. Era la secţie, în mijlocul interogatoriului, când Lewis şi Hayden sosiseră cu laptopul, insistând să discute cu detectivul. După o oră ieşiseră pe uşă împreună cu suspectul eliberat şi se duseseră la bere. A doua zi, Cordell şi Hayden veniseră şi luaseră toate lucrurile din garaj în maşina lui Hayden. Quinn îşi ceru iertare de două-trei sute de ori, iar Cordell glumi că data viitoare când era tentat să o numească homofobă o să se abţină.

Quinn stătea lângă bordură în timp ce fratele ei închise portbagajul maşinii. Ea îl îmbrăţişă de rămas-bun, apoi se întoarse spre Cordell.

– Mi-am cerut iertare de atât de multe ori, încât am uitat să-ţi mulţumesc că ai găsit tablourile.

– Cu plăcere.

Quinn şi-ar fi dorit să-i invite la cină, însă trebuia să fie la un restaurant foarte special, ca să-i mulţumească pentru gestul lui şi să se scuze că din cauza ei fusese arestat. Se gândi la programul ei din acea săptămână şi îşi dădu seama că ea şi Lewis aveau deja planuri să iasă în oraş – se duceau la petrecerea lui Walt St. Pierre cu Meredith. Şi îi veni o idee minunată.

– Băieţi, ce faceţi joia viitoare? întrebă ea.

În următoarele câteva zile Quinn ardea de nerăbdare la gândul petrecerii. Era bine să se concentreze pe ceva mai distractiv decât să se gândească obsesiv la problemele ei. Şi credea că o să fie amuzant să intre cu propriul anturaj – Lewis, Hayden, Cordell şi Meredith. Se lăsă în voia fanteziei de a sta cot la cot cu cei bogaţi şi faimoşi… şi impresionându-i. Poate că ea şi Janeane Garofolo vor face schimb de adrese de e-mail şi vor deveni prietene în spaţiul virtual.

Pentru că nimic din şifonierul ei nu se potrivea, se dusese la cumpărături şi achiziţionă un pulover nou, negru, cu decolteu în formă de V, frumos şi suficient de larg cât să-i ascundă burta în creştere. Îl îmbrăcă peste un sutien cu push-up, care îi ridică sânii umflaţi mai sus decât ar fi crezut că e posibil. Rezultatul fu că se vedea destul de mult cât să se simtă stânjenită.

– Arăţi bestial! spuse Lewis, strecurându-se din spate şi trecându-şi braţele pe după talia ei.

– Mă simt ca şi când aş fi împrumutat sânii altcuiva.

– Arăţi minunat, continuă el râzând, însă dacă eşti prea stânjenită…

În timp ce se privea dintr-o parte, nesigură dacă să îşi schimbe sau nu sutienul, sună telefonul, iar Lewis răspunse. Quinn îşi dădu seama că vorbea cu Georgette, care răcise. I se strânse inima. Lewis acoperi telefonul cu mâna şi vorbi cu soţia lui.

– Are puţină febră, însă a spus că ar fi bucuroasă să stea oricum cu Isaac, dacă suntem de acord să îl expunem.

„Trebuie“, îşi spuse Quinn. „Nu pot să îndur încă o dezamăgire.“ Sigur, era doar o distracţie frivolă, însă când va mai avea asemenea ocazie? După tot ceea ce i se întâmplase în ultimele săptămâni, simţea că merită asta.

Pe de altă parte, era vorba de Isaac. Tocmai îşi revenise dintr-o răceală gravă şi ar fi fost extrem de iresponsabil din partea lui Quinn să îl expună din nou.

Oftă şi îşi scoase cerceii.

– Spune-i că îi mulţumim oricum şi că îi urăm sănătate.

Se aşeză dezamăgită pe pat. Lewis transmise mesajul şi închise telefonul. Se aşeză apoi lângă soţia lui.

– Du-te tu, spuse el.

– Poftim?

– Du-te fără mine. Rămân eu acasă cu Isaac.

Acea idee nici măcar nu-i trecuse prin cap, iar Quinn simţi cum îi revine buna dispoziţie.

– Eşti sigur?

– Absolut. Nu e nici un motiv pentru care să ratăm amândoi petrecerea. O să te distrezi cu micul tău grup. Să-mi spui la sfârşit cu cine pleacă Meredith.

Ea îl strânse în braţe.

– Promit!

– Şi promite-mi că nu fugi cu Adam Sandler.

– Nu-ţi face griji, râse ea. Însă roagă-te să nu fie şi Jon Stewart acolo.

Cei patru stabiliseră să se întâlnească la Penn Station. Trenul lui Quinn ajunse cu câteva minute întârziere, aşa că Hayden, Cordell şi Meredith erau deja la ghişeul de informaţii când sosi ea.

Ieşiră din Penn Station odată cu mulţimea şi fură întâmpinaţi de un val de umbrele care se deschideau în ploaia rece. Quinn se cuibări lângă Meredith în timp ce se îndreptau încet şi cu grijă spre staţia de taxiuri, încurcate de tocurile înalte şi de pavajul alunecos.

Intrară toţi patru într-un taxi SUV şi îi dădură şoferului adresa. Pentru că era căsătorită cu un proprietar de companie de taxi, Quinn ştia că se aflau într-un model preferat al şoferilor de taxi din New York City, care le aducea mai multe curse noaptea, când pasagerii alegeau aceste taxiuri încăpătoare în locul celor mai mici.

Taxiul se îndreptă spre nord-est pe străduţele alunecoase, iar Quinn se bucură că-şi lăsase acasă maşina şi că venise cu trenul. Ura să conducă pe un drum alunecos.

Când se apropiară, Quinn o întrebă pe Meredith dacă ştia ceva despre acel loc, numit simplu Ohm.

– Am mai fost aici la o petrecere, răspunse Meredith. E un fel de restaurant-lounge-club cu influenţe asiatice şi sală de proiecţii la etaj.

– Înţeleg, spuse Quinn. Un fel de Chuck E. Cheese pentru oameni mari.

– Ia uite, spuse Hayden, arătând spre un şir de limuzine parcate în faţă, cred că e un loc de fiţe.

Locul era închis pentru public din pricina evenimentului, iar intrarea costa 150 de dolari de persoană sub formă de donaţie caritabilă, şi cel puţin un membru al grupului trebuia să aibă invitaţie. „Cam scump pentru o noapte de distracţie“, îşi spuse Quinn, întinzându-şi cardul de credit, „însă e pentru o cauză nobilă“.

Cei patru intrară în sala principală a restaurantului, care era slab luminată şi aranjată elegant într-un stil asiatic minimalist. Un bar îngust traversa întreaga lungime a încăperii, iar un cvartet de jazz aşezat în colţ cânta o muzică plăcută. Quinn fu surprinsă de cât de puţini oameni erau şi de atmosfera reţinută, însă animatoarea care se oferi să le ia hainele şi umbrelele le explică rapid că majoritatea oaspeţilor erau la etaj, unde se dansa după muzica unui DJ.

Quinn, Meredith, Hayden şi Cordell îi urmară indicaţiile şi urcară scara din spate, încercând să fie cât mai subtili în timp ce căutau din priviri oameni faimoşi în grupuleţele pe lângă care treceau.

Auziră muzica bubuitoare care ieşea din difuzoare chiar înainte să intre în

sală. Era un spaţiu cavernos, cu tavan nu prea înalt şi lumini chiar şi mai slabe decât la parter. Quinn privi în mulţime, căutând cunoscuţi. Avea sentimentul ciudat că e urmărită şi se întoarse. Însă, nevăzând pe nimeni cunoscut, Quinn se gândi că era probabil o reacţie la stânjeneala pe care o resimţea. Nu mai fusese de mult la o asemenea petrecere.

– Uite! îi spuse Cordell lui Hayden. Uite-o pe Jennifer!

– Aniston? spuse Quinn, străduindu-se să vadă.

– Martinez, o corectă el. Instructoarea noastră de pilates.

Cordell şi Hayden dispărură în direcţia ei, iar Meredith îi spuse lui Quinn că dorea neapărat să-l cunoască pe Walt St. Pierre. Îi sugeră să-şi facă loc spre barul din spate ca să ia ceva de băut, apoi să încerce să-l caute. Quinn nu reuşea să scape de sentimentul straniu că cineva le urmărea. Privea tot timpul în urmă.

– Ce s-a întâmplat? strigă Meredith ca să acopere muzica.

– Simt că ne urmăreşte cineva.

– Cea mai bună veste pe care am primit-o azi.

– Şi dacă e un criminal? întrebă Quinn.

– E burlac? întrebă Meredith, ridicând din umeri.

– Cred că ai nevoie de standarde mai înalte, râse Quinn.

– Iar *tu* ai nevoie de ceva de băut.

– Ai uitat că sunt însărcinată?

Un băiat drăguţ cu bucle negre îşi făcu drum prin mulţime şi o îmbrăţişă pe Meredith. Ea i-l prezentă lui Quinn ca Steven Marsh. El zâmbi, aruncă o privire la sânii lui Quinn, apoi se uită din nou lasciv spre Meredith.

– E scriitor, adăugă Meredith ca parte din prezentare, aruncându-i lui Quinn o privire uşor de înţeles.

După o discuţie de câteva minute, Meredith îl îndepărtă cu o strângere strengărească de braţ.

– Ne vedem mai târziu, spuse ea.

– Cred că te place, spuse Quinn, continuându-şi drumul spre destinaţie.

– Nu la fel de mult ca pe sine însuşi.

Înainte să ajungă la bar, se mai întâlniră cu trei cunoştinţe de-ale lui Meredith, dintre care două erau cuceriri.

– Mă întreb ce-o să faci după ce-i termini pe toţi scriitorii din oraş, spuse Quinn. Melodia pop puternic ritmată se terminase şi începuse o baladă care făcea

conversaţia mai simplă.

– Te rog. Cea mai simplă metodă să înţelegi conceptul de infinit este să începi să te culci cu scriitorii din New York.

La bar, Meredith comandă ceva numit „martini electric“, o băutură ciudată şi albastră servită într-un pahar retro cu stil. Quinn comandă apă minerală cu lime verde, servită într-un pahar prea mare şi lipsit de eleganţă. Cele două femei rămaseră la bar câteva minute, privind în jur, încercând să-l zărească pe Walt St. Pierre. Când ochii lui Quinn ajunseră în partea dreaptă a încăperii, văzu capul unui bărbat întorcându-se rapid, ca şi când n-ar fi vrut ca ea să vadă că o privea. Oare era doar imaginaţia ei? Încercă să îl vadă mai bine, însă dispăruse în mulţime. Şi doar dintr-o privire îşi dădu seama că era chel. Trase adânc aer în piept şi încercă să se relaxeze. Chiar dacă cineva îi urmărise, se uita probabil după Meredith, nu după ea. Ţinând cont de istoricul prietenei ei, cu siguranţă avea admiratori.

– Îl văd pe Walt, spuse Meredith, arătând în partea stângă a camerei. E acolo, lângă cabina DJ-ului.

Cele două femei îşi luară băuturile şi îşi făcură drum prin mulţime spre Walt St. Pierre, care stătea de vorbă cu alt bărbat. Quinn îl sărută pe obraz – de data aceea cu succes – şi strigă să i-o prezinte pe Meredith.

– Administrează Baston’s Books, spuse Quinn.

– Iubesc librăria aceea, spuse celălalt bărbat. Se prezentă ca J.D., iar Quinn se întrebă dacă Meredith îl va prefera pe el în locul lui Walt. Era tânăr şi frumos, cu părul blond şi scurt, zâmbet frumos şi bronz artificial.

Pălăvrăgiră pe fundalul muzical, vorbiră despre vreme şi despre petrecere. J.D. zâmbi de câteva ori spre Quinn, care rămase surprinsă să constate că el părea mai interesat de ea decât de prietena ei cu picioare lungi. Sau poate de vină era decolteul ei. Îi surprinse de mai multe ori privirea oprindu-se pe pieptul ei. Quinn se mustră în gând că păstrase acel sutien cu puteri magice.

J.D. întrebă ce preferau să bea, apoi se duse la bar.

– Aş vrea să vii să faci un eveniment în librăria noastră, îi spuse Meredith lui Walt, punându-şi mâna pe braţul lui. Am auzit că ţii nişte… discursuri minunate despre cărţi.

Quinn se crispă. Prietena ei era atât de transparentă.

– Asta pentru că chiar îmi place să ţin… discursuri despre cărţi, răspunse

Walt, măsurând din cap până-n picioare trupul suplu al lui Meredith.

– Mulţi autori pur şi simplu vorbesc mecanic, zise ea, apropiindu-se şi mai mult.

– Asta nu dă niciodată roade, spuse el.

– Un discurs bun chiar îi poate emoţiona pe oameni, spuse Meredith.

Quinn i-ar fi spus prietenei sale că acea pălăvrăgeală părea mai degrabă scenariul unui film porno prost, însă nu dorea să o facă să se simtă jenată şi se bucură când J.D. apăru după câteva minute cu băuturile. Ea îi mulţumi şi îl întrebă cu ce se ocupa, dornică să iasă din tangoul verbal al lui Walt şi Meredith.

– Sunt şef al lumii interlope, spuse rapid J.D. Fără îndoială, o glumă pe care o spunea des.

– Aş fi putut să jur că eşti sicilian, glumi Quinn la rândul ei. Avea ochi albaştri strălucitori şi gene blonde.

– De fapt, sunt fizician nuclear, continuă el.

– Aş crede mai degrabă povestea cu şeful din lumea interlopă.

– Sunt procuror în Manhattan, încercă el din nou.

– Ba nu. Nu credea nici asta.

– General ieşit la pensie?

Ea râse. Nu împlinise nici treizeci de ani.

– Sunt un milionar din lumea internetului, spuse el.

– Presupun că o să-mi spui că ai inventat Yahoo! sau ceva.

– Nu fi prostuţă. Nu ţi-aş insulta niciodată inteligenţa cu o minciună atât de ridicolă.

– Slavă Cerului.

– Am inventat Windows.

– Şi eu care credeam că Bill Gates a făcut-o, răspunse ea, încrucişându-şi braţele.

– Am nevoie de ajutor, spuse el. Încerc să-mi dau seama cum te-aş putea impresiona.

– Spunându-mi adevărul, spuse ea.

– N-am încercat niciodată asta.

– Pentru toate există un început.

– Adevărul, spuse el după ce-şi drese glasul, e că sunt actor. Un actor *aspirant*.

– Acum te cred, spuse ea.

Îl întrebă despre carieră, iar el îi spuse că găsise un agent şi că dădea audiţii. Ea îi povesti despre cariera viitorului ei cumnat şi descoperi că J.D. fusese la audiţie pentru acelaşi serial. Continuară să vorbească şi când începu un dans ritmat, iar J.D. o invită pe Quinn la dans.

– De ce nu? spuse ea, apoi îl urmă pe ring, unde dansară până transpirară, timp de trei melodii, iar Quinn spuse că avea nevoie să se aşeze.

J.D. găsi o masă liberă şi o lăsă pe Quinn acolo, apoi se duse să mai ia de băut. Când se întoarse, Quinn era atât de însetată, încât dădu pe gât jumătate de pahar dintr-o înghiţitură.

– E doar apă minerală, da?

– Cu puţin Rose’s Lime Juice pentru energie, răspunse el.

– Are alcool? întrebă ea.

– Ce, Rose’s? Nu. E doar un amestec înţepător.

– Atât?

– Promit.

Termină toată băutura, în timp ce J.D. vorbi despre suişurile şi coborâşurile carierei sale. Când ajunse la povestea unui rol mare din *Lege şi ordine,* Quinn îşi dădu seama că nu îl mai putea urmări.

– Eşti bine? întrebă el.

– Doar puţin ameţită, răspunse ea. Probabil hormonii sarcinii îmi spun s-o las mai moale.

– Eşti însărcinată? întrebă el, cu o expresie şocată.

– În cinci luni.

– Oh, la dracu’, spuse el, privind spre băutura ei.

– Doar n-ai… zise ea, mirosind paharul.

– Votcă, spuse el. Sucul de lime e atât de concentrat, că nu se simte.

– Oh, Dumnezeule!

– N-am… N-am ştiut. Walt chiar nu mi-a spus că eşti însărcinată.

– Dar te-am *întrebat* ce anume e în pahar!

– Am crezut că ai glumit.

Fără să se mai gândească, Quinn îi aruncă în faţă ultimii stropi rămaşi şi o luă la fugă. Se clătină pe scări în drum spre parter, unde începu să facă paşi repezi, încercând să scape de efectele alcoolului şi să redevină lucidă. Ce putea să facă?

Oare consumase suficient de mult alcool cât să-i facă rău copilului? Privi în jur. În umbră, lângă scară, zări silueta unui bărbat. Era bărbatul cel chel care o urmărise sus?

„Să-l ia naiba“, îşi spuse ea, aşezându-se la bar. „Dacă vine aici, îl trimit la plimbare.“

Îi ceru barmanului un pahar cu apă, gândindu-se că era o idee bună să încerce să-şi scoată alcoolul din sânge. Auzise asta de undeva? Nu-şi aducea aminte, însă rău nu avea cum să-i facă.

Îl bău rapid, apoi mai ceru unul. În timp ce îl dădea pe gât simţi ceva ciudat, ca şi când în apropiere era un portal. Oare alcoolul îi întuneca minţile? Privi şi în stânga şi în dreapta, însă nu-şi dădu seama unde ar fi putut fi.

Închise ochii o clipă, încercând să se concentreze asupra a ceea ce percepea din partea cealaltă. Nu se auzea nimic, iar Quinn consideră că era doar imaginaţia ei. Probabil se gândise la zilele cu Eugene, căci acea petrecere îi amintea de fostul ei stil de viaţă.

Brusc, Quinn simţi că vezica ei era atât de plină, încât trebuia să se ducă urgent la baie. Când se ridică, i se învârtea capul şi se ţinu o clipă de bar să-şi revină. Privi în direcţia toaletei şi îl văzu din nou pe bărbatul cel chel. Privi mai atent, însă nu mai văzu nimic, aşa că îşi spuse că era doar paranoia provocată de beţie. Quinn se duse la baie, intră într-o cabină şi se uşură, gândindu-se că ar fi putut să doarmă chiar acolo, pe toaletă. Dar se strădui să se ridice şi să se spele pe mâini, apoi ieşi.

Pe coridorul îngust simţi un miros atrăgător, un aftershave cunoscut. Era doar imaginaţia ei sau era parfumul lui Eugene? Poate că îl simţise mai devreme şi de aceea crezuse că e un portal în apropiere. Poate că era un bărbat care se dădea cu aceeaşi apă de colonie a lui Eugene.

Se rezemă de perete şi închise ochii. Încă era foarte ameţită.

– Salut.

Părea să fie vocea lui Eugene, ceea ce o făcu să închidă ochii şi mai strâns. Cum putea să-l audă pe Eugene? Chiar era un portal în apropiere? Era prea mult. După încurcătura cu acceptarea cererii lui în căsătorie şi după ce se culcase cu el, ar fi vrut să uite totul. Dorea să fie o persoană normală cu o singură viaţă, cu un singur soţ şi cu hotărâri asupra cărora nu mai putea reveni.

Trebuia să fugă din locul acela, să lase distanţă între ea şi portalul pe care îl

simţise.

Quinn deschise ochii şi făcu un pas în faţă, aproape să se izbească de bărbatul care stătea în faţa ei.

– Iertaţi-mă, spuse ea, privindu-i chipul.

– Quinn, spuse bărbatul, prinzând-o de umeri.

Ridică privirea şi îl văzu pe bărbatul cel chel. Îl recunoscu imediat, însă avu nevoie de câteva clipe ca să-şi regăsească glasul.

– Eugene? spuse ea.

– Pari şocată, ca şi când ai fi văzut o fantomă. Sper că nu am îmbătrânit chiar *atât* de mult. Mai puţin scalpul chel.

– Nu… nu mă aşteptam să te văd aici. Walt mi-a spus că nu poţi ajunge.

Eugene se strâmbă.

– Uneori poate să fie un mare ticălos.

Quinn încercă să împace cele două realităţi, între acel Eugene cu care făcuse dragoste în Fiji cu câteva zile în urmă şi bărbatul care stătea în faţa ei atunci. Trase adânc aer în piept, lăsându-şi pulsul să revină la normal.

– Cred… cred că a presupus că n-o să vin dacă eşti şi tu.

– Aşa e? Ai fi stat departe din cauza mea?

Îşi aminti scena din apartamentul lor din urmă cu zece ani, când îi spusese că se mută. La început nu o crezuse – pur şi simplu nu putea să accepte. Apoi încercase să o facă să se răzgândească făcând o scenă plină de vinovăţie. Când îşi dăduse seama că nu are nici o şansă, se înfuriase şi îi spusese că, dacă îl părăseşte, nu va mai vorbi vreodată cu ea.

– Nu ştiu, spuse ea. Poate.

– De ce?

– Mă gândeam că mă urăşti, spuse ea. Erai destul de furios când am plecat.

În vestibulul în care stăteau era o singură lumină mică, deasupra, care strălucea direct pe faţa lui Eugene. Părea că îşi aminteşte.

– Nu te mai urăsc, spuse el.

– Nu?

– Doar mi-eşti foarte antipatică.

Se simţi zdrobită. De ce acceptase să vină la petrecerea aceea?

– Glumesc, spuse el.

– Da?

– Asta a fost cu secole în urmă. Recunosc că am fost furios mult timp. Însă ce bărbat ar putea să-şi ierte prietena care îl părăseşte pentru taximetristul Louie?

– Lewis, îl corectă ea. Nu Louie. Şi nu seamănă absolut deloc cu personajul lui Danny DeVito din *Taxi*.

– Te superi dacă voi continua să mi-l imaginez aşa?

– Cum vrei, spuse ea, râzând.

– De fapt, mi-era teamă că tu nu vei vrea să vorbeşti cu mine, mai ales dacă veneai cu… în fine, cum îl cheamă. Am încercat să stau departe de tine până când mi-am dat seama că ai venit singură.

Deci de asta se ţinuse după ea toată noaptea.

– Voiai să-mi spui ceva? întrebă ea.

– Doar că totul e în regulă acum. Atât.

– Mă bucur, spuse ea, apoi se opri. Nu dorea să-l întrebe despre carieră, care bănuia că era un subiect neplăcut. Era fericită să ştie că nu-i mai purta ranchiună şi că era bine.

– Am o emisiune chiar bună. Niciodată nu m-am gândit că o să-mi placă un post mai mic, însă nu e rău deloc.

– Mai puţin stres?

– Exact, răspunse el. Nu simt că trebuie să dovedesc ceva. Că trebuie să fiu cel mai tare din parcare.

– Sună foarte bine.

– Şi mai e şi Linda.

– Prietena ta?

– Suntem împreună de aproape cinci ani. Dar tu? Cum e viaţa de femeie măritată? Parcă am auzit că ai un copil.

– Pe Isaac. Are şase ani. Un băieţel frumos şi minunat. Iar talentul mamei a sărit o generaţie şi s-a dus direct la el.

Eugene rămase tăcut o clipă, apoi îi strânse umărul.

– Am citit în ziar despre mama ta, spuse el. Îmi pare atât de rău. A fost minunată.

Quinn dădu din cap. Avea gâtul prea încordat ca să poată vorbi. Era obişnuită ca oamenii să o întrebe despre mama ei, însă de foarte puţine ori i se întâmpla să dea peste cineva care o cunoscuse şi o iubise. Făcea ca tragedia morţii ei să pară recentă.

– Eşti bine? întrebă el.

Nu era. Nu era deloc bine. Iar întrebarea fu picătura care umplu paharul. Pur şi simplu, nu-şi mai putea stăpâni lacrimile. Eugene o luă în braţe şi o ţinu strâns. Blândeţea lui era permisiunea de care avea nevoie ca să cedeze complet, aşa că începu să plângă în hohote. Îşi aminti cât de mult îl iubise mama ei pe Eugene, cum glumele lui o făceau să zâmbească. În acel moment se gândi că făcuse o greşeală teribilă. Dacă ar fi rămas cu Eugene, mama ei ar fi trăit. Asta nu însemna că nu-i iubea pe Lewis şi Isaac din tot sufletul, însă nedreptatea acelui schimb era prea greu de îndurat.

– Ştii, eu încă te iubesc, şopti el.

Ea nu răspunse nimic. Se mulţumi să-l ţină strâns, ca şi când altfel s-ar fi înecat.

– Tu mă mai iubeşti *pe mine?* întrebă el.

– Nu contează, răspunse ea.

– Atunci înseamnă că da. Ştiu că da.

Ea nu se putea gândi la un răspuns, însă îl strânse şi mai tare. Nu ştia de ce o făcea şi nu ştiu nici ce era în mintea ei când Eugene îşi apăsă buzele pe ale ei. Poate că nu se gândea la nimic. Doar simţea. Şi să-l lase să o sărute era ca o eliberare de forţa întunecată care o absorbea. Se pierdu în acel sărut. Era ca şi când trecutul, prezentul şi viitorul ei se uneau într-un moment fizic unic. Uită chiar şi unde se afla. Asta până auzi o voce în spatele ei.

– Quinn!

Eugene se desprinse de ea şi se întoarse; îl văzu pe Cordell care stătea la câţiva metri distanţă, cu gura căscată de mirare.

Pentru ea, timpul se dilată odată cu fracţiunea de secundă în care îl privi în ochi pe Cordell şi îşi dădu seama ce gândea el. Quinn încercă să spună ceva, să găsească nişte cuvinte drept explicaţie, însă nu era nimic de spus. Ce văzuse Cordell fusese foarte, foarte real.

Poate că în acea clipă creierul ei animalic pusese stăpânire pe ea, căci Quinn făcu singurul lucru care-i trecu prin cap. Fugi.

– Quinn! strigă Eugene. Unde te duci?

Fără ca măcar să se oprească să-şi ia haina, deschise uşa din faţă şi alergă afară în noaptea rece, sub ploaia îngheţată. Nu trebuia să se oprească, trebuia să pună distanţă între ea şi ceea ce tocmai se întâmplase.

Când ajunse pe bordură, Quinn privi în spate şi îi văzu pe Eugene şi Cordell la uşă.

– Opreşte-te! strigă Cordell, însă ea nu o făcu.

Alergă în stradă şi reuşi să vadă la timp ce anume venea spre ea. Auzi scârţâit de frâne şi se întoarse imediat ca să se dea din drum. Putea să evite. Era sigură că putea! Însă nu se gândise că maşina ar putea pierde direcţia pe strada alunecoasă. Ultimul lucru pe care-l auzi înainte de impact fu sunetul propriului ei strigăt.

Capitolul 26

Quinn visă că Naomi era înfăşată şi aşezată în braţele ei. Toate asistentele spuneau că era cea mai frumoasă fetiţă care se născuse vreodată în acel spital, iar Quinn nu le putea contrazice. Era cuprinsă de bucurie. Toate mamele credeau că bebeluşul lor era cel mai frumos, însă al ei chiar era. Quinn se întrebă dacă ea se născuse cu păr, apoi dădu să-i scoată bebeluşului boneţica, însă asistenta o prinse de încheietura mâinii.

Nu face asta.

De ce? Capul ei e deschis?

Da.

Quinn privi din nou bebeluşul adormit.

Trăieşte?

Nu ştim.

Atunci visul se schimbă, şi nu mai privea bebeluşul, ci un tablou care o înfăţişa pe ea. Quinn era încurcată. Oare mama ei îl pictase? Unde era? Unde era Naomi? Ajunse pe un coridor lung şi privi îngrozită în jur ca să întrebe pe cineva, însă era singură. Alergă până la capătul coridorului şi deschise o uşă. Doctorul Bernard era dincolo de ea.

Pe cine cauţi? întrebă doctoriţa.

Quinn nu era prea sigură. O căuta pe mama sau pe bebeluşul ei? Simţea că era crucial să spună adevărul. Se auzea o muzică asurzitoare. Era ceasul deşteptător al lui Quinn. Se ridică în capul oaselor şi îl opri.

– Cum te simţi? întrebă Lewis.

Quinn şovăi, încă încercând să separe visele de realitate. Da, avusese un accident de maşină cu o noapte în urmă. Nu, nu pierduse copilul. Îşi mângâie pântecul rotund. „Eşti bine, Naomi“, îşi spuse ea. „Amândouă suntem bine.“

Cu toate că impactul o doborâse, Quinn reuşise să se ridice singură. Ambii ei genunchi erau plini de sânge de la pavajul străzii, însă nu părea să-şi fi rupt ceva. Cel mai important lucru era că mijlocul ei nu primise nici o lovitură. „Slavă Cerului“, îşi spusese ea, în timp ce mulţimea se aduna în jurul ei. „Slavă Cerului că bebeluşul e bine. Nimic altceva nu contează.“

Cordell şi Eugene încercaseră să o convingă să meargă la spital, însă refuzase.

Ştia că era bine şi se temea că vor insista să facă radiografii doar ca să se asigure. Gândul că o va expune pe Naomi la radiaţii era prea greu de îndurat. Nu voia s-o facă. Era destul de rău că băuse alcool. Un singur asalt asupra copilului ei în acea noapte era de ajuns.

Proprietarii de la Ohm insistaseră să plătească o limuzină care să o ducă până acasă în Long Island, iar ea acceptase. Hayden şi Cordell o însoţiseră, să se asigure că era bine.

Cordell nu scoase o vorbă despre ceea ce văzuse. Ba chiar încercase să destindă atmosfera şi vorbise despre celebrităţile pe care le văzuse la petrecere. Ea nu văzuse nici una.

Quinn privise pe fereastră în timp ce conversaţia se transformase într-un dialog între Hayden şi Cordell. Bârfeau şi discutau despre cine părea injectat cu Botox şi cine nu, şi despre cât de minunate, hidoase, strălucitoare, urâte ca naiba, ţipătoare sau fabuloase erau ţinutele fiecăruia.

– Ştii cine mai era acolo? întrebase Cordell.

Quinn nu mai putea evita subiectul. Era ca şi când ar fi încercat să ignore un elefant.

– Eugene, răspunse ea. Eugene era şi el acolo.

– Quinn, spuse Cordell, nu îmi datorezi explicaţii.

– Însă nu vreau să crezi că nu-mi iubesc soţul.

Hayden coborî privirea şi începu să îşi privească unghiile. Cordell îi spusese deja ce văzuse.

– Cu toţii greşim, spuse Cordell.

– Eu niciodată… începu ea, dar se opri. Avusese de gând să spună că ea niciodată nu îl înşelase pe Lewis, însă ştia că, la un anumit nivel, ceea ce se întâmplase în Fiji exact asta însemna. Îşi sprijini capul în mâini.

– Nu-ţi face griji, spuse Cordell. N-o să-i spun. Uită că s-a întâmplat.

– Mulţumesc, zise ea, fără să ridice fruntea.

Cu siguranţă, Lewis nu avea de ce să ştie asta. Dacă Hayden şi Cordell vor păstra secretul, la fel va face şi ea. Însă nodul din piept nu-i dispărea. Hayden o mângâie pe spate.

– Eşti mai bine? întrebă el.

– Am făcut alegerea cea mai bună, spuse ea, ridicând, în sfârşit, privirea. Adică să mă mărit cu Lewis.

– Bineînţeles, zise fratele ei. Nimeni nu ţi-a dat de înţeles altceva.

– Mama a făcut-o, continuă ea.

El o cuprinse cu braţul, iar Quinn îşi lăsă capul pe umărul fratelui ei. Nimeni nu mai scoase vreun cuvânt.

Când ajunse acasă, Quinn sună de urgenţă la doctorul Sally Bernard să o întrebe despre posibilele efecte ale alcoolului asupra fetusului. Obstetriciana o asigură că bebeluşul nu va suferi de sindromul alcoolismului fetal după doar o băutură. Şi, cu toate că Quinn jurase că bara maşinii o lovise în picioare şi că torsul ei nu suferise nici un impact, doctorul spuse că era îngrijorată mai degrabă de accident decât de alcool.

– A fost mai mult o căzătură decât o lovitură de maşină, insistă Quinn.

Totuşi, Sally o făcu pe Quinn să promită că se va odihni bine ziua următoare şi că o va suna imediat dacă apar probleme.

Quinn se ridică în capul oaselor şi îşi lăsă picioarele pe podea. Încă se simţea obosită şi uşor înţepenită, dar în rest era bine.

– Sunt bine, îi spuse ea lui Lewis.

Îşi luă halatul şi coborî să-i facă lui Isaac clătite. De obicei nu pregătea un mic dejun atât de elaborat într-o zi a săptămânii, însă dorea să se revanşeze pentru absenţa ei din urmă cu o noapte, mai ales că el încă nu îşi revenise total după trauma suferită când se trezise singur la coborârea din autobuz. Quinn vorbise serios când îl asigurase că nu va mai dispărea vreodată.

Lewis coborî chiar când ea amesteca un pumn de fulgi de ciocolată în aluat. El o sărută pe ceafă.

– Cum îţi sunt genunchii? întrebă el.

– Nu foarte rău. Imediat îmi schimb bandajele.

– De ce te deranjezi atâta cu micul dejun? Nu ţi-a zis doctorul Bernard că azi trebuie să te odihneşti?

– Aşa voi face, spuse ea. Promit. O să mă întorc în pat după ce plecaţi voi.

– Vrei să mă duc eu să îl trezesc pe Isaac?

– E în regulă, spuse ea, lăsând lingura. Oricum trebuie să las aluatul la dospit.

– Măcar lasă-mă pe mine să termin clătitele, spuse el.

În mod normal, l-ar fi refuzat fără să stea pe gânduri. Însă vizitele în cealaltă lume avuseseră un mare impact asupra ei. Conştiinţa lui Quinn începea să creadă ceea ce intelectul îi spusese întotdeauna: e firesc să accepţi ajutor.

– S-a făcut, spuse ea, apoi urcă scările.

Rămase în picioare lângă fiul ei timp de câteva minute, privindu-l cum doarme. Era nemişcat, întins, cu gura deschisă şi capul aşezat într-o parte, pe pernă. Trebuia să se uite foarte atent ca să distingă mişcările uşoare ale pieptului său sub pătură. Quinn se aplecă gata să-i sărute fruntea netedă, dar se opri ca să-i respire parfumul. Simţea că îi umple plămânii.

– Isaac? şopti ea, după ce îşi atinse buzele de fruntea lui.

El se răsuci, însă nu deschise ochii. Quinn îşi scoase halatul larg pe care îl purta peste pijamaua verde-deschis pe care o primise cadou de la soacra ei, apoi se urcă lângă el în patul cald.

– Gata cu somnul, spuse ea.

El se cuibări la pieptul ei.

– Vrei clătite? întrebă ea.

– Cu fulgi de ciocolată? spuse el, făcând ochii mari.

– Exact.

El zâmbi şi închise din nou ochii.

– Cum a fost la petrecere?

Ce copil. Îl îmbrăţişă strâns.

– A fost frumos. Ar trebui să stăm în pat aşa toată ziua?

– Da.

– Sau toată săptămâna?

– Tot anul, răspunse el.

– O să ratezi petrecerea de ziua ta, râse ea.

– O să facem petrecerea aici.

Quinn se simţea bine şi confortabil lângă fiul ei şi era cât pe ce să adoarmă din nou. Nu-i stătea în fire să fie atât de obosită dimineaţa. Însă nu-i stătea în fire nici să iasă la băut şi să fie lovită de o maşină. Chiar avea nevoie de odihnă. Făcu un efort să se ridice în capul oaselor şi să îi pregătească hainele lui Isaac. Îşi luă din nou halatul şi coborâră. Toţi trei mâncară clătite, apoi Lewis îl duse pe Isaac la staţia de autobuz şi se îndreptă spre serviciu.

Quinn se aşeză la masa din bucătărie şi rămase acolo aproape o oră, citind ziarul. Era prea obosită ca să se mişte. Singurul lucru pe care dorea să-l facă în acea dimineaţă era să schimbe aşternuturile, însă chiar şi asta i se părea ceva foarte dificil.

Într-un târziu, se ridică de la masă şi se duse în dormitor, luă cearşafurile şi le lăsă într-un coş de rufe. Aşează aşternuturi curate pe pat şi duse coşul în camera lui Isaac ca să facă acelaşi lucru.

Când trase cearşaful de pe patul lui observă o pată ciudată în mijloc. Părea să fie sânge. Era al ei? Oare rana de la genunchi se deschisese şi sângerase prin bandaj în timp ce stătuse întinsă acolo?

Îşi desfăcu halatul şi se aşează pe marginea patului. Din genunchii pantalonilor ei noi de pijama nu se scurgea nici o picătură de sânge. De unde provenea pata aceea misterioasă? Se ridică brusc şi o luă cu ameţeală. Noaptea care trecuse o afectase mai mult decât crezuse. Se hotărî să schimbe cearşaful de pe patul lui Isaac şi să lase spălatul pe seama lui Lewis. Chiar trebuia să se întindă.

Trase cearşaful însângerat, încă nedumerită în privinţa acelei pete. Îi cursese sânge din nas lui Isaac şi nu spusese? Luă un cearşaf curat din dulapul cu lenjerie şi îl întinse pe pat. În timp ce îl potrivea simţi din nou că ameţeşte, însă de data asta şi mai rău. Lăsă patul nefăcut şi se îndreptă spre camera ei să se întindă. Însă ameţise atât de rău, încât fu nevoită să se oprească pe hol şi să se sprijine de perete.

Quinn era sigură că nu va reuşi să se întoarcă în camera ei fără să leşine. Îşi încrucişă picioarele pe podea şi îşi lăsă capul între genunchi. Atunci o văzu: o pată roşu-închis care se răspândea prin materialul deschis al pijamalei, chiar între picioare.

Capitolul 27

După aceea, totul se întâmplă extrem de repede. Quinn îl sună pe Lewis, care ajunsese deja la serviciu. El îi spuse să rămână pe fir, în timp ce sună la ambulanţă, apoi la Georgette, care sosi în câteva minute. Quinn deja îşi schimbase pantalonii de pijama însângeraţi şi purta pantaloni de trening curaţi, cu două tampoane îndesate în chiloţi. Georgette – şi ea încă în pijama – îi ţinu mâna lui Quinn în timp ce aşteptau să sosească ambulanţa.

– O să fie bine, spuse Georgette.

– Mi-e atât de frică, răspunse Quinn plângând.

– Ştiu, draga mea. Ştiu.

Sosiră doi paramedici de la urgenţă, în uniformă – un bărbat solid cu faţă rotundă şi o femeie cu părul legat la spate într-o coadă. Quinn le explică despre pata de sânge pe care o găsise pe pijama, în timp ce femeia înfăşură banda unui tensiometru în jurul braţului ei. Bărbatul îi punea o mulţime de întrebări. Era alergică la ceva? Urma vreun tratament medicamentos? Avea probleme cu respiraţia? În câte săptămâni era însărcinată? Mai sângerase vreodată? Era primul copil? Ştia ce grupă sanguină are? Şi aşa mai departe.

– Mergeţi la doctor? întrebă femeia.

Quinn dădu afirmativ din cap.

– Copilul are encefalocel, spuse ea. Mi s-a spus că s-ar putea să nu ajungă la termen.

– Facem tot ce putem, spuse femeia. Strânse pompa ca să afle tensiunea arterială a lui Quinn, apoi îi desfăcu bandajul de pe braţ. O să vă pun o perfuzie salină, spuse ea, ca să menţinem hidratarea.

Ambii paramedici începură să lucreze. Femeia legă un garou pe braţul lui Quinn şi găsi imediat vena. Bărbatul îi spuse să deschidă gura şi îi introduse sub limbă un termometru electronic. După ce instală perfuzia, femeia deschise o cutie şi începu să lipească mici discuri pe torsul şi pe mâinile lui Quinn. În timp ce lucra, o şuviţă de păr blond i se desprinse din coadă şi îi căzu pe faţă. O suflă la o parte şi îi explică lui Quinn că îi monitorizau ritmul cardiac.

– E o procedură obişnuită, o asigură ea. Nu aveţi de ce să vă faceţi griji.

În timp ce femeia vorbea, bărbatul îi puse lui Georgette o întrebare pe care

Quinn nu o auzi.

– Nu ştiu, răspunse Georgette, apoi se întoarse spre Quinn. Ai fost la baie? întrebă ea.

Bineînţeles. Se dusese la baie să-şi scoată pantalonii murdari de sânge, pe care îi lăsase în chiuvetă. Însă îşi dădu seama ce anume voiau să afle, iar asta îi provocă greaţă. Voiau să ştie dacă expulzase un fetus în toaletă, apoi trăsese apa.

– Sunt atât de ameţită, spuse Quinn.

– Tensiunea arterială e scăzută, spuse femeia. Se întoarse către bărbat. O punem pe targă şi pregătim doi litri de oxigen. Apoi o privi din nou pe Quinn şi repetă întrebarea despre baie.

– Nu am fost la toaletă, spuse Quinn. Doar mi-am schimbat hainele murdare de sânge.

– Şi unde sunt? întrebă bărbatul.

– În chiuvetă.

– Unde e chiuveta?

– Chiar lângă dormitorul principal, răspunse Quinn.

Georgette se oferi să-l conducă, iar el luă o pungă roşie de plastic din trusă şi o urmă pe scări. Când se întoarseră, punga era plină, iar Quinn reuşi să citească literele de pe ea: PERICOL BIOLOGIC.

Când o urcară pe Quinn în ambulanţă, Georgette spuse că se îmbracă şi vine după ea la spital.

„Mai încet“, îşi spuse Quinn în timp ce ambulanţa gonea pe străzi. „Te rog.“ Nu voia să ajungă la spital înaintea lui Lewis sau a doctorului Bernard. Nu putea să treacă prin asta fără ei. Sally ar trebui să fie cea care îi spune că bebeluşul ei murise. Lewis trebuie să fie şi el acolo, să o ia de mână şi să o îmbrăţişeze.

Quinn îşi imagină cum un doctor ciudat îşi scoate mănuşile după ce o consultă.

Trebuie să te programăm pentru dilataţie şi chiuretaj.

Poftim? Şi fetiţa mea?

Doamnă, copilul e mort.

Mort?

Aşa e cel mai bine.

Ea ştia că asta îi vor spune toţi. Aşa e cel mai bine. N-a fost să fie. Mersul lucrurilor. Voia lui Dumnezeu.

Ambulanţa se opri la spital. Quinn ar fi dorit să le spună să întoarcă şi să o ducă acasă, că se răzgândise. Nu voia să treacă prin aşa ceva. Însă era prea târziu. Era doar o rotiţă dintr-un mecanism uriaş care se învârtea încontinuu şi pe care nu îl putea controla. Fu scoasă din ambulanţă pe targă şi împinsă prin uşile duble care se deschiseseră automat. Quinn îşi aminti de drumul prin casa bântuită din parcul de distracţii, în care zidul se despărţea chiar în momentul în care ciocnirea cu el părea inevitabilă.

O doctoriţă o preluă şi discută cu paramedicii. Quinn fu transportată apoi în zona împrejmuită de perdele din sala de urgenţe şi urcată într-un pat.

O asistentă cu piele măslinie şi tunsoare sobră trase perdeaua şi îi puse alt tensiometru pe braţ. Doctorul rămase de cealaltă parte a perdelei, ca să-şi termine conversaţia cu paramedicii.

– Eu sunt Milena, spuse asistenta.

Quinn tăcu, fără nici o idee. Cum ar fi trebuit să răspundă? „Îmi pare bine să te cunosc“ părea complet nepotrivit.

– Eu sunt Quinn, răspunse ea într-un final.

– Doctoriţa Kanterman e foarte drăguţă.

– Mă bucur, răspunse Quinn, însă nu reuşi să-şi schimbe expresia.

– Trebuie să te dezbraci de la brâu în jos. Crezi că te descurci?

Quinn îşi ridică fundul şi îşi scoase pantalonii şi chiloţii, însă lăsă între picioare bandajele sanitare ca să nu murdărească patul. Îi dădu asistentei hainele.

Perdeaua se dădu la o parte şi apăru o doctoriţă. Avea vreo şaizeci de ani şi era palidă, cu părul aspru şi cearcăne întunecate sub ochi. Şi era înaltă, foarte, foarte înaltă. „Doctorii ar trebui să treacă şi un soi de test antiintimidare“, îşi spuse Quinn.

– Sunt doctorul Kanterman, spuse ea. O să avem grijă de tine.

– Unde e doctorul Bernard? întrebă Quinn. Avea nevoie de doctoriţa ei micuţă şi blândă. De prietena ei.

– E pe drum.

– Şi soţul meu? Ar trebui să ajungă.

– Cum îl cheamă? întrebă Milena.

– Lewis. Lewis Braverman.

Milena spuse că merge să verifice, apoi ieşi.

– Trebuie să îţi fac o examinare internă, spuse doctoriţa, punându-şi mănuşile.

Încearcă să te relaxezi.

Quinn scoase bandajele sanitare lipicioase dintre picioare şi le privi. Sângele era negru, însă nu era mult.

– Cred că se opreşte, spuse Quinn. Am sângerat mult mai mult înainte.

– Păi acum stai întinsă.

Gravitaţia. Desigur. Quinn simţi cum i se strânge inima. Doctorul îi luă bandajele, le privi o clipă, apoi le lăsă deoparte. Quinn îşi ridică picioarele în suporturi.

– Încearcă să te relaxezi, repetă doctoriţa, băgând mâna înmănuşată în trupul lui Quinn.

„Să mă relaxez. Sigur.“ Făcu grimasă în timp ce doctoriţa o pipăia.

– Nu eşti dilatată, spuse ea. Şi nici nu pare nimic distrus.

– Asta pare… de bine, zise Quinn. Nu voia să-şi facă speranţe şi ştia că acea doctoriţă nu îi va da speranţe degeaba.

– Să vedem, spuse doctoriţa Kanterman, scoţându-şi mănuşile. Mă întorc imediat.

Quinn aşteptă singură, tremurând, neavând altceva la care să se uite decât tavanul rece şi perdelele colorate în dungi ţipătoare. Îşi ţinea ambele mâini pe burtă, încercând să-şi dea seama dacă bebeluşul trăia încă. Ea era mama. Ea ar fi trebuit să ştie. De ce îi era atât de greu?

Asistenta Milena se întoarse, împingând un cărucior plin cu echipament electronic.

– Soţul tău completează fişa de asigurare, spuse ea.

– Ce e acolo? întrebă Quinn, arătând spre cărucior.

– O să verificăm bătăile inimii şi monitorizăm eventualele contracţii.

– Bătăile inimii? spuse Quinn. Nu! Vă rog, nu.

– Nu?

– Eu… vreau să vină soţul meu aici.

Lewis fusese lângă ea la naşterea lui Isaac şi avea nevoie de el şi atunci. Pur şi simplu, nu putea trece singură prin asta.

Quinn îşi aminti de clipa aceea confuză de după naşterea lui Isaac, când doctorul anunţase „E băieţel!“ În loc să fie extaziată, Quinn fusese uimită. Toţi preziseseră că va avea fetiţă, iar Quinn nu-şi imaginase altceva. În sufletul ei deja îşi iubea fiica. De fapt, toate încercările de a-i găsi un nume fuseseră pentru

ea un joc. Făcuse două liste doar ca să se conformeze. Ştia că avea o fetiţă. Nu avea nici o îndoială.

Apoi i-l aduseseră pe acel străin – un băieţel. Cum putea să-l iubească pe acel copil? Nu era pregătită.

Începuse să fie cuprinsă de panică, însă privise chipul lui Lewis, care strălucea de fericire. Se vedea clar că era plin de dragoste. Asta îi înmuiase inima lui Quinn, iar când îi aşezaseră bebeluşul nou-născut la piept, se topise complet.

„Da“, îşi spusese ea, privindu-i chipul micuţ care îi căuta sfârcul, „sunt mama ta“. Îl dusese la sân şi i se păruse că totul avea un sens. Era bebeluşul pe care trebuia să îl iubească.

Se întorsese către Lewis plângând.

„Avem un fiu“, spusese ea, însă ceea ce dorise să spună era „Nu voi mai fi niciodată aceeaşi“.

– Procesarea formularelor de asigurare poate dura foarte mult, spuse Milena, şi nu e o idee prea bună să amânaţi.

– Te rog, spuse Quinn.

Era disperată. Dacă acel dispozitiv nu detecta o bătaie a inimii, iar Lewis nu era alături de ea, nu avea nici un sprijin. Se gândi la paharul de votcă pe care îl băuse cu o noapte în urmă şi la faptul că alergase în stradă fără să se uite. Quinn îşi dădu seama că dacă bebeluşul era mort, atunci era cu siguranţă vina ei.

– Îmi pare rău, spuse asistenta, însă trebuie să urmăm protocolul.

– Sunt sigură că o să ajungă aici într-o clipă, continuă Quinn, plângând.

Asistenta îi văzu chipul şi se mai înmuie.

– Nu ar trebui să fac asta, spuse ea, lăsând echipamentul.

Nodul din pieptul lui Quinn începu să dispară.

– Fii binecuvântată, şopti ea.

Milena făcu un semn.

– Nu am avut niciodată discuţia asta, apoi ieşi.

Rămasă din nou singură, Quinn îşi duse din nou mâinile la burtă. Însă era prea încordată ca să simtă altceva decât propria ei spaimă. Încercă să numere plăcile de pe tavanul fals ca să-şi liniştească nervii, însă fără rezultat. De cealaltă parte a perdelei era examinată altă pacientă. Încercau să vorbească încet, însă Quinn îşi dădu seama că era o bătrână care se plângea de dureri în piept.

Într-un final, perdeaua de lângă patul lui Quinn se dădu la o parte şi intrară

patru oameni – doctoriţa Kanterman, asistenta Milena, doctoriţa Sally Bernard şi Lewis – care transformară spaţiul acela îngust într-o parodie tristă a unei petreceri aglomerate.

– Eşti mai bine? întrebă Lewis, iar Quinn îşi dădu seama că zăgazul care îi ţinea în frâu spaima era creat doar din dorinţe. Cedă imediat, iar ea începu să plângă în hohote. Lewis o îmbrăţişă. Sunt aici, şopti el. O să fie bine.

Quinn nu voia să îi dea drumul. Însă era foarte conştientă că ceilalţi o aşteptau să termine, aşa că îl bătu uşor pe spate pe soţul ei ca să îi dea de înţeles că era pregătită. Însă nu era. Era înspăimântată.

Lewis se ridică şi se dădu câţiva paşi în spate. Sally Bernard îi strânse mâna lui Quinn, apoi o lăsă. Asistenta îi ceru să se ridice în capul oaselor ca să-i poată înfăşura mijlocul cu bandă, apoi o potrivi astfel încât monitorul ataşat de ea să fie aproape de centrul abdomenului ei. Doctoriţa Kanterman porni dispozitivul, iar sunetul acestuia umplu încăperea. Sub el, Quinn simţi un zgomot slab, dar stabil.

– Aceea e inima *ta*, spuse doctoriţa.

Milena schimbă poziţia monitorului şi iată că îl auzi din nou: acel foşnet rapid şi familiar al bătăilor inimii fetusului.

„Este, poate, oare posibil?“ Quinn înghiţi nodul din gât.

– Acela e copilul, nu?

– Exact, răspunse doctoriţa Kanterman.

Naomi trăia încă. Lacrimi de uşurare îi umplură chipul lui Quinn, scurgându-se spre tâmple. Lewis îi luă mâna şi zâmbi, însă părea că mai degrabă încerca să o înveselească pe ea decât că era cu adevărat fericit.

– Slavă Cerului, spuse Quinn.

– Asta înseamnă că suntem în afara pericolului? îi întrebă Lewis pe doctori.

– Probabil, răspunse doctorul Kanterman. Mai trebuie să îi facem o ecografie ca să aflăm ce anume a provocat sângerarea.

– O să aduc aparatura, spuse Milena, apoi ieşi. Când se întoarse, împingea un cărucior pe care se afla un monitor de ecograf.

Doctoriţa Kanterman repoziţionă banda de pe burta lui Quinn ca să nu o încurce, apoi întinse gelul rece ca gheaţa pe pielea ei. Quinn se înfioră.

– Îmi pare rău, spuse doctoriţa. Aici la Urgenţă nu avem încălzitoare pentru gel aşa cum au la Radiologie.

Porni ecranul, apoi luă transductorul şi îl trecu peste mijlocul lui Quinn. Ea îşi ţinea ochii alipiţi de monitor în timp ce bagheta se plimba în sus şi în jos. Doctoriţa Bernard veni să vadă mai de aproape.

Camera era tăcută, căci doctorii se concentrau să găsească ceva ce era pentru Quinn la fel de misterios precum o gaură de vierme în spaţiu. Ce anume căutau? La un moment dat, ambele doctoriţe îşi apropiară capul de aparat în acelaşi timp. Doctoriţa Kanterman făcu un instantaneu cu un clic de mouse.

– Vedeţi asta? îi spuse doctoriţei Bernard.

– Da, văd.

– Ce e? întrebă Lewis.

– O clipă, răspunse doctoriţa Kanterman.

Continuă că mişte instrumentul în jurul mijlocului lui Quinn. După mai multe minute o întrebă pe doctoriţa Bernard dacă dorea să vadă mai de aproape, iar cele două făcură schimb de locuri. Quinn nu înţelegea nimic din imaginile de pe ecran, aşa că se concentră asupra chipului doctoriţei Bernard, care era foarte serios. Într-un final, lăsă instrumentul jos. Asistenta îi şterse burta lui Quinn şi aşeză monitorul fetal la locul lui. Camera se umplu din nou de sunetul bătăilor inimii lui Naomi.

Doctoriţa Sally Bernard îşi drese glasul şi vorbi.

– Credem că ai ruptură parţială, ceea ce înseamnă că o bucată de placentă s-a desprins din peretele uterin. Asta a provocat sângerarea. Pare că se coagulează. Şi din ce ne dăm seama, bebeluşul primeşte acum suficient sânge şi suficient oxigen.

– Cum s-a întâmplat asta? întrebă Quinn.

– De obicei, este rezultatul unei traume sau al unei căderi.

– Deci e de la accidentul de maşină?

– Cel mai probabil.

Quinn se albi. La urma urmei, era vina ei.

– O s-o pierd?

– Sincer, Quinn, nu ştim. Am vrea să te monitorizăm câteva ore, apoi să evaluăm din nou situaţia.

– Care este cel mai optimist scenariu posibil? întrebă Lewis.

– Ei bine, răspunse doctoriţa Bernard, dacă bătăile inimii copilului sunt puternice, iar sângerarea încetează, putem presupune că placenta s-a coagulat

fără probleme. În acest caz, dacă doreşti să păstrezi sarcina, recomandăm odihnă la pat ca să nu apară riscul altei rupturi.

Dacă doreşti să păstrezi sarcina. Cuvintele acelea o scoaseră pe Quinn din colţul sigur în care se retrăsese după ce auzise bătăile inimii copilului.

– E vreun pericol pentru Quinn? întrebă Lewis.

– Nu îi ameninţă viaţa, însă…

– Însă? reluă Lewis.

– Cu cât înaintează sarcina, cu atât mai greu e să facă avort. Iar dacă fetusul moare în uter după douăzeci şi patru de săptămâni, cea mai sigură metodă este să îi inducem contracţii sau să aşteptăm să intre natural în travaliu.

– Care sunt riscurile? întrebă Lewis. Care sunt riscurile să se întâmple aşa ceva?

Cele două doctoriţe schimbară o privire.

– Foarte mari, răspunse doctoriţa Bernard.

Quinn simţi mâncărimi pe scalp. Nu-şi putea imagina ceva mai teribil decât să nască un copil mort. Îşi duse mâna la gură să-şi oprească geamătul de durere, însă prea târziu.

Capitolul 28

Quinn îşi ţinu braţul peste ochi, ca să se ferească de lumină. Ea şi Lewis erau singuri, ascultând sunetul clar al inimii bebeluşului Naomi.

– Nu pot să fac asta, spuse Quinn. Nu pot să nasc un copil mort.

El se aşeză pe marginea patului.

– Vrei să faci avort? întrebă el blând.

Ea ar fi trebuit să ştie că urma să o întrebe asta şi să fie pregătită. Însă nu era.

– Nu pot face nici asta, răspunse ea, apoi se mişcă, făcându-i şi lui loc să se întindă. Se întoarse spre el, ţinându-şi monitorul ca să nu alunece. Îşi puse capul pe pieptul lui şi rămaseră tăcuţi, întinşi acolo, ascultând inima lui Naomi.

– Draga mea, ştiu că ţi-e greu, spuse el într-un final. Însă cred că astăzi ar trebui să te hotărăşti.

Quinn se întoarse iar pe spate şi privi din nou plăcile din tavan. Îşi aminti scena de la naşterea lui Isaac, când adrenalina o ajuta să treacă peste durerea contracţiilor. „Împinge!“ spusese doctoriţa Bernard când ajunsese la zece centimetri. „Nu pot“, îşi răspunsese ea în gând. „Sunt prea obosită.“ Însă cumva îşi găsise puterea. Când doctoriţa spusese „Mai tare!“, Quinn se simţise furioasă şi frustrată. Chiar nu vedeau cât de obosită era? Deja dăduse tot ce avea, ba chiar mai mult. Cu toate astea, se gândise că noua viaţă îşi face loc să iasă din ea şi îşi adunase energia dintr-un loc despre care nici măcar nu ştiuse că exista. „Din nou!“ spusese doctorul. „E imposibil“, ar fi vrut ea să strige. „Nu mai pot.“ Însă o făcuse. Apoi din nou. Şi din nou. Până când, în sfârşit, apăruse bebeluşul, o viaţă nouă şi alunecoasă. Fiul ei.

Cum o să fie să treacă prin tot acel chin ca să dea naştere unui copil mort? Fiica ei, lipsită de viaţă şi vineţie. Quinn îşi imagina cum se întorcea acasă de la spital cu Lewis, cu bancheta din spate goală. Vor parca în faţa casei şi vor trânti portierele, iar zgomotul singurătăţii va fi înăbuşit de aerul încremenit al străzii lor din suburbie. Apoi urma înmormântarea. Un coşciug minuscul.

Bătaia inimii fetusului era la fel de puternică. Quinn se întoarse spre Lewis.

– Nu ştiu ce să fac. Spune-mi tu. Spune-mi ce să fac!

– Vrei să hotărăsc eu?

– Da. *Te rog*.

El se ridică din pat şi se aşează pe un scaun mic şi înalt de metal din colţ, ca şi când ar fi avut nevoie de spaţiu fizic pentru gândurile lui. Începu să se legene uşor, iar Quinn îşi dădu seama că era foarte concentrat. Într-un final, se ridică din nou şi se apropie de patul ei.

– Tu eşti lumea mea, Quinn, spuse el, cu ochii roşii şi umezi. Pentru mine eşti cel mai important lucru. Urăsc să văd că treci prin aşa ceva şi mi-aş dori să pot să îndrept eu lucrurile. Să-l pot însănătoşi pe copil. Să-ţi fac sarcina uşoară şi fără probleme. Dar nu pot. Îşi şterse nasul. Cred… cred că cel mai bine e să faci avort acum cât se mai poate. Şi cred că în adâncul sufletului tău asta vrei de fapt şi tu… nu-i aşa?

– În adâncul sufletului vreau ca acest copil să trăiască şi să fie sănătos. Asta vreau.

– Ştiu.

Quinn îşi duse mâinile la ceafă, cu degetele împreunate. Îşi aminti că stătea exact în aceeaşi poziţie pe un şezlong în Fiji, privind apele albastre şi limpezi precum cristalul ale Oceanului Pacific. Ce viaţă uşoară. Ce viaţă uşoară şi stupidă. Şi ce blestem era să ştie că putea să fugă atât de uşor. Nu dorea să întrerupă sarcina. Dorea să nască acel copil. Însă posibilitatea foarte reală de a o pierde după aceea sau de a naşte o fetiţă fără viaţă era de neîndurat. Se ridică în capul oaselor şi desfăcu centura, ţinând cu mâna monitorul pentru inima fetusului. O scoase de tot şi o aşeză lângă ea.

– Bine, răspunse ea. Fac avort.

Capitolul 29

Quinn nu era prea sigură de ce anume coborâse la subsol când nu avea vreo intenţie să plece. Ştia doar că la ora trei dimineaţa, când stătea întinsă în pat, încă trează, simţea nevoia să se confrunte cu bestia din viaţa ei şi să-şi urle nedreptatea.

De ce? De ce simţea că era vina portalului?

Nu, nu era. Era furioasă că o parte din ea încă era tentată. Ar fi atât de simplu. Putea să se strecoare şi scăpa de tot. De dimineaţă n-ar mai fi existat programarea pentru avort. Şi nici sarcina. Însă nu ar mai fi existat nici Lewis şi nici Isaac în viaţa ei.

Până atunci fusese ceva la care evitase să se gândească, pentru că să-şi părăsească soţul şi fiul era de neconceput. Oare? Însă dacă o făcea? Cum ar fi fost să-şi lase toate problemele în urmă? Oare ea şi Eugene se vor bucura de o viaţă perfectă cu prieteni şi bani, şi călătorii, şi petreceri, şi faimă?

Quinn îşi aminti o glumă dintr-unul din filmele ei preferate, *Annie Hall*. Personajul interpretat de Diane Keaton încerca să-l convingă pe cel interpretat de Woody Allen să abandoneze Coasta de Est şi să meargă pe Coasta de Vest, unde nu aveau altceva de făcut decât să stea degeaba toată ziua şi să se uite la filme. „Şi, treptat, îmbătrâneşti şi mori“, răspundea Woody. Şi toţi înţeleseseră gluma. Viaţa nu avea sens dacă nu te zbaţi. Însă nu simţise niciodată că viaţa alături de Eugene era una lipsită de griji. El avea nevoie de atenţie constantă. Şi nu era niciodată mulţumit.

– Mă mint singură, spuse ea cu glas tare.

Îşi iubea soţul. Îşi iubea fiul. Dacă pur şi simplu avea de ales între viaţa de aici şi cea cu Eugene, nici n-ar fi stat pe gânduri.

Elementul-surpriză era Nan.

Quinn coborî scândura de călcat, îşi puse mâinile pe fisură şi începu să plângă. Îi era atât de dor de mama ei. Dacă ar fi fost acolo, îşi spuse Quinn. Dacă…

– Mami?

Era Isaac. Quinn nici măcar nu-l auzise intrând.

– Ce faci acolo sus?

Era furioasă. Isaac era ultimul om din lume căruia putea să-i facă faţă atunci. Copilul îşi trecu limba pese buzele uscate, un obicei care se înrăutăţea când vremea era rece. De obicei, în perioada aceea a anului Quinn îi dădea cu balsam de buze înainte să se culce, însă în acea seară uitase.

– Am visat urât, spuse el.

Cum să-l liniştească şi să fie mama dulce şi blândă pe care o merita el, când copilului din pântecul ei nu-i putea oferi nici măcar o şansă la viaţă? Şi, mai rău, cum putea fi mamă când se gândea să părăsească de tot acea viaţă?

– Du-te înapoi în pat, îi spuse ea.

El nu se mişcă deloc. Rămase acolo, în pijamaua lui cu Sponge Bob, holbându-se la fisură.

– Ce e aia? întrebă el, arătând cu degetul.

– Nimic. Du-te înapoi la culcare.

– S-a spart zidul?

– Da, puţin.

– Vreau să pun şi eu mâna pe el.

Quinn se gândi la ziua în care descoperise primul portal din viaţa ei şi îndrăznise să atingă cealaltă parte. Nu era mai mare decât era el acum. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trecut şi şi-ar fi retrăit viaţa fără să îşi rupă piciorul în ziua aceea? Oare ar fi fost totul diferit? Oare acea mică schimbare din viaţa ei determinase ceea ce a urmase? Dacă n-ar fi petrecut acele săptămâni în pat citind şi iubind din ce în ce mai mult cărţile, s-ar mai fi dus să lucreze la Baston’s ca adult şi apoi i-ar mai fi întâlnit pe Eugene şi pe Lewis? Sau ar fi avut o cu totul altă viaţă, cu alt copil, alt soţ, altă existenţă? Oare în acest moment ar mai fi stat într-un subsol rece în ultima zi din viaţa fiicei ei nenăscute? Oare mama ei ar mai fi fost în viaţă?

Nici una dintre alegerile pe care trebuise să le facă în viaţă nu fusese dreaptă. Şi-ar fi dorit ca Isaac să nu fi stat atunci în faţa ei, trăgând de acea parte a sufletului ei care se cutremura de durere. Avea nevoie să fie lăsată în pace.

– Vreau să pun mâna pe asta, repetă el, făcând un pas în faţă.

– Nu!

El întinse mâna.

– Pare argintie.

Quinn îi prinse mâna înainte să atingă fisura.

– Ai auzit ce-am spus? strigă ea. Du-te sus în clipa asta!

– De ce ţipi?

– Pentru că nu mă asculţi. Acum du-te! Nu vreau să-ţi *văd* faţa, nu vreau să-ţi *aud* vocea! Şi nu vreau să pui *vreodată* mâna pe zidul ăsta. Ai înţeles?

Isaac făcu ochii mari. Mama lui nu-i mai vorbise niciodată aşa. Niciodată. Chipul său se înroşi şi o grimasă teribilă îi transformă trăsăturile drăgălaşe într-o mască urâtă.

– Mami! strigă el, apoi începu să plângă.

Iar furia lui Quinn se transformă într-o ură de sine acidă; se prăbuşi la podea, se ghemui şi începu să suspine. Isaac îşi puse mânuţa pe spatele ei.

– Îmi pare rău, spuse el. Îmi pare rău!

Însă Quinn nu se putea opri din plâns.

– Du-te înapoi la culcare, spuse ea. Du-te.

Isaac se întoarse şi plecă trăgându-şi nasul. Quinn plânse în timp ce asculta sunetul paşilor lui pe scări.

Greutatea suferinţei lui Quinn era mai apăsătoare decât toate greutăţile pe care le ridicase în viaţa ei. O simţea ca pe o forţă fizică ce ameninţa să o zdrobească, iar ea nu avea puterea – sau dorinţa – să se ferească.

Îşi ţinu ochii strâns închişi, dorindu-şi ca atunci când îi deschidea totul să fie altfel. Însă nu era. Încă era jos pe podea, în spălătoria din subsolul ei.

Dar în acel moment Quinn zări ceva ce nu mai văzuse până atunci. Era altă fisură – o crăpătură nouă în peretele fundaţiei, care începea de jos şi avea o înălţime de şaptezeci de centimetri. Înţelese imediat ce era – un portal către viaţa în care se hotărâse să nu facă avort.

Greutatea de pe umerii lui Quinn se dublă. Cum o să poată să continue cu viaţa aceasta ştiind că luase şi cealaltă hotărâre? Nu avea nici o şansă la linişte. O să-şi petreacă restul vieţii gândindu-se la acea decizie.

Se întinse către fisură şi încercă să-şi simtă viaţa din cealaltă parte. Era la fel de chinuită. Acolo se întreba dacă luase decizia corectă să ducă mai departe acea sarcină. Cealaltă Quinn era consumată de spaima de a da naştere unui copil mort, însă era la fel de speriată şi la gândul vieţii tragice pe care ar fi putut-o avea fiica ei.

Atunci lui Quinn îi trecu prin minte un gând şi mai înfiorător. Dacă în cealaltă viaţă fiica ei se năştea vie, oare se va mulţumi să rămână aici? Sau tentaţia de a

trece dincolo va fi chiar şi mai mare? Oare îşi va petrece restul vieţii plimbându-se între cele două vieţi, cea în care avea o fiică cu dizabilităţi şi asta? Cum ar putea – cum ar putea orice mamă – să facă faţă unui asemenea chin?

Cu cât stătea mai mult pe podeaua rece, cu atât se simţea mai cuprinsă de o nebunie împotriva căreia nu putea lupta. Era mult prea mult.

Atunci îşi aminti ceea ce îi spusese mama ei despre depresia care o îndemnase să încerce să se sinucidă. Nu era tristeţe, era întuneric. Exact aşa se simţea Quinn. Iar întunericul era atât de cuprinzător, încât nu putea zări nici măcar o rază de lumină.

Quinn nu ştia de când zăcea pe podeaua rece. Nici nu-şi dădu seama când se ridică. Însă următorul lucru pe care îl făcu fu să urce pe vechea scândură de călcat şi să se târască prin fisură.

Capitolul 30

Călătoria fu îngrozitoare, rece şi o îngreţoşă, însă era oricum ultima. De câte ori trecuse dincolo, trecerea înapoi devenise din ce în ce mai dificilă, iar acum ştia că va fi imposibilă. Pentru că nu doar crăpătura din subsol devenise mai mică, ci şi trupul ei se mărise. Aşa că, chiar dacă reuşea să ajungă până la zid – lucru care era destul de improbabil, având în vedere că temperatura apei din cadă ar fi trebuit să fie acum atât de rece, încât Quinn se îndoia că ar fi supravieţuit în ea – tot nu ar reuşi să treacă prin el.

Quinn ieşi în baia apartamentului ei din Manhattan, tremurând. Se înfăşură într-un prosop mare şi intră în vârful picioarelor în dormitorul întunecat, unde Eugene dormea. Pe fereastră intra suficient de multă lumină cât să-i vadă silueta. Stătea într-o parte, cu faţa la perete. Deschise încet un sertar să caute haine, apoi auzi foşnet de cearşafuri. Quinn rămase nemişcată şi îl privi cum se întoarce pe partea cealaltă şi îşi întinde braţul peste pat. Oare se va trezi? Ascultă până când îi auzi respiraţia, adâncă şi regulată. Se îmbrăcă şi se strecură afară din dormitor, cu pantofii în mână.

Bucătăria era luminată slab de licărirea ceasului de la cuptorul cu microunde. Aprinse o veioză mică, luă telefonul şi formă numărul părinţilor ei din Long Island.

– Alo? Vocea lui Nan era aspră de la somn.

– Eu sunt, şopti ea.

– Quinn? Ce s-a întâmplat?

– Ne putem întâlni la Blue Bird?

Era un restaurant din Queens, cam la jumătatea distanţei între apartamentul lui Quinn din Manhattan şi casa părinţilor ei din Long Island. Şi partea bună era că rămânea deschis toată noaptea.

– Când? Acum? întrebă mama ei.

– În jumătate de oră. Vin direct acolo.

– Cât e ceasul?

Quinn se uită la ceasul digital.

– Aproape patru.

– S-a întâmplat ceva?

– Trebuie să vorbesc cu tine.

Se lăsă o tăcere scurtă, în care Nan se gândi la rugămintea ei.

– Bine, răspunse ea. Ne vedem în jumătate de oră.

Quinn puse uşor telefonul în furcă şi se duse la uşa din faţă cu pantofii în mână. Îi lăsă jos şi deschise dulapul. Scârţâi. Îşi ţinu respiraţia. Tăcere. Quinn răsuflă uşurată. Îşi luă haina şi o îmbrăcă, apoi se aplecă să se încalţe. Când se ridică, Eugene stătea în spatele ei.

– Unde te duci? întrebă el.

– M-ai speriat, spuse ea, ducând mâna la inimă.

– E patru dimineaţa.

Ea îşi băgă mâinile în buzunarele hainei ca să nu o vadă tremurând.

– Trebuie să mă întâlnesc cu mama, spuse ea.

Eugene îşi încrucişă braţele. Avea pantaloni de pijama cu imprimeu şi nu purta bluză.

– Ai pe altcineva?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Eugene.

– Ai. Ai pe altcineva. Ştiam eu.

– *Nu* am pe altcineva.

– De ce te-ai duce să îţi vezi mama la patru dimineaţa?

– Şi de ce m-aş duce să-mi văd *amantul* la patru dimineaţa?

– Ca să ţi-o tragi.

– Trebuie să ai încredere în mine, spuse ea, dând ochii peste cap.

– O să se întâmple ceva foarte rău, spuse el. Simt asta.

Ea se întoarse şi deschise uşa.

– Ia un Xanax şi du-te să te culci.

– Te rog, nu pleca. Părea înspăimântat şi disperat, ca şi când ar fi bănuit că nu o va mai vedea niciodată.

– Trebuie, spuse ea şi închise uşa în urma ei.

– Nici măcar nu-ţi iei la revedere? strigă el prin uşă.

p ce se îndrepta spre restaurant, Quinn încercă să împace şapte ani de dor cu realitatea faptului că mama ei va rămâne de acum în viaţa ei. Problema era că momentele cele mai agonizante în care îi lipsise aveau legătură directă cu lucrurile la care tocmai renunţase.

Îşi aminti de noaptea în care îl născuse pe Isaac. Era sfârşită. Nu dormise de

aproape două zile. Lewis se dusese acasă, iar Quinn era singură în salonul de spital. Era slăbită, sub influenţa hormonilor şi a emoţiilor. Trecuse efectul anesteziei locale şi o durea cumplit locul unde fusese cusută. Şi totuşi, era sigură că va adormi rapid. Cum să n-o ia somnul? Era mai obosită ca niciodată.

Şi totuşi, somnul nu venea. Se simţea ca şi când trupul ei uitase cum să se oprească. Quinn se legăna pe muchia îngustă dintre agitaţie şi nelinişte.

Celălalt pat din cameră ea liber, aşa că putea să dea drumul la televizor, ceea ce de obicei avea asupra ei efectul unui somnifer. Însă în noaptea aceea, nu. Îl închise şi, o oră mai târziu, era încă trează. Aprinse lumina şi luă cartea pe care o adusese cu ea. După vreo câteva capitole, paragrafele începură să-şi piardă sensul, aşa că lăsă cartea jos şi, într-un final, adormi. Însă, după câteva minute, o trezi un zgomot. Aduceau încă o proaspătă mămică în salon. Femeia şi asistenta încercau să păstreze liniştea, însă era prea târziu. Quinn se trezise.

După ce plecă asistenta, colega ei de salon luă telefonul să sune pe cineva, iar Quinn îşi puse perna pe cap, încercând să adoarmă din nou. Fără rezultat. Cealaltă femeie vorbea cât de încet putea, dar se afla la doar câţiva metri distanţă de Quinn, de care o despărţea doar o perdea.

– E băieţel, şopti femeia. Are trei kilograme şi jumătate. Ştiu. Da, Benjamin Jacob. E atât de frumos. Cred că seamănă cu tine. Bine. Nu prea pot să vorbesc, te sun de dimineaţă. Da, foarte mult! Şi eu te iubesc, mamă.

Din gâtul lui Quinn se auzi un sunet.

– Îmi pare rău că te-am trezit, spuse femeia. Însă mama m-ar fi omorât dacă n-aş fi sunat-o.

– E în regulă, răspunse Quinn, ca şi când ar fi încercat să se convingă că nu avea motiv să fie deprimată.

Şi ce dacă primul lucru pe care-l făcuse femeia aceea după ce născuse fusese să-şi sune mama? Nu însemna că existenţa lui Quinn nu mai avea sens. Nu avea nevoie de aprobarea mamei ei ca să valideze naşterea fiului ei. Reacţia lui Nan *nu* era punctul după fiecare propoziţie din viaţa ei. Putea să aibă o viaţă fericită şi fără mamă. În mod normal, ar fi putut să se convingă de adevărul acelui gând. Însă, în noaptea aceea, când rămăsese fără absolut nici o resursă, se simţea pustie.

– Felicitări, spuse Quinn pe un ton înecat.

– Mulţumesc, îi răspunse colega de salon. Şi ţie. Al tău ce e?

– Băieţel. Isaac Nathan.

– Ce drăguţ. Cred că eşti foarte fericită.

Quinn avea chipul ud. Îşi şterse lacrimile cu mâna.

– Da.

A doua zi, asistentele închiseră ochii, deşi lângă patul lui Quinn erau mai mulţi vizitatori decât avea voie să aibă o dată. Lewis era acolo, bineînţeles, împreună cu tatăl şi cu fratele ei, şi Cordell, părinţii şi sora lui Lewis şi două prietene de-ale lui Quinn. Abia era loc pentru toate florile; cu toată acea pălăvrăgeală veselă, era o sărbătoare în toată puterea cuvântului.

– Pariez că n-ai da clipa asta pentru nimic în lume, spusese Cordell.

Quinn privi spre colega ei, care vorbea cu singura persoană care era lângă ea în clipa aceea, mama ei, apoi din nou spre Cordell.

– Aşa e, minţise ea.

Nan stătea într-un separeu cu o cană aburindă în faţă când sosi Quinn. Arăta ca o persoană trezită din somn, cu ochii umflaţi şi părul pieptănat în grabă. Quinn se aşeză în faţa ei şi comandă o ceaşcă de cafea.

– Mă gândesc că ai ceva foarte important să-mi spui, începu Nan.

– Aşa e. Quinn fusese hotărâtă să nu o ia pe ocolite, însă acum că se găsea faţă în faţă cu mama ei, cuvintele se învârteau în jurul ei luate de vânt.

Nan îşi încrucişă braţele în aşteptare. În restaurant era cald, însă Quinn încă simţea frigul de afară. Tremură şi se strânse cu braţele, apoi închise ochii. Îi redeschise şi se hotărî să înceapă cu începutul.

– Îţi mai aminteşti de tipul acela, Lewis, pe care l-am cunoscut cu zece ani în urmă? întrebă ea.

– Desigur, răspunse Nan. Erai gata să-l părăseşti pe Eugene pentru el.

Chelneriţa îi aduse cafeaua lui Quinn. O picătură căzu pe masă, iar Quinn îşi puse degetul pe ea, gândindu-se la Isaac care desena pui din laptele vărsat. Începu să plângă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Nan.

Quinn scutură din cap. Nu putea vorbi.

– Spune-mi, insistă Nan.

– Chiar l-am părăsit pe Eugene pentru el, mamă.

– Poftim?

– M-am căsătorit cu Lewis. Avem o casă în suburbie. Şi un băieţel. Îl cheamă

Isaac şi are şase ani. Privi chipul mamei ei.

– Nu… începu Nan, apoi se opri. Dumnezeule, spuse ea.

– Ţi-a moştenit talentul. Şi ochii.

– Dumnezeule, repetă Nan.

– În toţi aceşti ani, continuă Quinn, am rezistat tentaţiei de a trece prin portal ca să văd… viaţa asta alternativă.

Nan îşi duse mâna la gură, ca şi când ar fi vrut să se sigileze ca să poată absorbi totul.

– Apoi, spuse Quinn, dar se opri. Nu putea vorbi despre asta. Nu-i putea explica despre copil. Sau cel puţin, nu încă. De ce mi se întâmplă asta? întrebă ea. De ce am vieţile astea separate? Portalurile astea? Ştiu că are legătură cu ziua în care ţi-ai tăiat venele, însă tot nu înţeleg.

Nan îşi lăsă ochii în ceaşca de cafea, însă privirea ei era distantă.

– Te rog, zise Quinn. Spune-mi.

Nan ridică privirea.

– În acea zi am murit, răspunse ea. Amândouă am murit. Ştiu că am murit pentru că am văzut lumina aceea perfectă. Ştii la care mă refer. Oamenii spun că e frumoasă, însă niciodată nu spun că e un gen de frumuseţe pe care nu l-ai văzut niciodată. Nu are cum să nu te atragă. Bineînţeles, tu erai cu mine – în pântecul meu. Călătoream împreună, însă tu nu voiai să vii. Tu voiai să te naşti, te împingeai spre viaţă, în vreme ce eu te trăgeam spre moarte. Apoi, într-o clipă insesizabilă, ai intrat în ambele lumi. Am simţit asta. Am simţit despărţirea. Erai în acelaşi timp vie şi moartă. Iar în clipa aceea a trebuit să fac o alegere, să vin cu tine ori într-un loc, ori în celălalt. Însă tu… tu nu ai mai avut de ales. Tu deja dispăruseşi în două direcţii diferite.

Nan făcu o pauză şi privi pe fereastră. Încă era întuneric şi singurele lucruri vizibile erau farurile maşinilor şi ale camioanelor care treceau pe şosea. O privi din nou pe Quinn şi continuă:

– Pentru mine a fost o decizie teribilă. Trebuia să te abandonez ori în viaţă, ori în moarte. M-am gândit până în ultima secundă să aleg moartea. Era ceea ce îmi doream eu. Şi era mult mai simplu. Totuşi instinctul meu matern m-a învins. Aveai nevoie de mamă, aşa că m-am întors. Îşi şterse cu un şerveţel lacrimile care îi curgeau pe obraji. Speram să nu afli niciodată, însă ai ştiut. O parte din tine a ştiut mereu.

– Da, cred că da.

– Îmi pare rău că nu ţi-am vorbit niciodată despre asta.

– Şi ce anume mi-ai fi putut spune? răspunse Quinn ridicând din umeri.

– Nu ştiu.

– Ţi-a părut vreodată rău că ai ales să te întorci?

Nan scutură din cap.

– Singurul lucru pe care îl regret e că în acea zi am pierdut o parte din mine. Am încercat să o recapăt prin tine şi Hayden, însă nu am reuşit niciodată.

– Ce anume ai pierdut?

– E greu de explicat. O consideram partea fericită din mine, însă nu e vorba chiar de asta. Încă mai pot să simt fericire… bucurie… extaz, spune-i cum vrei. E mai degrabă ca şi când aş fi pierdut o paletă de culori. Am pierdut culorile vii, vesele. Toate acele nuanţe încântătoare care dansează în lumină.

Quinn înţelese acum portretul mamei ei pe care i-l cumpărase Lewis în Berkshires. Motivul pentru care nu semăna perfect cu ea era pentru că artistul surprinsese acea parte din Nan care murise.

– Poate că ai lăsat veselia împreună cu acea versiune a mea care a murit, spuse Quinn. Poate că, la urma urmei, nu ai abandonat copilul.

Nan se întinse şi îi strânse mâna.

– Sper să fie aşa.

Quinn privi lung la cana de cafea, încercând să înţeleagă realitatea noii ei existenţe. De acum nu va mai avea altă viaţă în afară de asta. Sorbi din cană şi urmă în minte drumul parcurs de lichidul fierbinte prin gât până în stomac. Avea nevoie să accepte acea realitate fizică.

– Ai bănuit asta? o întrebă pe mama ei. Ai bănuit că aveam o viaţă alternativă?

– Ştiam că se întâmpla ceva, însă nu eram foarte sigură. Poate am ştiut la nivel subconştient. Poate asta am încercat să aflu cu acele tablouri. Poate am simţit că mai exista o Quinn şi acela era modul meu de a încerca să ajung la tine.

– Nu cred că asta e, spuse Quinn, clătinând din cap. Ceea ce ai încercat să surprinzi, acea esenţă care continua să ţi se refuze, nu eram eu. Erai tu.

Nan tăcu şi se gândi la cuvintele fiicei ei.

– Poate că ai dreptate, spuse ea. Poate că, de fapt, căutam propria mea lumină. Făcu o pauză şi oftă. Eram atât de diferită atunci.

– Ştiu, spuse Quinn. Te-am văzut.

– Cum adică?

– Nu chiar *pe tine*, ci un portret de-al tău. A fost pictat cu mult timp în urmă, de un coleg.

Nan îşi încreţi fruntea.

– Îmi aduc aminte de acel tablou, spuse ea. Unde l-ai găsit?

– La o galerie din Berkshires… cu Lewis. Simţea un dor teribil. O să-i fie atât de dor de el.

– Quinn, spuse mama ei, de ce eşti aici?

Închise ochii, încercând să blocheze imaginile cu Lewis şi cu Isaac.

– Am fost nevoită să părăsesc cealaltă viaţă.

– De ce?

Quinn îşi frecă fruntea, încercând să găsească o cale să explice totul.

– N-ai vrut să mă căsătoresc cu Lewis, spuse ea.

– Asta nu e adevărat.

– Ba da, insistă Quinn.

– Mi-a plăcut Lewis. Am crezut că o să-ţi fie bine cu el.

– Atunci de ce mi-ai spus să nu mărit cu el?

– Am spus că nu *cred* că o vei face. Făceam pe avocatul diavolului. Doream să te căsătoreşti cu el. Ştiam că ai duce o viaţă mai bună cu el. Însă mai ştiam şi că nevoia ta ca alţii să aibă nevoie de tine era atât de puternică, încât poate nu vei lua decizia corectă. Aşa că te-am împins în direcţia cealaltă, sperând ca tu să faci invers.

– Dar *chiar* m-am măritat cu Lewis! Iar tu ai fost atât de deprimată pentru asta, că pur şi simplu te-ai îmbrăcat în negru la nunta mea.

Nan se lăsă pe spate.

– Am fost deprimată la nunta ta?

– Ca şi cum ai fi fost în doliu.

– Îmi luam medicamentele?

– Nu ştiu, recunoscu Quinn.

– Poate pur şi simplu aveam o zi proastă.

Quinn scutură din cap, evitând privirea mamei ei.

– Atunci? întrebă Nan.

– Nu pot să spun.

– Uită-te la mine, continuă Nan.

Quinn ridică fruntea şi privi ochii verzi cu sclipiri de chihlimbar ai mamei ei.

– Te-ai sinucis, spuse ea. Nu voia să pară furioasă, însă cuvintele sunau ca o acuzaţie.

– Poftim?

– Te-ai sinucis pentru că m-am căsătorit cu Lewis.

– Nu!

– Ba da! Ai luat o supradoză de medicamente şi te-ai omorât. Te-a găsit tata în baie. A încercat să te resusciteze, dar deja erai moartă.

– Oh, nu.

– L-ai părăsit. M-ai părăsit. Ne-ai părăsit pe toţi.

– Poate a fost un accident.

– M-ai dat la o parte.

– N-aş fi putut.

– Chiar înainte să mori ai pictat un tablou. Trebuia să fie un portret de-al meu, însă eram amândouă, de o parte şi de alta a unei uşi. Tu stăteai pe un scaun înalt şi priveai în faţă. Eu eram de cealaltă parte şi încercam să intru.

Nan îşi muşcă buza, iar Quinn îşi dădu seama că mama ei îşi imagina tabloul. Probabil îşi putea imagina şi culorile, şi umbrele, şi putea vedea expresiile. Nan privi pe fereastră în beznă, apoi din nou spre Quinn.

– Dacă eram deprimată când l-am pictat, spuse Nan, probabil mă gândeam la sinucidere. Probabil mă gândeam că, dacă mă sinucid, nu îţi va fi dor de mine, cea adevărată, ci de mama care ţi-ai fi dorit să pot fi. Draga mea, probabil l-am pictat pentru că mă gândeam că îţi va fi mai bine fără mine. Se lăsă obosită pe spate.

Quinn cuprinse ceaşca de cafea cu mâinile tremurânde.

– De asta am plecat şi eu. Pentru că le va fi mai bine fără mine.

– Te referi la soţul şi la fiul tău?

Quinn oftă greu şi încuviinţă din cap.

– Şi fiica mea, spuse ea încet.

– Nu ai pomenit nimic de vreo fiică.

– Pentru că nu se va naşte niciodată. Voiam să-i pun numele Naomi, dar…

– Dar?

– E bolnavă. Are o fisură în craniu. Şi mi s-a spus că, cel mai probabil, o să

moară.

– Îmi pare atât de rău, Quinn.

– Aveam atâta nevoie de tine.

– Aşa cum poate avea şi ea de tine?

– Nu. N-am putut să merg până la capăt. Am făcut programare la avort, apoi am plecat. I-am părăsit şi pe Naomi şi pe Isaac, şi pe Lewis. E mai bine aşa.

– Chiar crezi asta?

– Ar fi trebuit să auzi cum i-am vorbit lui Isaac.

– Dumnezeu ştie că n-am fost niciodată o mamă exemplară, Quinn. Însă te-ai gândit vreo clipă că ţi-e mai bine fără mine?

– Niciodată!

– Nu pot să-ţi spun eu ce să faci cu copilul, Quinn, însă soţul şi fiul tău au nevoie de tine. De asta sunt sigură.

Quinn privi pe fereastră. La orizont apăruse o lucire roşiatică de la soarele care începuse să răsară. Se gândi la Isaac care privea pe fereastră, apoi alerga în dormitorul ei să o trezească. Ce făcuse?!

– Oh, Dumnezeule! E prea târziu. Nu pot să o fac. Nu pot să mă întorc!

– De ce nu?

– Pentru că de câte ori trec aici, întoarcerea devine tot mai dificilă. Iar acum… nu cred că se mai poate.

– Trebuie să încerci.

– Dar, mamă, mai e ceva. Ceva prea oribil.

Nan deveni livid㠠Oare simţea ce anume urma să-i spună Quinn? Quinn luă mâinile calde ale mamei ei între degetele sale îngheţate.

– Portalul dintre cele două vieţi se închide, spuse ea. Iar dacă mă întorc acolo – dacă reuşesc cumva să trec – deschizătura va dispărea în urma mea şi va rămâne doar un perete solid de beton. Şi viaţa asta… cred că şi viaţa asta va dispărea.

Nan începu să respire cu greutate pe nas. Chipul i se aspri, iar privirea îi deveni metalică.

– Trebuie să te întorci oricum.

– Cum aş putea?

– Trebuie. Trebuie să încerci. O să te ajut eu.

– Dar, mamă…

– Câţi ani ziceai că are Isaac?
– Şase, răspunse Quinn, cu ochii plini de lacrimi.
– Are nevoie de tine.
Tremuratul mâinilor pusese deja stăpânire pe tot corpul lui Quinn.
– Da, are!
Nan se ridică.
– Să mergem.
– Eşti sigură?
Mama ei dădu afirmativ din cap.
– Însă asta înseamnă să sacrifici totul.
– Nu e adevărat, spuse ea, îmbrăţişându-şi fiica.

Capitolul 31

În timpul drumului cu maşina înapoi spre oraş, Quinn îi spuse lui Nan despre celelalte călătorii şi cum apa trebuia să fie din ce în ce mai rece de câte ori se întorcea. Îi mai spuse despre fisura din subsol, din spatele vechii scânduri de călcat, şi despre cum îi simţise prezenţa încă din primul moment în care se apropiase de ea.

Nan dorea să ştie mai multe despre viaţa ei. Lewis se purta frumos cu ea? Cum era căsnicia lor? Hayden era bine? Tot cu Cordell era? Vorbea des cu tatăl ei? Îşi vedea de viaţa lui? Nan punea întrebare după întrebare, iar Quinn trebuia să se străduiască să îi facă faţă.

În timp ce traversau podul Fifty-ninth Street, cu magnifica linie a orizontului din Manhattan profilându-se în depărtare, tăcură amândouă. Cerul senin de la prima oră a dimineţii era fundalul perfect, iar atenţia lui Quinn, ca de obicei, trecu de la Empire State Building – simplu de reperat după turnul care depăşea linia aceea neregulată – la clădirea Chrysler, ce îşi afişa cu mândrie coroana ei în stil Art Deco. Însă astăzi priveliştea se simţea altfel şi ea ştia de ce. Mama ei nu o va mai vedea niciodată.

Quinn privi în dreapta. Nan privea lung, cu ochii plini de lacrimi.

– Nu trebuie neapărat să fac asta, spuse Quinn. Pot să rămân aici cu tine.

Nan scutură hotărâtă din cap.

– Nu.

Quinn strânse mâna pe volan, încercând să şi tragă puterea de unde putea.

– Spune-mi despre Isaac, spuse Nan. Începe, te rog, cu începutul.

Iar ea se conformă. Îi povesti lui Nan că îşi făcuse testul de sarcină acasă într-o dimineaţă, când Lewis dormea încă. După ce văzuse că era pozitiv, scosese periuţa de dinţi a lui Lewis din suportul de deasupra chiuvetei şi o înlocuise cu bagheta testului. Apoi îl trezise să meargă la serviciu. Ea se aşezase pe pat, aşteptând o reacţie şi începuse să râdă când auzise un chiuit puternic din baie. Ştia că mai târziu o să primească plângeri de la cuplul morocănos care locuia în apartamentul vecin, însă nu-i păsa. Îi spuse lui Nan despre travaliu şi naştere şi îi povesti că Isaac fusese uşor palid când îl aduseseră acasă şi trebuiseră să-l ţină lângă geam într-un coş, pe care îl mutau din oră în oră după soare.

Îi mai spuse mamei ei cât de repede luase copilul în greutate, că mânuţele lui se făcuseră precum chiflele. Apoi că începuse să slăbească după ce învăţase să meargă, iar acum era atât de slăbănog că foarte greu găsea blugi care să nu cadă de pe el. Îi mai povesti şi cum trebuise să-i coasă fruntea la doar doi ani, după o căzătură la locul de joacă. Şi că era un mic artist talentat, care desena încă de când învăţase să ţină creionul în mână. Îi mai spuse că Isaac avea un râs molipsitor şi că îi plăcea să se joace cu figurine şi cu seturi de construcţie mai mult decât cu maşini şi trenuleţe.

– Şi îi place să creadă în Zâna Măseluţă, continuă Quinn, însă e sceptic. Ar trebui să vezi lupta care se dă între sufletul şi mintea lui.

– Te-a şi întrebat?

– Da. Iar formularea a fost foarte amuzantă. Nu a venit să mă întrebe direct dacă există. A zis: „Dacă Zâna Măseluţă n-ar exista, mi-ai spune?“ Era ca şi când nu ştia sigur dacă vrea să afle adevărul. Dorea doar să ştie dacă putea avea încredere în mine.

– Şi ce i-ai răspuns?

– Cred că i-am dat răspunsul potrivit. I-am spus: „Dacă m-ai *întreba*, ţi-aş spune adevărul“. Apoi am aşteptat să mai spună ceva, dar nu a făcut-o, aşa că am adăugat: „Vrei să mă întrebi?“ I-a luat cam un minut să răspundă.

– Ce-a spus?

Quinn zâmbi la acea amintire.

– A spus nu, apoi şi-a luat creioanele şi a început să coloreze.

– Ce băieţel fermecător, râse Nan. Şi mă bucur că-şi găseşte liniştea în artă.

– I-am dat un caiet de schiţe din atelierul tău, spuse Quinn. Cel mai mult, îi place să deseneze pe el.

– Dă-i tot, spuse Nan. Culorile şi pensulele mele, paletele, pânzele, cărbunii. Tot ce am lăsat în urmă.

– Aşa voi face.

– Şi nu-l duce la lecţii de desen prea curând. Lasă-l să creeze.

Quinn simţea cum i se taie respiraţia.

– În regulă.

– Asigură-te că se inspiră din natură. Trebuie să vadă munţi şi lacuri.

– Exact.

– Du-l să vadă Jones Beach iarna, continuă Nan. O să adore lumina de acolo.

– Da.

– Îl duci la muzee de artă?

– Bineînţeles.

– Şi ce anume îi place?

– Artiştii moderni. Adică îi place totul. Însă arta secolului douăzeci îl extaziază.

– Perfect. Reacţionează visceral. Este deştept ca mama lui?

– E mai deştept.

– Îl strigă pe Phil „bunicule“? întrebă Nan.

– Îl strigă „tata Phil“, iar el îl iubeşte la nebunie.

– Pariez că Arlene îl mănâncă de viu, spuse Nan, referindu-se la mama lui Lewis.

Quinn îşi dădea seama că mama ei încerca să fie puternică, însă vocea i se pierduse. Quinn o privi în ochi. Trebuia să-i fie foarte greu.

– Sunt foarte apropiaţi, spuse ea.

– Mă bucur că are o bunică, spuse mama ei, dând din cap.

– Îmi pare rău… începu Quinn, însă trebui să se oprească. Plângea prea tare ca să poată articula vreun cuvânt. Trase adânc aer în piept. Îmi pare rău că nu îl vei cunoaşte niciodată.

– Şi mie.

Era o dimineaţă de sâmbătă, iar traficul era destul de lejer, aşa că ajunseră repede în Manhattan. Quinn parcă maşina în garajul de sub bloc, însă nu era pregătită să coboare. Încă mai erau atât de multe de spus. Opri motorul şi se întoarse spre mama ei.

– Am găsit ceva în camera ta. Un pachet cu un costumaş de nou-născut. Ai scris numele meu pe el.

– Îmi aduc aminte, răspunse Nan. Strângeam hainele tale de bebeluş, le împachetam ca să le dau la săraci. Tatăl tău îmi tot spunea să le păstrez în caz că mai aveam o fetiţă vreodată. Însă hainele îţi rămâneau mici prea repede, iar eu nu mai aveam unde să le pun. Mă cunoşti doar, dacă nu folosesc ceva, *arunc*. Oricum, am avut un moment rar de sentimentalism când am împachetat acel costum micuţ. Te adusesem acasă de la spital în el şi mi se părea foarte preţios, ca şi când încă ai fi fost în el. Pur şi simplu, nu am putut să-l arunc. Aşa că l-am împachetat şi l-am pus undeva, însă nu mi-am adus niciodată aminte unde

anume.

– L-ai pus într-un sertar din şifonier şi a căzut în spate. Probabil a stat acolo toţi aceşti ani. Acum e la mine acasă. Mă gândeam… mă gândeam că poate îi va purta noroc lui Naomi.

Nan îi prinse mâna lui Quinn.

– Sper că îi va purta.

– Mamă, sunt speriată. Mi-e teamă că va muri. Se opri să-şi înghită nodul. Şi mi-e teamă şi că va trăi.

– Eşti mai puternică decât crezi.

– Oare?

– Nu spun că va fi uşor, continuă Nan, însă acolo ai un partener pe cinste.

– Ştiu.

– O să treceţi împreună prin asta.

Oare? Quinn încă nu-şi putea imagina cum va fi să-şi petreacă restul vieţii ca părinţi ai unei fetiţe bolnave.

– Crezi că pot s-o fac? Crezi că pot fi mama unui copil cu dizabilităţi?

Mama ei îi atinse uşor faţa, iar Quinn închise ochii. Nu voia să se oprească. Voia să rămână în maşină acolo, cu mâna mamei ei pe obraz, pentru tot restul vieţii.

– Când ai început să-l iubeşti pe Isaac? întrebă Nan.

Isaac. Doar gândul la el o făcu pe Quinn să se simtă sfâşiată. Cât de mult îşi dorea să-l poată ţine în braţe din nou! Şi totuşi… Luă mâna mamei ei şi o sărută.

– Imediat după ce s-a născut, răspunse Quinn. L-au curăţat şi l-au aşezat la pieptul meu. Şi-a întors spre mine chipul micuţ, iar eu… am fost copleşită.

– L-ai iubit pentru că era perfect?

Quinn scutură din cap.

– La fel o să simţi şi pentru Naomi.

– Da! răspunse Quinn plângând.

Nan se aplecă spre ea şi o îmbrăţişă.

– Să mergem, spuse ea.

Quinn inspiră adânc, apoi făcu la fel şi mama ei, încercând să prindă putere una de la cealaltă.

– Bine, şopti ea.

Găsiră apartamentul gol, după cum se aşteptase Quinn. Eugene era obsedat să

meargă în fiecare sâmbătă dimineaţă la fitness cu antrenorul personal.

Quinn o conduse pe mama ei direct la baie, unde răsuci robinetul de apă rece al căzii.

– O să trebuiască să adaug gheaţă.

Nan se duse după ea în bucătărie, unde Quinn ţinea un pahar sub aparatul de gheaţă de pe uşa frigiderului ca să îl umple.

– Ajunge? întrebă Nan.

– Din păcate, nici pe departe.

– Atunci hai să nu ne prostim, spuse Nan. Deschise congelatorul şi scoase tot recipientul cu gheaţă.

Se întoarseră în baie şi turnară toată gheaţa în cadă. Chiar dacă păruse o cantitate mare, în apa adâncă abia se vedea.

– Nu ştiu dacă va fi de ajuns, spuse Quinn, încercând apa cu mâna. Ce-o să facem? Ştia că la trei străzi distanţă era un magazin unde se vindea gheaţă la pungă, însă îi era teamă că, chiar dacă ar fi alergat până acolo şi înapoi, Eugene ar fi ajuns acasă înaintea ei. Nu voia să fie nevoită să dea explicaţii pentru toate astea.

– Nu trebuie să fie neapărat gheaţă, spuse Nan, apoi se duse din nou în bucătărie. Deschise congelatorul şi începu să caute. Găsi trei pachete de gheaţă pe care Quinn şi Eugene le folosiseră pentru geanta frigorifică de plajă. Mai scoase alte câteva pachete de carne în pungi de plastic neidentificate, o sticlă de votcă Grey Goose şi patru pungi de legume îngheţate.

– Cred că ajung astea, spuse ea.

– E ca o ciorbă îngheţată, răspunse Quinn, aplecată peste cada plină cu acele combinaţii ciudate care pluteau în ea.

Îşi scoase pantofii şi şosetele şi îşi băgă piciorul drept în apă ca s-o încerce. Răceala era atât de dureroasă, încât o simţea ca pe o arsură, însă Quinn îşi ţinu piciorul acolo până îi amorţi. Îl scoase, iar în timp ce pielea ei se dezgheţa în aerul cald al băii, se simţea ca şi când ar fi luat foc.

– Nu cred că pot să fac asta! spuse ea plângând, îmbrăţişându-şi mama.

Mama ei o ţinu strâns o bucată bună de vreme. Quinn simţi cum hotărârea ei slăbeşte. Poate ar trebui să rămână acolo totuşi. Nan se desprinse de ea şi o privi în ochi.

– O să faci asta, spuse ea.

– Mamă… începu Quinn. Lacrimile i se scurgeau de pe buze în gură.

– Ştiu, răspunse Nan. Şi eu te iubesc.

– Nu pot să-mi iau rămas-bun de la tine.

– Atunci nu o face. Intră în apă.

Quinn făcu ce-i spusese mama ei şi intră în apa rece din cadă, în acel amestec ciudat de obiecte. Rămase îmbrăcată, cu toate că ştia că hainele nu-i vor ţine prea mult de cald. Se aşeză.

– Oh, Dumnezeule. Este atât de rece. Îi clănţăneau dinţii.

Mama ei se aplecă şi o sărută pe frunte.

– Deci cam asta e, spuse Quinn. Îşi sărută mama. Mulţumesc, şopti ea. Trase adânc aer în piept, apoi se scufundă în baia de gheaţă.

Îşi ţinu ochii închişi, luptându-se cu instinctul de a se ridica în capul oaselor ca să scape de durerea teribilă a frigului. Simţea că îi ard membrele. Cât mai avea până simţea împunsătura? Şi dacă nu o simţea? Putea să moară de atac de cord sau hipotermie în doar câteva minute.

„Ar trebui să mă ridic“, îşi spuse ea. „La naiba cu asta!“

– Sărută-l pe Isaac din partea mea, spuse mama ei.

Isaac! Desigur. Dacă nu murea înainte, putea să-l revadă curând, foarte, foarte curând.

Senzaţia de arsură fu înlocuită de amorţeală. Dacă ar mai rezista un pic! Începu să-şi simtă pieptul greu şi se întrebă dacă nu cumva făcea atac de cord. Dorea să se ridice şi să respire, însă îi era teamă că nu va mai reuşi să coboare din nou.

Apoi îl simţi. Era doar un impuls uşor, însă Quinn recunoscu senzaţia. Pleca. Deschise ochii. Încă nu era prea târziu să se răzgândească. Mama ei încă era acolo, aplecată deasupra ei.

„Nu pot să fac asta!“ îşi spuse Quinn. „Nu pot să-mi părăsesc mama!“ Încercă să se ridice, însă nu reuşi. Atunci îşi dădu seama că mama ei avea braţele înţepenite de fundul căzii. Nan o ţinea jos.

– La revedere, Quinn, spuse Nan.

Quinn se simţi absorbită în beznă cu o smucitură puternică şi violentă. Deschise gura şi respiră adânc. Era vie.

Însă mama ei era acum moartă. Quinn simţi imediat asta. Nici urmă de Nan. Punct.

Quinn se îndrepta goală, tremurând, înapoi către cealaltă viaţă a ei. Curând va ajunge la zidul din subsol şi se întrebă dacă va reuşi să se strecoare şi să se întoarcă la familia ei sau va fi prinsă pentru totdeauna în acel loc de trecere umed şi mucegăit.

Lumină. Era prima rază de speranţă a lui Quinn. Fisura nu se închisese complet. Însă, când ajunse la ea, nu-şi dădea seama cum să se strecoare dincolo. Era atât de mică.

Totuşi trebuia să încerce. Îşi băgă capul, însă umerii ei erau prea mari. Nu mergea. Însă dacă îşi ridica braţele deasupra capului ca un înotător, reuşea. Se dădu înapoi şi încercă din nou, cu mâinile în faţă şi capul prins strâns între braţe. Îşi zgârie braţele şi spatele de cimentul dur, însă reuşi să-şi treacă umerii. Se înfioră de durere când îşi trecu sânii moi prin suprafaţa aspră. Abdomenul ei umflat era cea mai grea parte. Era prea mare şi prea rotund pentru despicătura îngustă. Quinn se prinse de scândura de călcat şi se împinse cât de tare putu, ignorând faptul că-şi sfâşia carnea. Într-un final îşi trecu şi burta, apoi coapsele şi picioarele. Se terminase.

Quinn reuşise. Era acasă.

Capitolul 32

Quinn rămase în spălătorie, goală, udă şi înfrigurată. Închise ochii şi îşi puse ambele mâini pe stomac. Rănile ei erau doar superficiale. Naomi era încă vie. Simţea asta.

Îşi luă pijamaua şi se duse în baie, unde făcu un duş lung şi fierbinte. Îşi îngriji rănile, se îmbrăcă din nou în pijama, apoi se urcă în pat lângă Lewis. Se aşteptase să fie fericită că era vie şi recunoscătoare că era în siguranţă, la căldură. Însă, în timp ce se holba în tavan, suferinţa o izbi ca un val uriaş. Mama ei era moartă. Dispăruse pentru totdeauna. Iar Quinn simţea cum se îneacă în propria durere. Încercă să-şi stăpânească lacrimile, dar nu reuşi. Lewis se trezi şi se întoarse spre ea. O luă în braţe şi o mângâie pe spate.

– Te simţi bine? întrebă el.

Ea scutură din cap.

– Pot să te ajut cu ceva?

Quinn încercă să vorbească, dar nu reuşi. Scutură din nou din cap. Isaac apăru în uşa dormitorului lor.

– Mami?

– Mami nu se simte prea bine, amice, spuse Lewis, ridicându-se. Hai să mergem jos şi să o lăsăm să se odihnească. Îţi pregătesc eu micul dejun.

– Stai, spuse Quinn. Întinse braţele, iar Isaac veni spre ea. Te iubesc, spuse ea în părul lui moale.

– Aseară ai fost atât de ciudată, spuse el.

– Da, spuse ea, râzând şi plângând în acelaşi timp. *Chiar* am fost ciudată aseară.

Lewis îl duse jos ca să o lase pe Quinn să se odihnească. Singură în dormitor, ea îşi aminti de ziua în care sunase tatăl ei ca să-i spună că mama ei era moartă. La început nu înţelegea ce spunea şi trebuise să repete de trei sau patru ori ca să priceapă. O mare parte din ceea ce se întâmplase după aceea rămânea în ceaţă, căci creierul ei se închisese total. Însă ceea ce îşi aminti era că suferinţa era o boală fizică, la fel ca gripa. Simţea că tot trupul ei era lent, sensibil şi dureros. Nu doar sufletul ei, ci şi sângele, oasele, carnea ei.

Aşa se simţea şi acum, şi asta o obosea atât de rău. În doar câteva minute căzu

într-un somn adânc, ca şi când gravitaţia însăşi o trăgea în subconştient. Când se trezi, simţi miros de pâine prăjită şi ouă din bucătărie. Era destul de ameţită cât să adoarmă din nou, însă foamea o făcu să se dea jos din pat, căci cu o zi în urmă nu mâncase aproape nimic. În plus, trebuia să-i spună ceva urgent lui Lewis.

– Te simţi mai bine? întrebă el când o văzu intrând în bucătărie.

– Cafea, spuse ea. Trebuia să cureţe pânzele de păianjen de pe ochi şi să-şi recapete puterea de a vorbi.

El îi aşeză o ceaşcă în faţă, apoi o farfurie cu ouă – omletă nu prea rumenită, aşa cum îi plăcea ei – şi pâine prăjită din făină integrală. Oare Lewis uitase că în acea dimineaţă nu avea voie să mănânce ca să se pregătească de operaţie? Nu conta. Era înfometată şi încă prea adormită ca să facă conversaţie, aşa că mâncă plină de lăcomie, căpătând energie şi putere.

În sfârşit dădu pe gât ultima gură de cafea şi îşi drese glasul. Lewis ridică privirea din ziar.

– N-o fac, spuse ea, vorbind repede. Avea multe de spus şi dorea să termine înainte să fie întreruptă. Nu fac avort. Vreau să-i dau o şansă acestui copil. Ştiu că dacă reuşeşte să se nască la termen o s-o iubim la nebunie şi o să ne întrebăm cum de-am fi putut trăi fără ea. Iar dacă nu trăieşte, ei bine… e imposibil să ne dăm seama cât de mult vom suferi. Însă o să trecem prin asta. Eşti alături de mine? Simt că da. *Sper* că da. Şi mai sper că nu crezi că asta e o încercare greşită ca să mă revanşez pentru problemele pe care le-am avut cu mama şi cu moartea ei. Nu e. Chiar nu e. Pur şi simplu simt… simt că deja sunt mama lui Naomi şi trebuie să fac asta. Aşa că trebuie să anulăm, Lewis. Trebuie să sunăm şi să anulăm programarea. Nu vreau să trec prin asta.

– Linişteşte-te, răspunse el. Deja am făcut-o.

– Poftim?

– Ştiu că nu ai fost în pat azi-noapte, spuse el. Te-am auzit când te-ai ridicat şi ai coborât la subsol. Nu ştiu ce faci acolo, însă îţi respect intimitatea. Ai nevoie de timpul tău privat. Cred că şi eu fac acelaşi lucru cu echipamentul meteo. În orice caz, după ce ai plecat am observat că scoseseşi costumul de copil pe care l-am găsit în şifonierul mamei tale. Însă nu doar te-ai uitat la el şi l-ai împachetat la loc. L-ai întins pe o pernă, ca şi când ţi-ai fi imaginat că în el se afla un bebeluş. A fost un gest atât de dulce. Atunci am ştiut că doreşti copilul. Şi îndată ce mi-am dat seama de asta am ştiut că şi eu îl vreau.

Quinn aproape uitase de asta, însă avea dreptate. După ce zăcuse în pat multe ore, fără să poată să adoarmă, despachetase costumul mic şi roz, cu boneţica şi ghetuţele asortate. Le întinsese şi încercase să şi-l imagineze pe bebeluşul ei îmbrăcat cu ele. Era ca şi când i-ar fi datorat lui Naomi să încerce să se gândească la ea ca la un copilaş viu. Însă, desigur, erau doar haine, bucăţi goale de material. Iar ea era prea îndurerată ca să-şi găsească alinare.

„Acolo e alinarea ta“, îşi spusese ea, privindu-l pe Lewis. „Chiar acolo.“ Cât de recunoscătoare era că mama ei jucase rolul de avocat al diavolului cu ani în urmă şi o împinsese să facă alegerea corectă.

Atunci Quinn văzu ceva ce nu mai văzuse de când se născuse Isaac. Lewis plângea.

– Aşa că, în urmă cu puţin timp, continuă el, când au sunat de la biroul doctoriţei Bernard ca să confirmăm programarea, le-am spuse că ne-am răzgândit. De fapt, le-am spus că mai avem nevoie de câteva zile ca să ne mai gândim, însă ştiam că n-o vom face.

– Oh, Lewis. Se duse şi se aşeză pe genunchii lui. Îţi mulţumesc.

El o cuprinse cu braţele şi îşi aşeză mâinile pe burta ei. Era prea devreme ca să simtă mişcările copilului, însă gestul era liniştitor.

– Am un sentiment foarte puternic că vom ajunge să o ţinem în braţe şi o vom iubi, spuse Quinn. Mai mult nu ştiu.

În acea după-amiază, Isaac avea ultimul lui meci de fotbal din acel sezon. Quinn şi-ar fi dorit să meargă, însă trebuia să respecte instrucţiunile stricte de a se odihni.

Isaac stătea în echipament în faţa ei, bosumflat, cu tricoul lui ridicol atârnându-i până la apărători.

– Îmi pare rău, spuse ea. Nu-mi doresc să fiu altundeva decât la meciul tău azi, însă trebuie să fac ce-mi spune doctorul.

Isaac îşi încrucişă braţele. Dorea ca mama lui să fie acolo şi cu asta, basta.

– Am o idee, spuse Lewis. O să filmez tot meciul, iar mama o să-l poată vedea când ne întoarcem. Ce zici?

Quinn îşi dădu seama că lui Isaac îi surâdea ideea, însă nu era pregătit să renunţe la supărare.

– Să-ţi mai spun ceva, spuse ea, luându-l pe genunchi. Îndată ce doctorul spune că am voie să fac mişcare, te duc la atelierul bunicii să luăm vopsele.

– Pentru mine?

– Pentru tine. Cred că i-ar fi plăcut să le ai tu. Quinn tăcu o clipă şi înghiţi nodul din gât, forţându-se să nu plângă. *Ştiu* că i-ar fi plăcut.

El îşi lăsă capul pe umărul ei.

– Îmi par rău că te-am supărat aseară, zise el.

– Oh, dragul meu. Nu a fost vina ta. Eram foarte tristă şi am greşit să-mi vărs supărarea pe tine. Îmi pare rău.

El ridică din umeri.

– Mă ierţi? întrebă ea.

El dădu afirmativ din cap, iar ea îl sărută.

– Pot să iau şi pensulele? întrebă el

– Poftim?

– Pot să iau şi pensulele bunicii?

Şi atunci ştiu că Isaac o iertase. Scena din urmă cu o seară era istorie şi i se va şterge din minte.

– Bineînţeles, răspunse ea.

Mai târziu, după ce Lewis şi Isaac plecaseră, Georgette veni în vizită cu o farfurie de brioşe şi un teanc de cărţi. Quinn era fericită să aibă companie. Era ca şi când doliul din urmă cu şapte ani reîncepea atunci, însă de data asta nu era o perioadă formală de doliu, când oaspeţii treceau ca să-i mai distragă atenţia. Şi nimeni nu ştia cât de recentă era suferinţa pe care o simţea. Acea vizită era o diversiune bine-venită.

– L-am văzut pe Lewis când a plecat, explică Georgette, şi mi-a spus că trebuie să stai o vreme la pat. Mă gândeam că ai nevoie de ceva de citit.

Quinn aruncă o privire spre titluri. Toate erau romane erotice, scrise sub diverse pseudonime ale lui Georgette.

– Printre astea e ceva ce nu trebuie să ascund de Isaac?

– Nu.

Quinn îi zâmbi recunoscătoare lui Georgette.

– Mulţumesc, draga mea prietenă. Vrei o ceaşcă de cafea? Sau un ceai?

– Tu stai jos şi fac eu.

Georgette se duse în bucătărie. Când se întoarse cu băuturile, o întrebă pe Quinn cum se simţea.

– Obosită, însă bine.

– Lewis nu mi-a spus prea multe. E totul în regulă?

– Încă nu ştim. Acum suntem fericiţi că n-am pierdut-o.

Georgette îi strânse mâna.

– Îmi pare rău că nu am ajuns la spital. Nu mi-a pornit maşina şi a trebuit să fie remorcată până la atelierul auto. Ieri se pare că a fost începutul problemelor mele.

– Ce s-a mai întâmplat?

– Esteban s-a despărţit de mine.

Quinn rămase o clipă pe gânduri. Nu ştia că te puteai despărţi şi de un iubit virtual.

– Îmi… pare rău, spuse ea.

– Se pare că s-a săturat să aştepte după mine toată dimineaţa şi s-a cuplat cu o iubită mai veche. Iar acum au o relaţie fierbinte.

– Eşti supărată?

– Am fost.

– Cum de-ai trecut atât de repede peste asta? întrebă Quinn în timp ce scotea hârtia de pe o brioşă.

– L-am ucis.

– Poftim?

– În romanul la care lucrez acum este un personaj inspirat de el. Însă în loc de arhitect peisagist l-am făcut plimbător de câini profesionist. Iar ieri l-au mâncat rechinii.

– Şi cum anume ajunge un plimbător de câini să fie mâncat de rechini?

– O corcitură înnebunită îl face să cadă de pe un debarcader.

Quinn râse.

– A fost foarte satisfăcător, spuse Georgette, zâmbind.

– Ţi-e dor de el? întrebă Quinn.

– Deja l-am înlocuit.

Asta o surprinse pe Quinn.

– Deja ai alt iubit cibernetic?

– Da! răspunse Georgette, cu mâna la inimă. Se vede? Simt că strălucesc.

– Eşti incorigibilă. Cum îl cheamă?

– Pamela.

– Pamela? repetă Quinn, aproape înecându-se cu brioşa.

– Arată foarte bine.

– Dar, Georgette, eşti cea mai heterosexuală persoană pe care o cunosc.

– Nu trec de partea cealaltă, spuse prietena ei, ridicând din umeri. E doar un experiment.

– Dar de ce?

– M-am gândit că am încercat aproape tot în rest.

– Sunt sigură, spuse Quinn râzând. Sincer, nu ştiu ce m-aş face fără tine.

– Probabil ţi-ai găsi o prietenă mai puţin nebună.

– N-ar fi acelaşi lucru, spuse Quinn, scuturând din cap.

– De ce?

– Pentru că am nevoie de… Se opri o clipă să se gândească. De veselia ta.

– Îmi place asta, spuse Georgette.

– Şi mie, răspunse Quinn, apoi încercă să zâmbească, însă era atât de multă durere amestecată cu acea recunoştinţă, încât ochii i se umplură de lacrimi.

– Sigur eşti bine? întrebă Georgette.

Quinn ridică din umeri.

– Nu ştiu. Mă gândeam la mama. Tăcu o clipă. În fine. Am doar o zi grea.

– E în regulă, spuse Georgette. Nu scrie nicăieri că nu ai voie să-ţi fie dor de cineva. Sunt sigură că sunt momente în care te simţi ca şi când s-ar fi întâmplat ieri.

„Chiar s-a întâmplat ieri“, îşi spuse Quinn.

– Mulţumesc pentru înţelegere, adăugă ea.

– Vrei să mergi acolo? întrebă Georgette. Aş fi fericită să te duc dacă crezi că mersul la atelierul ei te ajută.

Quinn scutură din cap.

– Mulţumesc oricum, spuse ea.

Ideea de a merge atunci la atelier era mai mult decât putea să îndure. Însă curând va trebui să se ducă să elibereze locul.

– M-am hotărât să vând cea mai mare parte din tablourile ei.

– Probabil a fost o decizie dureroasă.

– Mă gândeam că va fi. Adică mult timp nici n-am vrut să aud.

– Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

Quinn îşi ţuguie buzele, gândindu-se cum să răspundă.

– Nu am înţeles niciodată ce lucru rămăsese neterminat. Mă gândeam că

încerc să înţeleg de ce s-a sinucis. Însă tot ce trebuia să fac era să o iert.

– Şi ai iertat-o?

Quinn se gândi la greutatea sacrificiului pe care îl făcuse când se hotărâse să-şi lase mama în urmă şi cât de aproape fusese să se răzgândească. Dar sacrificiul mamei ei fusese mult mai mare.

– Da, răspunse Quinn. Am iertat-o.

Capitolul 33

Quinn petrecu următoarele două săptămâni odihnindu-se, lăsându-l pe Lewis să facă toate treburile în casă. Celelalte mămici o înlocuiră când îi venea rândul să ducă la şcoală copiii cu maşina, iar Georgette fu fericită să fie cea care se ducea zilnic la staţia de autobuz să-l ia pe Isaac, care părea, în sfârşit, să înţeleagă că mama lui nu dispărea nicăieri. Lui Quinn îi plăcea să creadă că începuse să se maturizeze, însă ştia că era posibil să fi simţit că ea nu mai putea accesa portalul care o îndepărta de el. Într-adevăr, crăpătura din zidul de la subsol din spatele vechii scânduri de călcat se închisese, lăsând în urmă doar o urmă abia vizibilă. Iar noua fisură pe care o văzuse în noaptea aceea dispăruse complet, ca şi când n-ar fi existat vreodată.

Pentru Quinn, faptul că accepta acum ajutorul de care avea nevoie era la fel de dificil ca întotdeauna. Însă măcar reuşise să-şi înfrângă instinctul de a-l refuza. „Pentru tine“, şoptea ea pântecului său de câte ori simţea nevoia să se ridice de pe canapea şi să facă ordine prin casă sau să arunce un teanc de rufe în maşina de spălat.

Două săptămâni mai târziu, când se duse să o vadă pe doctoriţa Sally Bernard şi i se spuse că nu mai era nevoie să stea la pat fără să facă nimic, Quinn rămase încântată.

– Asta nu înseamnă că poţi să te duci să alergi la maraton, o avertiză doctoriţa ei. Nu vreau să fii neatentă. Iar dacă simţi crampe trebuie să te aşezi imediat şi să te odihneşti. Şi, bineînţeles, dacă începi să sângerezi…

– Te sun imediat, promise ea.

– Ştiu că oamenii consideră că să fii mamă este cea mai grea treabă din lume, spuse Sally zâmbind, însă asta nu se compară nici pe departe cu statul degeaba, privind cum îţi fac alţii treburile.

– Aşa e, aprobă Quinn.

– Într-o zi o să aprecieze sacrificiile pe care le facem pentru ei, spuse Sally.

Auzind cuvântul sacrificii, Quinn simţi un fior brusc, ca şi când s-ar fi întors în cada cu apă rece ca gheaţa. Se cutremură, realizând că spiritul mamei ei va fi întotdeauna cu ea.

– Mamă? spuse Isaac după câteva zile, în timp ce îşi lua gustarea după şcoală.

Când putem merge în atelierul bunicii să luăm vopsele?

O firimitură de ciocolată neagră din prăjitura pe care o mânca îi rămăsese lipită pe faţă ca o aluniţă – versiunea băieţel a lui Marilyn Monroe – şi asta o făcu pe Quinn să zâmbească. Îl şterse cu degetul mare.

– Ce-ar fi să mergem astăzi? spuse ea.

– Daaa? răspunse el, făcând ochii mari.

– Da.

În acea dimineaţă, Quinn îl sunase, în sfârşit, pe Ellis Everett, dealerul de artă, şi îi spusese că putea să vândă mai multe tablouri ale mamei ei. Ea urma să păstreze peisajul la care lucra Nan înainte să moară şi să-l aşeze deasupra canapelei din sufragerie. Hayden îşi va lua portretul, pe care dorea să-l pună în camera de oaspeţi din apartamentul său, însă Cordell insistase să-l aşeze pe un perete din dormitorul lor, chiar deasupra computerului său. Tatăl lor va atârna portretul lui în casa din Florida. Quinn încă nu se hotărâse ce se facă cu *Zidul*, tabloul cu mama şi fiica despărţite şi totuşi împreună. Nu voia să i-l dea lui Ellis, însă nu putea să-l aducă acasă, căci îi amintea constant de sinuciderea mamei ei. Poate că îl va înrăma şi îl va lăsa în atelier, acolo unde credea că îi era locul.

– Pot să iau şi şevaletul? întrebă Isaac după ce intră în goană în camera inundată de soare.

– Nu văd de ce nu, spuse Quinn.

Ea şi Lewis plănuiau să termine construcţia subsolului din casă şi să-l transforme într-o cameră de joacă, şi îşi dădu seama că putea amenaja într-un colţ un atelier pentru Isaac. Nu va avea lumina naturală minunată a spaţiului mamei sale, dar se va descurca.

– Luăm şi tablourile bunicii? întrebă el.

Ea privi în jur la teancurile de pânze înrămate din cameră.

– Mă tem că nu, spuse ea. Cele mai multe vor fi vândute.

El păru surprins, aproape revoltat.

– Unor străini?

– Unor iubitori de artă.

El rămase o clipă pe gânduri şi păru mulţumit de răspuns.

– Pot să mă uit la ele?

– Desigur.

Quinn îşi ajută fiul să se uite prin teancul de tablouri de pe podea, din care cea

mai mare parte erau peisaje. Când dădură peste un tablou ce înfăţişa Jones Beach în lumina iernii, ea îl scoase. În prim-plan era o colibă cenuşie pe a cărei uşă scria DOAR PENTRU SALVAMARI. Umbrele primelor ore ale dimineţii se alungeau peste nisip, iar cerul părea nesfârşit.

– Ce părerea ai de ăsta? întrebă ea.

– Simt mirosul plajei, spuse el.

– Cred că şi eu, râse Quinn.

– Îmi place, continuă el, înclinându-şi capul într-un fel care o făcu pe Quinn să-şi dorească să-l strângă în braţe.

– Vrei să-l păstrezi? Am putea să-l punem în camera ta.

Isaac bătu din palme, iar Quinn întoarse pânza să citească pe spate. Avea o etichetă pe care scria *Lumina dimineţii pe o plajă pustie*.

Se uită la restul tablourilor împreună cu el, înveselindu-se la reacţiile lui. Quinn îi spuse că vor avea fotografii ale tuturor tablourilor, aşa că vor putea să le vadă oricând doreau.

– Unchiul Hayden! exclamă el când ajunseră la un teanc de pânze neînrămate.

– Îţi place?

– E drăguţ.

– Drăguţ? râse ea. Da, cred că e drăguţ.

Îi arătă şi un portret de-al tatălui ei şi încercă să treacă rapid peste tabloul cu ea şi Nan împreună şi totuşi despărţite, însă Isaac o opri.

– Stai, spuse el. Aici eşti tu.

– Exact, spuse ea. Iar bunica e pe scaun.

– Cred că te aşteaptă, spuse el.

Quinn nu răspunse. Nu putea. În ultima vreme încercase să se aline cu gândul că spiritul mamei ei va fi întotdeauna cu ea. Însă amintirea faptului că nu o va mai vedea niciodată în carne şi oase îi stârni un val nou de durere.

– Mami, plângi?

– Un pic.

– De ce?

Ea îşi înghiţi nodul din gât.

– Pentru că… mi-e dor de ea.

– Cred că ar trebui să luăm tabloul acesta, nu pe cel cu plaja, spuse el.

Asta era prea greu. Isaac dorea tabloul. Mama ei probabil dorise ca acel

tablou să fie al ei. Şi totuşi…

– Nu ştiu, copile, spuse ea.

– Dar e preferatul meu, insistă el.

– De ce e preferatul tău?

El îşi încruntă fruntea mică şi îşi linse buzele uscate.

– Când mă uit la el nu ştiu ce se va întâmpla. Poate că o să deschizi uşa să treci dincolo, poate că nu. E ca începutul unei poveşti.

– Nu m-am gândit niciodată aşa la el, spuse ea şi asta era adevărat – nu o făcuse. Quinn privi lung tabloul şi se gândi să îl ia acasă. Ar putea oare să vadă acel tablou şi altfel decât ca pe un bilet de adio? Oare ar putea deveni o alinare care să-i amintească de hotărârile pe care le luaseră atât ea, cât şi mama ei?

Quinn scoase pânza din teanc şi o aşeză pe şevalet ca să fie la nivelul ochiului. Făcu câţiva paşi în spate să vadă mai bine.

– Mamă, putem să-l luăm? Putem să-l luăm în loc de cel cu plaja? Te rog?

Quinn continuă să privească tabloul, chipul mamei ei care se uita direct la ea. Chiar părea că Nan aştepta ceva.

– Nu, îi spuse ea lui Isaac, în timp ce se apropie şi scoase tabloul. Îi puse o mână pe umăr. Le luăm pe amândouă.

Fără vreun portal care să-i distragă atenţia şi fără să mai fie nevoită să stea la pat ca să se odihnească, zilele lui Quinn reveniră la normal, umplute cu activităţile fireşti, chiar dacă la dimensiuni reduse, ale unei femei care era soţie şi mamă. Totuşi se desfăta cu drumuri ocazionale la magazin, pregătindu-se pentru venirea pe lume a lui Naomi cu un optimism secret. Nu îndrăznea să spună nimănui şi să rişte să primească priviri pline de grijă şi de compasiune. Nu dorea aşa ceva. Quinn credea din toată inima că o va aduce acasă pe Naomi de la spital. Nu ştia cât de bolnavă va fi, însă ştia că o vor iubi.

Alese o culoare deschisă şi caldă pentru pereţii camerei copilului şi cumpără vopsea roz pentru ferestre ca să se potrivească cu nuanţele amestecate pe care le alesese pentru pătuţ. Costumaşul de copil pe care îl purtase ea în ziua în care părinţii ei o aduseseră acasă fusese spălat, împachetat în hârtie şi aşezat într-un sertar.

În tot acest timp, Quinn şi-o imagină pe mama ei alături de ea, dar şi reacţiile şi încurajările ei. Se întrebă dacă nu cumva exagera un pic. La urma urmei, n-ar trebui să simtă un sfârşit? Poate ar trebui să meargă la cimitir şi să-şi ia rămas-

bun din nou… de data asta pentru totdeauna.

Într-o dimineaţă luminoasă şi friguroasă de decembrie, Quinn se duse la Cimitirul New Montefiore din estul Long Island, la mormântul mamei ei. Piatra de mormânt era o placă simplă şi cenuşie de granit pe care scria:

NANETTE GILBERT SOŢIE • MAMĂ • ARTISTĂ 1946–2002

Quinn luă o piatră netedă şi o aşeză deasupra. Îşi trecu degetele înmănuşate peste anul morţii ei şi privi în jur. În acea zi nu prea se vedea nici o mişcare. În faţa ei, în depărtare, un cuplu stătea în faţa unui mormânt. Dincolo de ei, cineva care părea să fie îngrijitor îngenunchease, probabil ca să adune gunoiul. Quinn îşi trase eşarfa peste nas şi gură şi se cuprinse cu braţele împotriva vântului.

Auzi uşi de maşină închizându-se şi privi la dreapta. Cu câteva şiruri în jos se vedeau un dric şi mai multe maşini, iar oamenii coborau, închideau portierele şi se îndreptau încet către mormântul persoanei iubite care urma să fie coborâtă în pământ.

Quinn îşi scoase mănuşa şi atinse numele mamei ei, ca şi când literele gravate ar fi fost fermecate. Însă era doar piatră.

O femeie de la acea înmormântare urlă de durere, iar vântul îi purtă glasul peste terenul plat. Quinn recunoscu acea durere. Venea dintr-un loc unde pierderea se întâlnea cu furia. „E atât de nedrept“, părea să spună acel strigăt. „Îl iubesc prea mult pe acest om ca să dispară.“

Exact aşa se simţise Quinn când fusese îngropată mama ei. Însă acum furia dispăruse. Suferinţa ei era împletită cu recunoştinţa. Quinn îşi sărută degetele şi atinse numele mamei ei.

– Te iubesc mamă, spuse ea. Mulţumesc.

Duminica următoare, la micul dejun, Lewis anunţă că urma să fie o zi neobişnuit de caldă pentru decembrie, un dar rar chiar înainte ca vremea să fie cea mai rece din an.

– Ar trebui să profităm, spuse el. Să facem ceva în aer liber.

– Să mergem la grădina zoologică? sugeră Quinn.

– Pe plajă! spuse Isaac.

Părinţii lui îl priviră.

– Nu e chiar *atât* de cald, amice, zise Lewis.

– Cred că ar trebui să mergem, răspunse Quinn zâmbind.

– Vorbeşti serios? întrebă Lewis.

– Ca să vadă lumina, spuse ea. Ca în tabloul pictat de mama, *Lumina dimineţii pe o plajă pustie.*

– Să fii sigură că o să fie pustie, spuse Lewis.

La scurt timp, cu haine groase în plus ca să facă faţă vântului care bătea dinspre ocean, urcară în maşină şi se îndreptară spre Jones Beach, trecând pe lângă cabinele închise în extrasezon. Se opriră în parcarea care vara ar fi fost plină. Însă astăzi pe terenul întins şi singuratic nu erau decât două maşini.

Nu aduseseră prea multe cu ei. Lewis avea un singur scaun pliant prins la spate. Era pentru Quinn, care nu avea voie să facă plimbări lungi fără pauze. Ea ducea o geantă mică şi pătrată în care ţinea un termos plin cu ciocolată caldă în caz că le era prea frig, un aparat foto digital şi o carte. Isaac avea o minge de fotbal.

– E înnorat, spuse Quinn, dezamăgită că umbrele spectaculoase şi lungi din tabloul mamei ei nu se zăreau.

– O să se înseninеze, răspunse Lewis, ridicând privirea.

– Eşti sigur?

– Sunt sigur.

Se îndreptară spre apă şi priviră oceanul, care oferea un spectacol magnific. Valurile se ridicau şi se spărgeau, se ridicau şi se spărgeau, ca şi când ar fi vrut să demonstreze puterea şi haosul naturii. Era măreţ şi frumos. Lewis stătea la mijloc, cu un braţ petrecut după soţia lui şi cu celălalt în jurul fiului său. Quinn avea mâna pe burtă, şi simţea că Naomi reacţionează la sunetele acelea ciudate şi ritmice.

Isaac privi de-a lungul ţărmului, apoi arătă ceva în depărtare.

– Aceea e? întrebă el.

Quinn privi în direcţia indicată de degetul lui, însă nu îşi dădea seama ce anume arăta.

– Ce vezi? întrebă ea.

– Acolo, insistă el. Clădirea aceea mică.

– Coliba salvamarilor? Din tabloul bunicii?

El făcu un semn afirmativ din cap.

– Aceea este, nu-i aşa?

– Nu ştiu, răspunse ea. Hai să facem o plimbare să aflăm.

– Sigur eşti în stare? întrebă Lewis.

– Nu e atât de departe. Şi oricum ai scaunul. Pot să mă opresc dacă vreau să fac pauze.

Se plimbară de-a lungul plajei, ascultând oceanul, oprindu-se din când în când să vadă o scoică sau o piatră interesantă, dintre care câteva ajunseră în buzunarele lui Isaac. Când ajunseră la clădirea mică făcură un ocol în jurul ei şi găsiră semnul vopsit de lângă uşă pe care scria DOAR PENTRU SALVAMARI. Sub ea era un graffiti din care nu se înţelegea nimic, însă în rest casa arăta exact ca în tabloul lui Nan.

– Asta e! exclamă Isaac. Alergă câţiva metri în spate şi o privi de la distanţă. Veniţi aici! Uitaţi!

Quinn şi Lewis veniră în spatele lui să vadă coliba din acea perspectivă. Da, găsise locul potrivit. Quinn făcu nişte poze ca să le compare cu tabloul, după ce se întorceau acasă.

– Crezi că sunt rechini în apă? întrebă Isaac, iar Quinn înţelese că terminase cu coliba, gata să îşi îndrepte atenţia în altă parte.

Lewis desfăcu scaunul pliant pentru Quinn, iar ea se aşeză, în timp ce Isaac se jucă cu mingea de fotbal. Scoase cartea şi începu să citească, absorbită de poveste. După câteva minute, o picătură căzu pe pagina ei. Venea dinspre ocean, îşi spuse Quinn şi continuă să citească. Apoi văzu încă o picătură, apoi alta, apărând ca de nicăieri.

Quinn îşi privi soţul şi fiul, care se opriseră din jocul cu mingea şi priveau pe cer. Îşi dădu apoi seama de ce se udau paginile.

Ningea. Punctele mici şi albe le făcură imediat loc fulgilor mari, care cădeau peste tot – peste apă, peste nisip, peste colibă. Zăpadă pe plajă! Mica familie era încercuită. Fulgii cădeau de sus ca un pumn de confetti fermecate, topindu-se la contactul cu solul. Era atât de neaşteptat, încât Quinn începu să râdă. Soţul ei râse şi el, apoi li se alătură şi Isaac. Lewis nu prevăzuse zăpada. Nimeni nu prevăzuse. Era acel element-surpriză care făcea ca totul să fie minunat. Quinn închise cartea şi ridică privirea spre cer. Zăpada într-o zi caldă de decembrie era departe de a fi un miracol, însă Quinn, Lewis şi Isaac simţeau că era un dar trimis doar pentru ei, un strănut al naturii care aducea atâta bucurie pe cât alegea acea familie să primească.

Epilog

– Nu începeţi fără mine! strigă Quinn din bucătărie.

Toţi ceilalţi stăteau la masă în sufragerie: Hayden şi Cordell (oaspeţii de onoare); Edward şi Brett (cei mai buni prieteni ai lor); tatăl ei şi Jillian; Georgette şi Roger; Meredith şi Michael (iubitul ei de atunci); sora lui Cordell, Tamara, cu băieţelul ei de şapte ani, Devin; şi, desigur, Lewis şi Isaac.

Tatăl lui Quinn sugerase să se adune toţi la masă şi să ciocnească în cinstea mirilor, iar ei i se păruse o idee minunată. Însă înainte voia să le spună celor de la bucătărie să nu servească masa până nu se ţinea şi ultimul discurs.

Petrecerea fusese ideea lui Quinn. Dorise să facă şi ea ceva să celebreze nunta lui Hayden şi Cordell dacă tot nu reuşise să ajungă la ceremonie. Se hotărâseră să nu mai aştepte până la vară totuşi, insistând că pur şi simplu se răzgândiseră şi nu mai doreau un eveniment mare şi sofisticat. Însă Quinn bănuia că motivul era legat mai mult de nesiguranţa în privinţa copilului. Şi nu îi putea învinui. Posibilitatea naşterii unui bebeluş cu o boală gravă – sau mai rău – le-ar fi distrus cu siguranţă planurile.

Astfel că, în aprilie, cei doi bărbaţi se duseseră cu maşina în Connecticut, unde de asemenea erau legalizate căsătoriile între persoane de acelaşi sex, şi avuseseră o ceremonie privată. Quinn era în luna a noua şi nu avea voie să călătorească, aşa că nu putuse să vină. Când sugerase o cină în cinstea lor la ea acasă, Lewis acceptase, cu singura condiţie să comande mâncarea, căci ştia că ar fi obosit-o prea mult să gătească ea pentru asemenea masă.

– Aşa, spuse Quinn când se întoarse în sufragerie. Să începem.

Când îşi lăsă trupul deja masiv pe scaun, îşi simţi chiloţii umezi, lucru deloc surprinzător. Copilul crescuse şi îi apăsa pe vezică, făcând-o să meargă foarte des la baie. Însă nu dorea să întârzie iar petrecerea, aşa că îşi strânse picioarele şi îşi spuse că se putea abţine până terminau. Deja pregătise micul ei discurs şi dorea să fie ultima care îl spune, încheindu-l cu o urare în cinstea mirilor, a oaspeţilor şi a persoanei despre care ştia că priveşte întreaga adunare.

Tatăl ei fu primul. Se ridică şi i se adresă fiului său:

– Hayden, nu ştiu dacă ţii minte asta, însă când ne-ai spus prima oară mie şi mamei tale, primul lucru pe care l-a făcut ea a fost să se întoarcă spre mine şi să

spună: „Să nu reacţionezi ca un mascul ticălos, Phil“.

– Îmi amintesc, îl întrerupse Hayden. Însă nu a folosit cuvântul „ticălos“.

Toţi râseră, inclusiv Phil.

– Cenzurez, spuse el, arătând spre cei doi copii, Isaac şi Devin.

Nici n-ar fi trebuit să se deranjeze, căci băieţii erau băgaţi unul în celălalt, şoptind şi scriind bileţele secrete pe un carnet.

– Oricum, continuă Phil, ce vreau să spun este că nu m-am considerat vreodată un ticălos. Dar, oricât de deschis la minte îmi place să mă cred, a fost o veste destul de grea pentru mine. Însă, curând, datorită mamei tale, am reuşit să scap de prejudecăţile pe care le acumulasem de-a lungul anilor şi să accept adevărul. Totuşi… eram speriat. Mă îngrijoram în privinţa viitorului tău, Hayden. Nu ştiam dacă vei reuşi să-ţi găseşti pe cineva cu care să-ţi împarţi viaţa, un partener care să te iubească şi să te aprecieze aşa cum meriţi. Astăzi mi-am liniştit definitiv acea teamă, pentru că acum sărbătorim nunta ta şi îi urăm bun venit lui Cordell în familia noastră de nebuni… Dumnezeu să-l aibă în pază! Ridică paharul cu vin, iar ceilalţi făcură acelaşi lucru, inclusiv Quinn şi băieţii, ale căror pahare erau pline cu suc de struguri albi. Pentru Hayden şi Cordell!

Toţi băură şi, ca şi când ar fi vrut să accentueze momentul, Naomi lovi cu călcâiul în burta lui Quinn şi rămase în acea poziţie. Disconfortul era greu de îndurat, iar Quinn încercă să îl domolească apăsându-şi coastele. Degeaba. Ştia de la sarcina anterioară că aceste ultime zile puteau deveni insuportabile. Îşi spunea că aceea era metoda prin care natura o făcea pe mamă să împingă mai repede noua viaţă în lume.

Jillian, prietena tatălui ei, se ridică şi închină şi ea, spunându-i lui Cordell ce alegere minunată făcuse să se căsătorească în acea familie. Urmară Edward şi Brett, al căror discurs fu atât de plin de glume private, încât nimeni în afară de Cordell şi Hayden nu înţelese la ce se refereau. Şi totuşi, râseră cu toţii, apreciind sentimentele lor. Meredith le spuse celor doi că reprezentau o sursă de inspiraţie, iar prietenul ei adăugă că, în ciuda faptului că nu îi cunoştea, dragostea dintre ei era evidentă şi era onorat să ia parte la petrecere. Georgette vorbi despre dragoste şi citată dintr-o poezie de George Eliot despre două suflete care se alătură pentru a se susţine unul pe celălalt. Soţul ei ridică paharul şi le ură celor doi o căsnicie la fel de strânsă ca a lui, ceea ce o făcu pe Quinn să-i arunce o privire lui Georgette.

Încă simţind disconfortul, Quinn îşi arcui spatele, încercând să-şi întindă trupul şi să mai reducă din presiunea care îi apăsa pe cutia toracică. Însă schimbarea poziţiei îi apăsă din nou pe vezică, făcând să se scurgă şi mai multă urină. Îşi blestemă incontinenţa – încă un lucru nedemn al sarcinii despre care nu vorbea nimeni – şi speră că restul discursurilor vor fi scurte.

Urmă sora lui Cordell. Plângea de fericire, spunându-le tuturor cât de mult îl iubea pe Hayden şi cât de bucuroasă era să-i vadă căsătorindu-se chiar când fratele ei era cât pe ce să devină un actor faimos. Veni şi rândul lui Lewis.

– Înainte de toate, începu el, ridicându-se în picioare, vreau să îi mulţumesc lui Quinn pentru că a organizat această petrecere într-un moment în care ar fi putut fi complet distrusă fără să o poată învinovăţi cineva. Însă asta e Quinn a mea. Mulţumesc, draga mea!

Toţi oaspeţii ridicară paharul şi băură în cinstea ei. Lewis se întoarse spre Cordell.

– Ştiu că uneori crezi că eu şi Quinn suntem ca un ghimpe-n coaste.

– Nu fi prostuţ, spuse Cordell. Cred că tu şi Quinn sunteţi ca un morcov în *fund.*

Toţi râseră, însă Hayden îi făcu un semn, arătând spre copii. Realizând gafa pe care o făcuse, Cordell îşi duse mâna la gură şi privi spre Quinn, care nu se putea supăra pe el. De fapt, dacă nu i-ar fi fost teamă că vezica îi va ceda complet, ar fi izbucnit în râs alături de toţi ceilalţi.

Din fericire, Lewis termină repede discursul, închinând în cinstea mirilor, despre care spuse că sunt cei mai buni cumnaţi pe care şi i-ar fi putut dori vreodată. Toţi băură, apoi el îi spuse lui Quinn că era rândul ei.

– Staţi puţin, spuse Isaac, pe noi ne-aţi uitat?

– Aveţi şi voi urări? întrebă Hayden.

– Am scris, răspunse Devin, fluturând o foaie de hârtie.

– Ia să auzim, spuse Cordell.

Băieţii citiră într-un glas:,

– Peste dinţi şi peste mingii, ai grijă, burtico, acum că prinzi!

– Mingi? spuse Phil râzând. Cred că vreţi să spuneţi „gingii“.

Quinn zâmbi.

– Nu ştiu dacă o să fiu în stare să mă ridic la înălţimea lor, spuse ea, însă voi încerca. Privi scaunul liber de la masă şi şi-o imagină pe mama ei stând acolo.

Petrecerea aceea ar fi însemnat atât de mult pentru ea. „N-o să plâng“, îşi spuse ea. „Nu.“

Quinn îşi luă paharul plin cu suc şi se ridică. Însă, înainte să apuce să scoată un cuvânt, vezica îi cedă complet, udându-i pantalonii, scaunul şi podeaua. În timp ce privea în jos îngrozită simţi o crampă dureroasă şi îşi dădu seama că nu fusese vezica. I se rupsese apa. Quinn era în travaliu.

„Gata“, îşi spuse ea, simţind un val de dragoste pentru copilul pe care ştia că îl va ţine în braţe în câteva ore. Privi spre fiul ei şi simţi aceeaşi durere minunată. Nu era doar un sentiment. Era o restructurare a ADN-ului ei, o schimbare permanentă cu care va rămâne pentru totdeauna. Copiii ei erau bătăile inimii ei, curgerea sângelui ei, duritatea oaselor ei şi netezimea pielii ei. Ei o făcuseră să ducă la capăt lucrul cel mai greu pe care îl făcuse vreodată: să treacă prin portal ca să se întoarcă.

Multă vreme, Quinn se întrebase dacă şi mama ei simţise acelaşi lucru. I se părea imposibil ca o persoană care într-adevăr îşi iubea copiii să ia hotărârea de a se sinucide. Însă Quinn ajunsese şi ea în locul în care vălul negru coboară şi lasă o beznă atât de profundă, încât nici o rază de lumină nu poate să pătrundă. Aşa că ştia.

Şi mai ştia că, după ce se ridicase vălul, mama ei simţise pentru ea aceeaşi dragoste pe care o simţea Quinn pentru copiii ei. Poate chiar mai mare. Pentru că, în final, Nan privise spre lumină aşa cum o făcuse în clipa naşterii lui Quinn. Iar alegerea pe care o făcuse fusese exclusiv din dragoste. Doar că de data aceea fusese mult mai grea. Sacrificiul suprem – fusese nevoită să-i dea drumul fiicei ei.

– Eşti bine, draga mea? întrebă Lewis.

Quinn dădu din cap şi îşi puse o mână pe burtă.

– A venit vremea.

Mulţumiri

Această carte nu ar fi fost scrisă fără sfaturile, încurajarea şi generozitatea a trei scriitori extrem de talentaţi: Myfanwy Collins, Susan Henderson şi Saralee Rosenberg. Le-am cerut de multe ori ajutorul acestor femei, iar ele au avut întotdeauna timpul şi înţelepciunea să găsească întrerupătorul şi să aprindă lumina pentru mine. Vă mulţumesc, prietenele mele.

Cealaltă sursă de informare au fost medicii şi alţi experţi care mi-au explicat cu răbdare toate datele tehnice şi uneori chiar mi-au dat idei. Îi mulţumesc mai ales doctorului Robert W. Marion pentru răspunsurile clare despre subiectul atât de dificil privind encefalocelul. Printre cei care şi-au mai oferit cu generozitate expertiza se numără dr. Robin Cohen, dr. David Cruvant, Alicia Gifford, dr. Charles Goldberg, Michael Kitay, Melissa Michaels Meister, Roch Preite, dr. Eric Shultheis şi Mindy Silverman.

Sunt norocoasă să am prieteni în rândul comunităţii scriitoriilor, atât online, cât şi (din fericire!) în persoană, care mi-au oferit sprijin şi sfaturi; printre aceştia se numără Mary Akers, Terri Brown-Davidson, Don Capone, Louis Catron, Ramon Collins, Ron Currie Jr., Katrina Denza, Susan DiPlacido, Kathy Fish, Kelly Flanigan, Karin Gillespie, Bonnie Glover, Ceci Grant, Andrew Gross, Carol Hoenig, Debbi Honorof, Tony Iovino, Brenda Janowitz, Elinor Lipman, Lisa McMann, Pam Mosher, Michael Palmer, Ellen Parker, Patricia Parkinson, Jordan Rosenfeld, Robin Slick, Maryanne Stahl, Vivian Swift, Amy Wallen şi Liz Willard.

Cele mai profunde mulţumiri agenţilor mei Andrea Cirillo şi Annelise Robey, care au răspuns cu entuziasm la întorsătura bruscă pe care stilul meu narativ a luat-o odată cu acest roman. Sunt o autoare norocoasă să am asemenea susţinători. De altfel, întreaga echipă de la Jane Rotrosen – Don Cleary, Peggy Gordijn, Christina Hogrebe, Lindsay Klemas, Mike McCormack, Meg Ruley şi ceilalţi – merită laude. Mulţumesc, Joel Gotler… sunt fericită că eşti în echipă.

Recunoştinţă maximă şi lui Rachel Kahan, editorul meu superstar, care îi înţelege pe cititori la fel de bine cum îi înţelege pe scriitori. Fără înţelepciunea, inteligenţa şi sfaturile ei înţelepte aş fi fost pierdută.

Le mulţumesc lui Lauren Kaplan şi celorlalţi din echipa minunată de la

Putnam (ale căror nume sper să le fi învăţat deja când citiţi aceste cuvinte) pentru că au reuşit să mute munţii.

Părinţilor mei, Marilyn şi Gerard Meister, le mulţumesc pentru că m-au făcut să cred că pot merge pe apă chiar şi în momentele în care doar mă chinuiam să rămân la suprafaţă. Acelui Trio isteţ îi mulţumesc că acceptă o mamă care ea însăşi trăieşte uneori în două vieţi paralele. Şi, în sfârşit, soţului meu, Mike, care suportă toate toanele mele şi tot mă iubeşte, îi transmit un sărut şi o îmbrăţişare.